

La Pastoral del Turisme intenta educar les persones per viure el temps lliure

Fer turisme, més que viatjar

Amb la implantació de les vacances pagades es va generalitzar fer turisme. A les primeres dècades, el destí escollit majoritàriament eren els llocs de sol i platja, però, a partir de la dècada dels vuitanta l'oferta es va multiplicar i avui podem escollir entre el turisme ecològic, exòtic, ètnic, cultural, d'aventura, etc. I una d'aquestes varietats establerta i que augmenta dia a dia és el turisme religiós. Aquest tipus de turisme engloba els pelegrinatges als llocs sants, les romeries i les visites que combinen

l'interès religiós amb el cultural.

Mn. Salvador Batalla, coordinador de la Pastoral de Turisme de la Conferència Episcopal Tarraconense, creu que el turisme és una oportunitat: «L'oci permet descobrir altres aspectes de la dimensió personal, familiar, social de l'home; serveix per recuperar un silenci i un recés tan necessaris. La societat moderna està abocada a la superficialitat i l'Església pot oferir aquesta dimensió humana.»

Pàg. 3 i 4

Ordenació històrica del primer sacerdot de Sant Feliu

El 22 de juliol passat, el bisbat de Sant Feliu de Llobregat va tornar a viure una nova jornada històrica. Mons. Agustí Cortès va ordenar com a prevere a la catedral de Sant Llorenç Mn. Antoni Fernández Garcia, un jove vil·franquí llicenciat en Econòmiques i Estudis Eclesiàstics, que esdevé així el primer sacerdot ordenat a la diòcesi. La joia i la satisfacció per l'esdeveniment es va fer ben palesa durant tota la cerimònia. «Donem gràcies a Déu —va manifestar Mons. Cortès durant l'homília— perquè en el llarg itinerari de la fe i de la vocació d'Antoni, ell ha anat dient que sí, en consciència i en llibertat, a la crida de Jesús.»

Pàg. 18

La Tarraconense tanca el curs a Núria

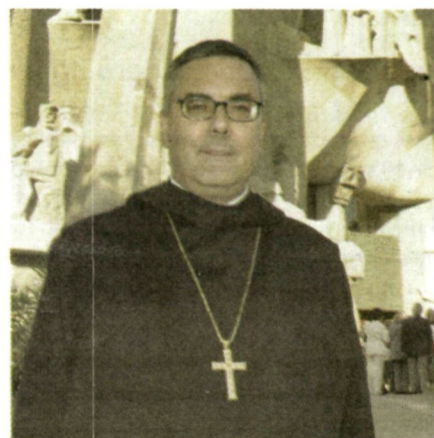
Del 17 al 18 de juliol va tenir lloc al santuari de la Mare de Déu de Núria una nova reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET). La darrera trobada del curs va ser presidida per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, i hi van assistir tots els seus membres, excepte el bisbe de Tortosa. Es van tractar diversos temes d'interès, entre ells la valoració de la darrera Trobada Mundial de les Famílies a València amb el Sant Pare, qües-

tions relacionades amb la litúrgia i, de cara al curs vinent, la celebració a Tarragona d'una nova edició de l'Aplec de l'Esperit.

Pàg. 20

P. Mauro Meacci: «Europa es troba arrelada en el cristianisme»

En una entrevista concedida a *Catalunya Cristiana*, el P. Mauro Meacci, abat del monestir italià de Subiaco, bressol del monaquisme occidental, ens parla de la importància que continua tenint avui per a Europa l'espiritualitat benedictina. Com a successor de sant Benet al capdavant del monestir en el qual va iniciar la seva aventura contemplativa, el P. Meacci insisteix a recalcar una obvietat que avui, per les circumstàncies en què vivim, cal repetir una vegada i una altra: «És possible construir un món veritablement humà a partir de Déu.»

Pàg. 8

L'Església s'aboca amb la població libanesa

El 23 de juliol Benet XVI va convocar una Jornada de Pregària i Penitència per pregar per la pau al Pròxim Orient. A més de l'alto el foc, el Papa va demanar que es reafirmi el dret dels libanesos a la integritat i sobirania del seu país, el dret dels israelians a viure en pau al seu Estat i el dret dels palestins a tenir una pàtria lliure i sobirana. Així mateix, la Santa Seu va llançar una crida als cristians per ajudar les víctimes de la violència al Líban. El Vaticà en donava exemple enviant un donatiu a través del Consell Pontifici Cor Unum.

Pàg. 2, 5, 7 i 32

El llegat de la venerable Mare Esperança González

Pàg. 16 i 17

Editorial

Pau al Pròxim Orient

El diumenge 23 de juliol el papa Benet XVI va convocar una Jornada d'Oració i Penitència davant l'empitjorament de la situació al Pròxim Orient. El Pontífex va fer una crida «als pastors i als fidels de totes les esglésies particulars a implorar a Déu el do preciós de la pau».

Però no es va limitar a demanar oracions per la pau, sinó que va indicar el camí per aconseguir una estabilitat en aquest castigat territori: «Els libanesos tenen dret que es respecti la integritat i la sobirania del seu país, els israelians tenen dret a viure en pau en el seu Estat i els palestins tenen dret a una pàtria lliure i sobirana.» Només cal trobar la fórmula perquè tots aquests drets es puguin exercir conjuntament, amb generositat i amb predisposició al diàleg. Per això el Papa ha demanat que s'entaulin «negociacions raonables i responsables».

El Pontífex no només ha apuntat el mètode de solució al conflicte sinó que ha tingut unes paraules especials per als qui pateixen en aquests moments les tràgiques conseqüències d'aquest inhumà conflicte bèl·lic, implorant la creació de passadissos humanitaris per poder canalitzar l'ajuda a les múltiples víctimes innocents que viuen el drama de la guerra.

I és que una vegada més es torna a demostrar que les víctimes sempre són les mateixes, les innocents famílies que es troben en un territori en conflicte i que sense tenir res a veure amb exèrcits o amb terroristes reben tota la fúria criminal de les armes més mortíferes. Les imatges d'aquests dies en els mitjans de comunicació són d'una crueltat màxima: els morts i ferits mutilats i desfigurats no duen vestimenta militar ni armes a les mans, són pobres i humils ciutadans enmig d'una guerra en la qual no tenen res a veure. Aquestes imatges se sumen a aquelles altres de l'interminable conflicte de l'Iraq, on els morts i ferits segueixen cada dia augmentant la xifra macabra que es va iniciar amb la invasió

nord-americana. Oficialment la guerra ja va acabar, però els conflictes interns en forma d'atemptats indiscriminats continuen cada dia, també allí els ciutadans que tranquil·lament anaven a comprar a un mercat o passejaven pel carrer són les víctimes d'un conflicte que els ha vingut des de fora sense haver-ho demanat.

En veure aquests cruents conflictes a l'Orient, no podem oblidar l'esforç titànic de l'ancià papa Joan Pau II per evitar-los. La seva veu fràgil però contundent clamava perquè no s'iniciés la segona guerra al Golf. No li van fer cas i ara ens trobem en la situació dramàtica d'un país fora de control, que cada dia aporta noves xifres de morts i ferits. Però no només es tracta d'un conflicte intern, sinó d'un front més en la desestabilització internacional, amb un món islàmic molt ressentit per les actuacions nord-americanes. Ara els musulmans tenen un altre front on mirar, el Líban, les tropes israelianes amb tots els mitjans militars al seu abast apliquen el conegut «ull per ull i dent per dent» corregit i augmentat si els és possible. La història ha demostrat que aquest sistema de resposta no aconsegueix mai una pau estable, ni tan sols per imposició. Només l'esperit de pau i diàleg que alguns líders com el desaparegut Isaac Rabin van intentar posar en pràctica ha portat moments curts però eficaços d'estabilitat.

El Papa ens demana que preguem per aquest conflicte tan proper als llocs on es va fundar la nostra Església i on els primers cristians van viure els seus primers passos. Però, també demana a tota la humanitat que busqui una solució pacífica al conflicte basada en el diàleg i la reconciliació. A Joan Pau II no li van fer cas a la guerra de l'Iraq. Esperem que les paraules de Benet XVI no caiguin en el buit, es prenguin el més aviat possible mesures per acabar amb aquest drama humanitari que es viu al Pròxim Orient i que es busquin camins d'entesa i de pau.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEUD'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €

Gibraltar i Portugal: 99,51 €

Resta d'Europa: 164,61 €

Amèrica i Àfrica: 197,32 €

Àsia i Oceania: 265,13 €

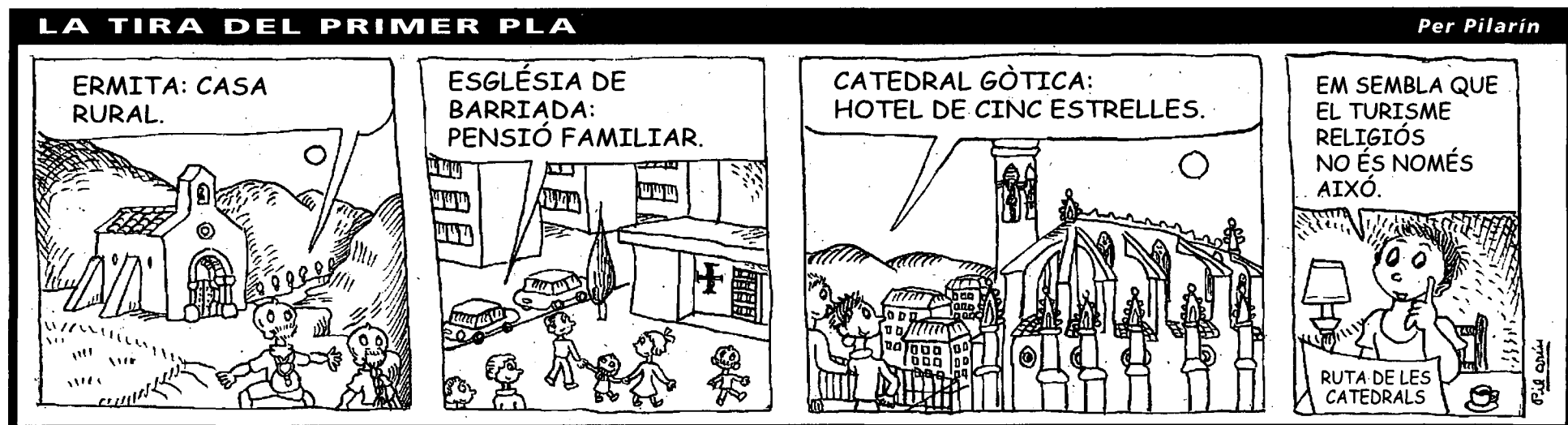
La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La crítica hauria de fer la funció d'unes esmocadores, però no fer d'apagallums»

(Paul Masson. Magistrat i escriptor francès. 1849-1896)

El sentit crític és necessari, pràcticament en totes les coses de la vida. En els afers públics, i sempre que estan en joc els valors i drets de tota la societat, la crítica és indispensable, si per ella entenem «una presa de consciència», un examen serè i ben intencionat dels pros i els contres, per optar per l'opció millor i més convenient. Dissortadament, en les assemblees parlamentàries i fora d'elles, els que s'erigeixen en crítics ens desconcerten i repel·leixen. No tots, afortunadament. Ens fan la impressió que assistim a un pugilat en

què només interessa abatre i rematar el rival. Els insults, desqualificacions i condemnes verbals rabioses substitueixen la bona crítica, la que està feta de reflexió ponderada i de propostes, fins i tot diferents, però ben raonades, perquè el conjunt deliberi amb més llum. Però mentre les rèpliques irades es contesten amb paraules aspres i els enfrontats dediquen més temps a escarnir-se que no pas a resoldre problemes, «el més calent, a l'aiguera», com se sol dir.

en primer pla

El turisme religiós, en auge

■ Peregrinacions, romiatges i visites culturals i religioses mouen milers de persones l'any

El turisme és una realitat consolidada a començaments del segle XXI. Mou milions de persones i d'euros l'any. Des que es va generalitzar, a partir del primer terç del segle XX, han aparegut moltes modalitats per gaudir del temps lliure vacacional. Així, el turisme religiós,

sempre present, s'ha anat adaptant als nous temps i a les noves necessitats socials. La tranquil·litat, la pau i el recolliment que proporcionen els monestirs i els santuaris, així com els paisatges en els quals acostumen a estar encavats, atreuen cada cop més turistes.

El turisme, a començaments del tercer mil·lenni, és una realitat que implica el desplaçament de centenars de milions de persones cada any i constitueix una de les principals activitats econòmiques mundials. Al llarg de tot el segle XX es va anar incorporant el lleure com a descans a les jornades laborals en el món occidental. I el revulsiu definitiu per al desenvolupament del turisme va arribar amb la introducció de les vacances pagades, va ser el 1936. Després del parèntesi de la Segona Guerra Mundial, la conseqüència de la generalització de les vacances pagades als països occidentals va ser l'explosió del turisme de masses dels anys seixanta i següents.

Aquest tipus de turisme de masses, que encara avui està vigent, és el caracteritzat pel descans a la platja, amb una forta concentració de persones, que no inclou activitats alternatives i en el qual hi ha molt poc contacte amb la realitat del país visitat. El turisme de masses, als seus inicis, va resultar extremament agressiu per al medi ambient, per a la cultura de les comunitats locals i fins i tot per a l'economia dels estats de destinació. Aquest turisme practicat majoritàriament encara continua comportant determinats riscos socials (relacions laborals, explotació sexual...), culturals (erosió cultural, folklorització

de costums tradicionals, etc.) i mediambientals.

Durant els anys vuitanta i noranta hi va haver una forta reacció a aquest tipus de turisme i van aparèixer nous models, a causa fonamentalment de la generalització d'un altre tipus de turista, més interessat pels aspectes culturals del viatge, amb més consciència ecològica i amb un desig més gran d'ocupar el viatge amb activitats complementàries com esport, aventura, coneixement de l'entorn, de la història, de la gent, etc. Per respondre a aquests nous interessos, la indústria turística ha anat creant nous models, nous tipus de turisme com l'ecològic, el personalitzat, l'exòtic, l'ètnic, el solidari, el de risc, per a persones solteres, etc.

Un tipus de turisme d'avui i de sempre és el turisme religiós, el qual també, segons ha passat el temps, ha anat introduint diferents modalitats. Es podria definir com un turisme religiós tota visita o

estada en un lloc sagrat o de culte. És la visita a un centre religiós per gaudir d'uns dies de lleure, de vacances, hostatjant-nos en un monestir i compartint la vida de la comunitat religiosa.

Cal distingir entre la peregrinació, que significa anar a un lloc sagrat per guanyar el jubileu o fer un acte religiós; el romiatge, que implica desplaçar-se a un santuari on es fan actes religiosos però on també se celebren altres actes lúdics, festius i comunitaris; i, finalment, la visita turística, que no només es fa amb una intenció religiosa sinó també amb un motiu cultural.

Com a exemple de peregrinació, la més significativa, dins de l'Estat espanyol, és la que es fa periòdicament a Santiago de Compostel·la, l'anomenada ruta xacobeà; com a exemple destacat de romiatge, Catalunya compta amb Montserrat, un dels santuaris més importants per al cristianisme que cada any rep més de dos milions i mig de visitants. I com a exemple de visita per motius turístics religiosos hi ha les rutes del Cister.

En una societat cada dia més complexa i frenètica, on compartim més temps amb els aparells, tant informàtics com audiovisuals (ordinador, televisió, lector de música, ràdio, etc.), que amb les persones, poder ser en un lloc on el silenci, el contacte amb la natura i la tranquil·litat són les constants, sol ser una opció

El santuari de Montserrat és un dels destins més atractius pel seu interès històric, religiós, artístic i natural.

d'allò més desitjable per invertir el temps de vacances, tant sigui sols com acompanyats per la família o amics. Així, cada any que passa, són més nombroses les persones que decideixen pagar per gaudir del seu temps de lleure en un monestir, santuari o casa d'espiritualitat que disposi d'hostatgeria.

N'és una prova el fenomen turístic de Montserrat, que obeeix a la conjuminació de tres grans atractius: un parc natural únic al món, un dels museus més importants del país i el santuari de la patrona de Catalunya. Montserrat és exemple d'adaptació als nous temps i ofereix la manera de compaginar les activitats pastorals del santuari, amb una àmplia i variada oferta d'activitats de lleure, culturals i de natura, fins i tot paquets d'allotjament que combinen l'estada amb visites comentades al parc natural, al santuari i al museu.

Un altre model destacat del turisme religiós és la ruta del Cister. No només està formada pels monestirs de Poblet, Santes Creus i Vallbona de les Monges, sinó també pels pobles de les comarques respectives, les seves tradicions i les seves festes populars. La ruta va ser creada el 1989 i està formada per 65 municipis.

Dins d'aquesta ruta, cal esmentar la profitosa adaptació del monestir de Santa Maria de Vallbona en el qual, actualment, les monges regenten una hostatgeria on tant noies i noies, estudiants, religiosos i matrimonis, com tota persona que desitgi passar uns dies de pregària, de reflexió i de tranquil·litat, descobreix el clima adequat. En un ambient senzill, auster i també molt familiar, els hostes poden participar en l'Eucaristia i la pregària litúrgica de la comunitat i conversar sobre temes espirituals o personals amb les monges. A més de poder fer des del monestir les rutes següents: del Cister, del romànic, medieval, dels castells, del vi, de l'oli i de les bodegues. (C.Ch.)

El claustre del monestir de Santa Maria de Vallbona de les Monges ofereix el silenci i la tranquil·litat que molts desitgen.

El turisme, segons Joan Pau II

El turisme, en efecte, influeix cada cop més en la vida de les persones i en les nacions. Els moderns mitjans de comunicació faciliten el moviment de milions de viatgers que cerquen descans, contacte amb la natura, o desitgen conèixer més profundament la cultura d'altres pobles. (...) S'han enfonsat les barreres que aïllaven els pobles i els feien estrangers els uns dels altres.

(...) El turisme posa en contacte amb altres maneres de viure, altres religions, altres formes de veure el món i la seva història. Això porta l'home a descobrir-se ell mateix i els altres, com a individus i com a col·lectivitat, immersos en la vasta història de la humanitat, hereus d'un univers, alhora estrany i familiar, i solidaris amb ell. Sorgeix així una nova visió dels altres, que evita el perill de romandre replegats sobre ells mateixos.

Viatjant, el turista descobreix altres llocs, altres paisatges, nous colors, formes distintes, maneres diferents de sentir i de viure la natura. Acostumat a casa seva, a la seva ciutat, als paisatges de sempre i a les veus familiars, el tu-

rista adapta la mirada a altres imatges, aprèn noves paraules, admira la diversitat d'un món que ningú no pot abastar completament. Amb aquest esforç, augmentarà en ell, sens dubte, l'estimació per tot el que l'envolta, així com la consciència que cal protegir-lo.

(...) El turisme implica la convivència temporal amb altres persones, informació sobre les seves condicions de vida, els problemes i la religió; pressuposa compartir les aspiracions legítimes d'altres pobles; afavoreix les condicions per al seu reconeixement pacífic. (...) L'activitat turística pot desenvolupar un paper rellevant en la lluita contra la pobresa, tant des del punt de vista econòmic com social i cultural. Viatjant es coneixen llocs i situacions diferents, i ens adonem de com n'és, de gran, l'esclatxa entre els països rics i pobres. A més, es poden valorar més bé els recursos i les activitats locals, afavorint la participació dels sectors més pobres de la població.

(Paraules de Joan Pau II amb motiu de la XXII i XXIV Jornada Mundial del Turisme, 2001 i 2003)

L'ENTREVISTA

Mn. Salvador Batalla és delegat de la Pastoral de Turisme i Santuaris del bisbat de Girona i de la CET

—Quins són els canvis fonamentals que ha pogut apreciar pel que fa a la naturalesa del turisme a Catalunya en aquests més de 25 anys immers en aquesta pastoral?

—El turisme s'ha modificat en dos aspectes principals. La nacionalitat: abans pràcticament tot el turisme era de procedència anglesa, alemanya i francesa. Avui s'ha multiplicat en nombre i ha esdevingut multinacional. No hi ha barreres per a gairebé cap nacionalitat. I també ha canviat pel que fa a la durada, perquè ara les estades dels turistes són menys llargues. Abans els turistes tenien les residències pròpies, apartaments o pisos. Avui vénen i s'hi estan 8 o 10 dies a tot estirar.

—I com ha evolucionat la Pastoral del Turisme en aquest darrer quart de segle?

—S'han fet moltes coses positives. Hi ha hagut reunions amb treballadors de zones de turisme, continuem fent trobades de professionals i rectors de santuari, etc. Crec que anem sensibilitzant però, de totes maneres, no podem negar que la Pastoral del Turisme reula extraordinàriament. Fa 25 anys totes les nostres parròquies activaven més els seus components pastorals per estar a punt per a les celebracions de les misses internacionals i per a tot el que es refereix al servei als turistes. Tot això s'ha refredat.

—Com s'explica aquest retrocés o refredament en la pastoral?

—Jo diria que és a causa de dues raons. No se sap comprendre que el turisme parteix de dos pilars, que no són el turisme mateix. D'una banda, aquest es fonamenta en la cultura del lleure: els homes i les dones volen descans, volen esplai, volen una realització personal, volen trobar-se molt amb ells mateixos i molts volen trobar Déu.

El lleure és una oportunitat per a un descobriment personal, per al descobriment del que és l'home que, alhora, se sent més home en ell mateix i té més capacitat per descobrir altres aspectes de la seva dimensió personal, familiar, social, per recupear un silenci, un repòs tan necessari. Avui la societat moderna està abocada a la superficialitat, a la precipitació, a viure relacions sense cap tipus de contingut. L'Església pot oferir aquesta dimensió humana.

D'altra banda, no es té en compte la mobilitat social o humana que es viu en l'actualitat. Tenir sentit de comunitat avui és, d'alguna manera, molt difícil. Perquè la comunitat no es construeix per la concepció geogràfica, d'uns carrers o unes places, sinó que es forma amb altres vincles: els de la professió, els d'una afició, els de l'esport, etc. La dimensió de la comunitat és molt més àmplia, és molt més universal.

I nosaltres no tenim la resposta convenient a aquests dos pilars fonamentals: la cultura del lleure i la mobilitat humana.

—Quines mesures creu que s'haurien de prendre?

—És inexplicable que no s'hagi estudiat aquest fenomen. I ho lamento moltíssim perquè és el que ens diu el Concili Vaticà II: respondre als grans interrogants que ens planteja l'home d'avui. I alguns d'aquests grans interrogants poden ser el temps de lleure, la mobilitat humana. Per

Mn. Salvador Batalla fa gairebé 30 anys que està vinculat a la Pastoral de Turisme, Santuaris i Peregrinacions de l'Església catalana. Fins fa poc també ho va estar a la de la CEE durant gairebé 10 anys. Per la qual cosa és un testimoni excepcional de l'evolució del sector turístic, i amb ell del de la pastoral. Tot i que no dubta de la bona acollida que les parròquies i santuaris catalans fan als turistes, adverteix que a la pastoral del turisme no se li fa gaire cas. Afirmar que la nova cultura del lleure és una oportunitat per al descobriment personal i el turisme, i l'Església podria oferir aquesta dimensió humana.

«La missió de la Pastoral del Turisme és educar les persones per viure el temps lliure»

a mi és una renúncia inexplicable que des de l'Església, la intel·lectualitat cristiana, el professorat universitari no s'hi hagi incidit, no s'hagi estudiat aquest fenomen.

Ens convé un congrés en l'àmbit de la Conferència Episcopal Tarraconense per parlar del temps de lleure. Jo simplement demanaria una reflexió dels bisbes, del poble de Déu sobre aquesta realitat.

—En què consisteix per a vostè la Pastoral del Turisme?

—Crec que molts cops ens quedem només en l'aspecte litúrgic de la pastoral, quan la Pastoral del Turisme és una pastoral educativa. Jo no he estat educat en el temps lliure. A mi em van educar per treballar bé i puntualment. Però no em van ensenyar com practicar el temps lliure, que no és fer el que vulguis, no és per abusar de la llibertat, sinó que és per viure la llibertat dels fills de Déu, per sentir-nos persones, per sentir-nos fills de Déu, per descobrir no-

ves dimensions de la vida de la família, dels amics, d'altres cultures, per saber escoltar, per saber aprendre, per sentir-me membre d'una comunitat eclesial que té els mateixos sentiments que jo... I això no s'ensenya. El lleure no és restar ocios, sinó saber compartir i adonar-se de les dimensions de la teva persona. Jo voldria que la Pastoral del Turisme no es concretés a dir unes misses i prou.

—Hi ha gaires diferències pel que fa al desenvolupament de la pastoral entre les diferents diòcesis?

—La diòcesi de Girona ha estat la més avançada. El meu antecessor ja havia iniciat tasques de Pastoral del Turisme fa més de 27 anys. A Tarragona

també es van fer algunes coses i a la diòcesi de Tortosa, però a la resta gairebé no s'ha fet res. I tot i això, és una qüestió que haurien de tenir present totes les diòcesis.

Per exemple, avui dia actualment hi ha al territori català més de 1.500 cases ru-

ral que poden constituir una possibilitat de trobada amb les parròquies i els seus capellans. Molta gent es decanta pel turisme rural perquè no es viu en l'anonimat, perquè és més personal i perquè es té un gran contacte amb la natura cosa que no passa, potser, en la pastoral de sol i platja. Són persones concretes que volen, a més d'un contacte amb la natura, la pau, l'equilibri, i això és un element extraordinari per a la Pastoral del Turisme. Aquestes 200 o 300.000 persones que trien passar uns dies en una de les 1.500 cases rurals són un element veritablement suggeridor per a una Pastoral del Turisme.

—És cert que cada any els santuaris hostatgen més persones no creients?

—Sí, cada any que passa augmenta el nombre de persones no creients que trien aquest turisme. Els santuaris són llocs on molta gent té ànsies de cercar la seva veritat, de donar sentit a la vida. I potser aquesta és una de les tasques més bones de les que es fan en un santuari. Cerquen Déu, cerquen un sentit a la vida, cerquen la veritat... i el santuari cal que respongui a tantes peticions. Avui dia els santuaris són llocs fronterers entre els no creients, els agnòstics i els que cerquen.

—Creu que es dona una resposta adequada per part dels homes i dones d'Església?

—Jo diria que, exceptuant algunes mancances, ho fan força bé. Els capellans que avui són responsables de la pastoral estan molt atents a l'atenció d'aquestes persones. I aquestes persones cada cop són més. Crec que a totes les parròquies de Catalunya s'acull molt bé els turistes, però a mi m'agradaria anar una mica més enllà.

—A més de les misses internacionals, quines altres accions específiques es posen en marxa cada estiu?

—Poca cosa més hi ha que les misses internacionals majoritàries com la de Roses, amb signes exteriors d'ecumenisme. Hi ha un costum a la diòcesi de Girona que és la salutació del bisbe als turistes que crec que s'hauria de convertir en una cosa conatural a la pastoral dels bisbes. La missió de la Pastoral del Turisme és educar les persones i les seves comunitats per viure el temps lliure i, per tant, són necessàries per fer aquesta missió conferències, homilies, treball en grups, etc.

—Pel que fa al patrimoni artístic i cultural que depèn de l'Església, creu que es gestiona adequadament?

—Jo, en una conferència que vaig fer sobre el turisme cultural, vaig dir que el 80% del patrimoni artístic cultural depèn de l'Església, i com l'ensenyem? Per a mi, el patrimoni artístic cultural de l'Església no és només per ensenyar-lo sinó que a partir del respecte a les persones que ens visiten nosaltres hem d'oferir el que significa, el que simbolitza la creu, el sagrari, el retaule, etc. Això no es pot explicar fredament, sinó que ha de ser un mitjà de comunicació de l'Evangeli i crec que hi ha una descurança en l'Església en aquest aspecte perquè els guies no estan prou preparats en els aspectes religiosos, no en els professionals. Si demanem que els professors de religió tinguin una preparació específica, per què no els guies?

Reportatge: Consuelo Chaves

Vaticà

església en el món

El Papa fa una crida per l'alto el foc a Terra Santa

■ Jornada de Pregària i Penitència per la pau

LES COMBES.— Les paraules dominicals del Papa d'aquest estiu tenen un tema comú: implorar la pau per Terra Santa. «Negociació, reconeixent del dret dels libanesos a la sobirania del seu país, del dret dels israelians a viure en pau en el seu estat i del dret dels palestins a tenir una pàtria lliure i sobirana» són les peticions de Benet XVI, que no amaga la seva preocupació pel tema.

El Papa reclama que es permeti l'enviament d'ajuda humanitària a aquesta «turmentada regió». En les seves darreres paraules després del rès de l'Àngelus des de la vall d'Aosta —ja és a Castelgandolfo—, Benet XVI va recordar la convocatòria de la jornada de pregària que ell mateix havia sol·licitat per tal que tots, pastors i creients, imploressin a Déu el do de la pau. Els bisbes espanyols es van adherir a la iniciativa amb una carta que van enviar a Roma, així com altres conferències episcopals.

«Renovo amb força la crida a les parts en conflicte perquè cessi el foc immediatament, perquè permetin l'enviament d'ajuda humanitària, i perquè amb el suport de la comunitat es busquin vies per al començament de les negociacions. Aprofito l'ocasió per reafirmar el dret dels libanesos a la integritat i sobirania del seu país, el dret dels israelians a viure en pau en el seu Estat i el dret dels palestins a tenir una pàtria lliure i sobirana», van ser les paraules exactes del

El Papa va pregar per la pau a Terra Santa.

Papa. El Pontífex va fer referència a Galilea i a la gent qui hi viu, i que «ha estat obligada a viure en els refugis», i també a la «gran multitud de libanesos que, novament, veuen destruït el seu país i han hagut d'abandonar-ho tot i buscar refugi en altres indrets».

També el Sant Pare va renovar la seva crida «a totes les organitzacions caritatives perquè facin arribar a aquestes poblacions l'expressió concreta d'una solidaritat comuna».

A més de referir-se a Terra Santa, el Papa va recordar com el 22 de juliol va celebrar-se la memòria litúrgica de Maria Magdalena, deixeble del Senyor, que en els evangelis ocupa un lloc preeminent. «Magdalena

estarà sempre present sota la creu, juntament amb la Mare de Jesús i altres dones. Serà ella qui descobrirà, el matí del primer dia després del dissabte, el sepulcre buit al costat del qual romandrà plorant fins que no s'apareixerà Jesús ressuscitat.» La història de Maria de Magdala «ens duu a una veritat fonamental, és a dir, que el deixeble de Crist és qui, en l'experiència de la feblesa humana, ha tingut la humilitat de demanar ajuda, ha estat guarit per Ell i l'ha seguit de prop fent-se testimoni de la potència del seu amor misericordiós, més fort que el pecat i que la mort», va dir el Papa.

Miriam Díez i Bosch

ITÀLIA

Un valencià, nou superior general de la Companyia de Maria

ROMA.— Nou superior per a la Companyia de Maria i aquesta vegada valencià: es tracta del pare Manuel Cortés, que es converteix en el 14è superior general de la congregació, coneguda com a marianistes. El P. Cortés és germà del bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Monts. Agustí Cortés. El 21 de juliol els delegats del Capítol General de la Companyia de Maria van triar el nou general que succeeix el P. David Fleming, s.m., que acaba de completar el seu mandat.

El nou superior va ser escollit a la segona votació. Manuel Cortés —Manolo, com l'anomenen els seus germans marianistes— va néixer a València el 1945. Va ingressar al noviciat de la Companyia de Maria el 1961 i va professar els seus primers vots l'any següent. Després d'anys d'estudi i d'algun temps en l'ensenyament, va entrar al Seminari Marianista el 1970 i va ser ordenat sacerdot a Friburg, Suïssa, el 24 de març del 1974. Durant els seus més de quaranta anys com a religiós ha tingut càrrecs com el de superior de comunitat, capellà de col·legi,

mestre de novicis i rector. A més, aquest religiós va ser provincial de la província de Saragossa del 1989 al 1997. És llicenciat en Ciències Físiques i en Teologia. Ha escrit diferents llibres i parla quatre llengües. Al moment de la seva elecció, era un dels delegats per a la província de Saragossa al Capítol General.

Manuel Cortés esdevé el successor del beat Guillem Josep Chaminade, fundador d'una congregació que avui té 1.300 religiosos presents a 30 països. La Família Marianista inclou la Companyia de Maria i a més les Filles de Maria Immaculada, les Comunitats Laiques Marianistes i un institut secular conegut com l'Aliança Marial. La Companyia de Maria va ser fundada amb el carisma de «composició mixta», el que vol dir que tant els religiosos laics com els religiosos sacerdots viuen i treballen junts, en comunitat, amb drets iguals. Tal com diuen ells mateixos, «els marianistes no duem mai hàbit i ens adaptem a la forma de vestir de l'època». A l'Estat espanyol són coneguts per la seva Fundació Santa Maria i per l'Editorial SM i la revista *Vida Nueva*. (M.D.B.)

Alliberats els dos franciscans segrestats

ROMA.— La Cúria general dels Germans Menors a Roma ha rebut un comunicat on es confirma que el 21 de juliol van ser alliberats els dos germans franciscans segrestats a Haití i que es troben en bon estat de salut. El ministre general de l'orde, fra José Rodríguez Carballo ha donat les gràcies a tots els que s'han interessat pel cas. Especialment agraeix les pregàries i la solidaritat. Segons fra Rodríguez, «els franciscans continuarem treballant a Haití al costat dels més pobres i necessitats. El poble haitià pot comptar amb nosaltres i estic segur que aquest trist episodi ens durà a sentir-nos encara més a prop dels que pateixen a causa de la violència. A Haití, com en tots els països on som, volem ser instruments de pau i de reconciliació». (Zenit)

FRANÇA

Sessió internacional de les Benaurances a Lourdes

LOURDES.— Prop de tres mil persones van participar del 10 al 14 de juliol en la sessió internacional organitzada per la Comunitat de les Benaurances al santuari marià. La trobada va estar marcada per la V Trobada Mundial de les Famílies, que va tancar la vetlla, i per la pregària pels malalts. Aquests van ser els protagonistes el dimecres 12 amb l'administració del sagrament dels malalts a unes dues-centes persones durant la celebració de l'Eucaristia. El predicador convidat en aquesta trobada, que s'organitza des del 1988, va ser el dominic Rémy Schappacher. Al voltant d'aquests encontres ha nascut la fraternitat la Resurrecció de Llätzer de Betània, ara fa set anys. Aquesta realitat eclesial aplega unes quaranta persones que animen trobades cristianes tant catòliques com ecumèniques amb un fort accent sobre la lloança. Són presents a França, Romania i Àfrica. (G.F.)

BRASIL

Els bisbes denuncien la violència al país

BRASÍLIA.— Els bisbes de l'Església catòlica del Brasil han manifestat la seva preocupació per l'augment de la violència a diferents regions del país. Els bisbes rebutgen els actes de violència brutals i lamenten aquesta trista situació. «Les calúmnies i amenaces de mort constants a persones d'Església, bisbes i sacerdots, religiosos i religioses, i a líders de moviments populars, treballadors i treballadores, a les regions d'Altamira, Santarém, Xinguara i altres, creen un clima de tensió i de por per al nostre poble pacífic i treballador», manifesten. Els prelatos apelen a les autoritats competents perquè prenguin les mesures oportunes i garanteixin la defensa dels drets de tots. Finalment, declaren: «Donem suport amb vigor als nostres germans i germanes amenaçats, agredits, i a tots els que donen testimoni de l'Evangeli en el dia a dia, perquè estem segurs que la veritat, la justícia i l'amor són més forts que tota la por, dubte i mentida.» (OMPRESS)

Amics de Catalunya Cristiana

Amics, subscriptors,
lectors i pelegrins de

CATALUNYA+CRISTIANA

ROMIATGE A MONTSERRAT

Amb motiu del 125è aniversari de la proclamació de la
Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya

Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona

dissabte, 30 de setembre

Amics de
Catalunya Cristiana

BUTLETA DE RESPOSTA Per trametre abans del dia 12 de setembre 06

ROMIATGE A MONTSERRAT

DELS AMICS, SUBSCRIPTORS, LECTORS I PELEGRINS

amb motiu del 125è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya

Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona

Nom i cognoms:

Tel.

Adreça

Codi

Població

Hi anirem amb mitjans propis

Amb autocar de Catalunya Cristiana: 11 €

Tiquets de dinar, a 19 € cadascun

(Si és tot plegat, 30 € per persona)

Podeu ingressar l'import de PAGAMENT i adjuntar-nos el comprovant, fent-ho a:

CAIXA DE PENEDÈS compte núm: 2081-0100-12-3300010800,

indicant **COMpte MONTSERRAT** i el **VOSTRE NOM**. Moltes gràcies,

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 3r pis

08014 Barcelona

Telèfon: 934 092 700 - Fax 934 092 701

30

S
E
T
E
M
B
R
E

2006

L'horari d'atenció al públic serà de 10 a 13h. Gràcies.

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Líban

El Vaticà envia ajuda per a les víctimes del conflicte

■ Càritas es mobilitza i demana el cessament de la violència

BEIRUT.— La Santa Seu ha fet una crida als més de mil milions de catòlics perquè ofereixin gestos de caritat evangèlica als afectats pel conflicte al Pròxim Orient i els ha enviat ajuda concreta. Així ho explica un comunicat emès pel Consell Pontifici Cor Unum, dicasteri vaticà que coordina les iniciatives de caritat del Papa.

«A tesa la durada del conflicte al Pròxim Orient i els patiments gravíssims de les poblacions afectades, el Consell Pontifici Cor Unum vol manifestar en el nom del Sant Pare la seva proximitat vers els qui pateixen, i envia una primera ajuda per donar suport a l'acollida de milers de desplaçats», es llegeix en el comunicat. La nota no revela la quantitat de diners enviats, però alguns mitjans de comunicació han indicat que ja s'hi han destinat 100.000 dòlars.

«Aquesta ajuda s'adreça a un projecte promogut per Càritas Líban, la Custòdia de Terra Santa, la Fundació AVSI i altres organitzacions presents al territori per oferir materials als centres d'acollida, aigua potable, aliments, material higiènic i medicines», explica el comunicat. Aquestes institucions s'han mostrat disposades a oferir ajuda a 60.000 famílies al Líban i a Israel, especialment a Natzaret, enviant material i serveis de primera necessitat als centres de residència o assistència de gent gran i infants.

Per la seva part, davant de la greu escalada de violència entre el Líban i la franja de Gaza, Càritas Internacional ha demanat a les parts implicades que posin fi a les matances, sol·licita el cessament immediat del foc i la convocatòria d'una taula de negociació que garanteixi solucions a llarg termini. El personal de Càritas Líban i Gaza està posant en perill la vida per atendre les necessitats dels ferits i donar el suport necessari a les víctimes civils. Cà-

Els voluntaris de Càritas atenen les víctimes del conflicte.

ritas creu que la pau justa és possible al Pròxim Orient i insta la comunitat internacional i els líders polítics a defensar les lleis internacionals i a ajudar el poble d'Israel, Palestina i el Líban a aturar aquesta violència.

Càritas Líban ha informat que el nombre de persones que reben ajuda en allotjaments provisionals, arreu del país, s'eleva a 75.000, i la xifra continua augmentant. Cada vegada resulta més difícil oferir l'assistència perquè els serveis i infraestructures es troben sota una pressió molt gran i, a més, no hi ha espai per acollir tanta gent. El director de Càritas Líban, George Khoury, ha dit que és urgent l'obertura d'un passadís humanitari per assegurar el subministrament de l'ajuda que arriba des de l'estranger i per protegir els combois humanitaris que es desplacen dins del país: «Els nostres combois d'aliments i ajuda humanitària són considerats objectius militars i són bombardejats.» Totes les delegacions de Càritas Líban continuen mobilitzades i s'hi han unit equips de voluntaris integrats per dones i joves que ajuden en la

distribució d'ajuda, a impartir cursos d'higiene i en l'animació dels nens refugiats. Les unitats mòbils sanitàries s'han transformat en clíniques d'urgència i visiten els centres de refugiats.

Més suport

Càritas espanyola també s'ha sumat a aquesta crida a la pau i insisteix que la pau és un dret inalienable de tot ésser humà i que en qualsevol situació bèl·lica els civils tenen dret a restar al marge de les accions militars i a ser atesos en les seves necessitats fonamentals, com ara l'aliment, el refugi i l'assistència mèdica. Insta, a més, les parts implicades i els líders del nostre país, a posar en marxa tots els recursos diplomàtics possibles per evitar nous patiments a la població civil del Líban, Palestina i Israel.

Càritas Espanya ha enviat una partida de 280.000 euros com a ajuda d'emergència a les víctimes del conflicte bèl·lic al Pròxim Orient. D'aquesta quantitat 200.000 euros es van lliurar a Càritas

Testimonis des del dolor

• **GMÀ. GEORGES ABSI, SUPERIOR AL LÍBAN DELS GERMANOS DE LES ESCOLES CRISTIANES:** «Intentem ajudar en l'assistència als refugiats, però les condicions són molt difícils. Esperem i preguem amb tot el cor perquè arribi l'alto el foc. Ens preguntem per què es provoca tant de patiment a persones innocents. Continuem pregant per la pau i perquè el Senyor il·lumini la ment dels líders polítics que tenen a les seves mans la sort dels pobles.»

• **P. ELÍAS AGHAEI, SUPERIOR DE LA SOCIETAT DE SANT PAU AL LÍBAN:** «La població civil està atemorida i desmoralitzada. Els pròfugs augmenten. Fins ara les cases religioses i les institucions catòliques no han patit atacs i amb freqüència funcionen com a refugi. Però la guerra continua provocant víctimes. La nació pateix danys greus en les infraestructures. La població civil innocent pateix les conseqüències dels bombardejos. Com a comunitat catòlica patim al costat de la població civil.»

• **FILLES DE MARIA AUXILIADORA:** «Per als telespectadors la guerra és un cúmul de xifres i d'estadístiques. Però per a nosaltres el llenguatge té una forma diversa, concreta, palpable: les víctimes tenen el rostre d'amics i familiars, les ruïnes són sinònim d'anys de paràlisi econòmica, i els danys signifiquen llargues jornades sense aigua, nits interminables sense electricitat, i parents estimats que potser no tornarem a veure mai més.»

Jerusalem per atendre les necessitats de la població a la franja de Gaza. Els altres 80.000 euros van ser enviats a Càritas Líban.

Una altra mostra de suport arriba des de la Conferència Espanyola de Religiosos (Confer), que ha assenyalat que «la violència no és el camí de la pau i de la convivència entre els pobles. Només un diàleg transparent i generós serà capaç de posar-nos en camí de superar les dificultats que els éssers humans trobem en la dinàmica, a vegades difícil, de la vida». Per a la Confer, «convencuts que la pau, animada per un amor profund, és l'únic camí que ens humanitza i ens convoca al goig de sentir-nos germans, els religiosos i religioses oferim la nostra pregària i el nostre compromís real i quotidià amb les pobreses del nostre món per fer possible un ordre nou». (C.C.)

ISRAEL

L'Església de Terra Santa exigeix la pau

JERUSALEM.— «La violència i l'agressió en curs en aquests moments són desproporcionats i sense justificació.» Així comença el document dels responsables de les Esglésies cristianes de Jerusalem sobre la crisi de la franja de Gaza. «Nosaltres, responsables cristians de les Esglésies de Jerusalem, diem: el que passa a la nostra terra és contrari a la llei i a la raó. (...) Tots els éssers humans israelians o palestins, tenen la mateixa dignitat i han de ser tractats equitativament. Totes les agressions contra la dignitat humana, ja sigui israeliana i palestina, han de ser aturades.»

Els líders religiosos consideren que els patiments israelians i palestins acabaran «quan la veritat sigui reconeguda per totes dues parts. El dret d'Israel a la seguretat ha de ser reconegut. Al mateix temps, ha de ser reconegut que l'arrel del conflicte és la privació de llibertat dels palestins. Donem suport amb fermesa a la lluita contra el terrorisme, però recordem amb la mateixa

força que aquesta lluita comença amb l'eradicació de les arrels de la violència que es troben en la privació de llibertat del poble palestí».

D'altra banda, l'arquebisbe catòlic de ritu melquita a Galilea, Mons. Elías Chacour, ha denunciat que els cristians àrabs en territori israelià i palestí es troben completament aïllats i abandonats arran del conflicte que afecta el nord d'Israel, el Líban i els territoris palestins. Davant de l'encrueliment greu de la violència a la franja de Gaza, Càritas Jerusalem ha posat en marxa un pla d'emergència per oferir ajuda mèdica i assistència alimentària a les víctimes civils d'aquesta nova crisi, especialment adreçat a les comunitats que han quedat aïllades després de la destrucció de les vies de comunicació. Els responsables de Càritas Jerusalem han fet una crida a les parts en conflicte per al cessament immediat de la violència i el restabliment del clima d'entesa i de calma. (C.C.)

PER COL·LABORAR:
CÀRITAS ESPANYOLA: "LA CAIXA"
2100 2203 35 0200247465
TEL. 902 339 999

Espanya

Mons. Barrio demana als fidels laics una identitat clara i ferma

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA.— L'arquebisbe de Santiago, Julián Barrio, va demanar, en la festivitat de l'apòstol Jaume, als fidels laics que es comprometin en la manifestació d'«una identitat clara i ferma enmig de models de confusió, de pensament feble i de responsabi-

litat fragmentada». En la seva homilia-resposta a la ofrena nacional del delegat regi, el socialista Emilio Pérez Touriño, president de la Xunta, Mons. Barrio va indicar que és «urgent la presència de fidels laics que, amb fe viva i testimoni entusiasta, facin creïble Déu a la nostra societat».

Van concelebrar amb l'arquebisbe de Santiago, el cardenal de Sevilla, Carlos Amigo; l'arquebisbe castrense, Francisco Pérez; els cinc bisbes gallecs, José Cerviño (emèrit de Tui-Vigo), José Diéguez Reboredo (Tui-Vigo), José Gómez (Lugo), Luis Quinteiro (Ourense) i Manuel Sánchez Monge (Mondoñedo-Ferrol); el capítol de la catedral, els vicaris i delegats diocesans, els formadors dels Seminaris Major i Menor i diversos sacerdots de diverses diòcesis espanyoles.

Mons. Barrio va començar la seva homilia-resposta tenint en compte «tots els pobles d'Espanya que miren el seu patró, intercessor i guia, l'apòstol Jaume». «Aquesta solemnitat és una crida a revitalitzar les nostres arrels cristianes, i recordar els orígens de la nostra fe, en la qual hem estat fonamentats per enfortir la nostra confiança i mantenir-nos en la veritat», va indicar al començament, alhora

que destacava la necessitat de «tornar a trobar-nos, ser nosaltres mateixos i reviuire els valors autèntics que han fet gloriosa la nostra història de fidelitat i de servei a l'Església al voltant de la veritable fe en Crist».

L'arquebisbe de Santiago va centrar la seva homilia en tres aspectes: l'exemple de l'apòstol, la missió, la família com a transmissora de la fe i la importància del testimoni dels laics en la societat. Per a Mons. Barrio, la vida de Jesús va ajudar l'apòstol Jaume «a madurar en la fe i corregir una visió triomfalista del compromís cristià, tot adonant-se que la

Mons. Barrio amb Emilio Pérez Touriño.

glòria es realitza en la creu». Perquè l'animositat en el cristianisme ha estat i és una característica històrica. Els apòstols de Jesús desitjaven ocupar els primers llocs i somiaven amb una acció messiànica gloriosa i política, «però ells tenien reservada alguna cosa més important: dedicar-se plenament a la construcció del Regne i ser testimonis».

D'aquesta manera explicava l'arquebisbe la missió del cristià en l'actualitat: «El cristià és l'home escollit i destinat a centrar existencialment la seva persona en Crist, vivint conscientment la seva adhesió a Ell amb l'optimisme insubornable de la fe i amb la viva entranya de la caritat per sortir a la trobada dels afectats per qualsevol tipus de pobresa espiritual i material, i per ajudar amb el seu testimoni a redescobrir el misteri de Déu, perquè quan l'home aparta Déu de la seva vida, els ídols se n'apropien, i el duen a la incredulitat i a la decadència moral i epi-

ritual que cerca justificacions per legitimar l'error i el pecat.»

Mons. Barrio va recordar la visita recent de Benet XVI a Espanya i les seves paraules sobre la família, «primera escola de valors socials, bé insubstituïble i lloc del primer anunci de la fe als fills per als pares dels quals assisteix el dret primari i insubstituïble d'educar-los en relació amb els seus mateixos principis morals i religiosos». Davant dels canvis que es produeixen en la nostra societat, l'arquebisbe va subratllar la «urgent tasca evangelitzadora de l'Església, que no és una simple comunitat humana dipositària de l'Evangeli o dels misteris divins sinó que abans que res és una comunitat de fills de Déu que peregrinen cap a la ciutadania dels sants».

Així, en aquest context, va al·ludir a les paraules del Papa que exhortaven a valorar «el nostre profund arrelament cristià que tantes coses bones ha aportat i està cridat a aportar al testimoni de la fe i a la seva difusió arreu del món, tot mantenint viu i vigorós aquest esperit, que ha acompanyat la vida dels espanyols en la

seva història, perquè continuï alimentant i donant vitalitat a l'ànima del nostre poble».

Perquè el cristianisme consisteix en la visió de l'home com a persona que no pot comprendre's plenament ella mateixa i es desintegrarà gradualment si prescindeix de Déu. I aquesta perspectiva cristiana no orienta exclusivament els creients sinó tots els homes de bona voluntat. Per últim, i ja en llengua gallega, Mons. Julián Barrio va acollir l'ofrena nacional recordant la transmissió de la fe a Amèrica i que Europa es va construir al voltant de la memòria de Jaume. Va encomanar a la intercessió de l'apòstol tots els pobles d'Espanya, en especial el poble galleg. Va demanar pels governants, perquè enforteixin els drets fonamentals de la persona i responguin als imperatius del bé comú. També va demanar per la pau i la convivència fraterna, i va sol·licitar protecció per a l'Església espanyola. (C.C.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasa fatima.org

Les Germanes Auxiliadores reforcen la seva presència a la Xina

MADRID.— El 19 de gener del 1856 la beata Maria de la Providència fundava a París l'Institut de les Germanes Auxiliadores. Des dels orígens les auxiliadores, amb senzillesa, alegria i abandonament, han estat a prop dels qui pateixen i necessiten la bona notícia. L'espiritualitat ignasiana va impregnar des de l'inici l'Institut i va afavorir un esperit missioner que es va fer palès en l'obertura d'una comunitat a la Xina, als onze anys de la fundació. Avui, un segle i mig després, hi ha 700 auxiliadores en 120 comunitats i 23 països d'Europa, Àsia, Amèrica, Àfrica, que desitgen actualitzar l'audàcia i la confiança dels orígens. Com a signe visible, l'Institut ha posat en marxa el procés de reforçar la seva presència secular a la Xina i, amb profund

desig, respondre al repte de la «globalització» i ser fidels així a una de les intuïcions fundadores: la «comunió dels sants», que és l'expressió de la solidaritat o, en termes cristians, de la fraternitat.

En la província d'Espanya, l'audàcia i la confiança en aquest any jubilar, que culminarà el 16 de gener del 2007, s'expressa joiosament amb el procés de reestructuració de les 11 comunitats que hi ha a l'Estat, «amb l'objectiu de mantenir-nos vives fins al final, malgrat la disminució en nombre i creixement en edat». Un altre dels fruits de la celebració jubilar és l'obertura d'una nova comunitat a Andalusia, amb la missió d'assumir com a riquesa la diversitat cultural que suposa la immigració i treballar així per la pau. (Ivicon)

P. MAURO MEACCI, ABAT DEL MONESTIR BENEDICTÍ DE SUBIACO

«No reconèixer que Europa té arrels cristianes és ser miop»

Des de fa 10 anys, el P. Mauro Meacci és al capdavant d'un dels centres d' espiritualitat més emblemàtics d'Europa, l'abadia de Subiaco, a Itàlia. Allà va iniciar sant Benet, fa més de quinze segles, la vida de pregària i treball que donaria peu a l'orde monàstic

—Més de quinze segles després de la fundació de l'abadia de Subiaco, com es continua encarnant avui l'esperit benedictí?

—A Subiaco seguim les línies fonamentals traçades per sant Benet, intentant conrear, dins de les nostres possibilitats, la vida de pregària, basada en l'escolta i la meditació quotidiana de la Paraula de Déu, les trobades comunitàries de pregària litúrgica, i les activitats d'acollida envers tots aquells que s'apropen al monestir i de promoció de la vida espiritual a tot el territori.

—«No avantposar res a l'amor de Crist.» Continua avui vigent el lema de la Regla de Vida de sant Benet?

—Sens dubte continua plenament vigent. Aquesta frase fonamental de la Regla de sant Benet, presa de sant Cebrià, gran bisbe i màrtir del primer segle de l'Església, neix del convenciment

que Jesucrist és el Fill de Déu i que la seva Paraula i la seva proposta de vida no són una més. En aquest sentit, Jesús tampoc no ens ofereix un testimoni més en relació amb els molts testimonis d'home d'esperit que se succeïen al llarg dels temps. Jesucrist ens ofereix la Paraula, la proposta i el testimoni. Si Ell és el Fill de Déu, Ell coneix el que hi ha al nostre cor, sap el que ens fa bé i està en disposició d'oferir-nos el pla de salvació que ha traçat Déu per a nosaltres. Amb aquesta frase de sant Cebrià, doncs, reconeixem que Jesús és el Fill de Déu i que no es tracta només d'un gran home. Aquesta és avui la manera concreta amb què vivim la invitació, que és alhora precepte, de sant Benet. No és una invitació que seguim només nosaltres, els monjos benedictins, sinó que tot cristià està cridat també a viure-la. En aquest punt arrenca la nostra fe. És una cosa impressionant, perquè en Jesús, Déu es fa home, perquè nosaltres puguem arribar a ser Déu.

—Subiaco és el bressol del monaquisme occidental. Quina importància té avui aquest monaquisme per a Europa?

—És una importància relativa a les arrels culturals d'Europa. El monaquisme benedictí ha estat una de les realitats que amb més èxit i significació han inculturat el missatge de l'Evangeli en el context d'Europa, sobretot en aquella Europa de l'edat mitjana en la qual es conjuminaven

que avui porta el seu nom. Des de fa uns anys, la comunitat benedictina de Subiaco, fidel a l'esperit del seu fundador, reivindica el valor del monaquisme per al món d'avui i la seva importància en el procés de construcció europea.

El P. Mauro Meacci va ser a Barcelona amb motiu del lliurament a la Sagrada Família del Premi Sant Benet 2006.

elements romans, germànics i eslaus. El monaquisme benedictí ha estat un dels grans factors de la unitat d'aquests diferents components culturals provinents de mons tan diferents. Aquesta missió avui roman vigent, tot i que amb algunes dificultats pròpies del nostre temps. Els fills de sant Benet ens sentim cridats a continuar vivint amb radicalitat el primat de Déu i a reclamar-lo com a pilar en la construcció de l'Església com a comunitat veritablement evangèlica. Alhora, ens adreçem al món i proclamem amb insistència que Déu no és enemic de l'home. No ens cansarem de repetir que és possible construir una societat veritablement humana, una societat capaç d'acollir tot el que és genuïnament humà, partint de Déu i no prescindint-ne, com es pretén. Aquest és el gran testimoni que la nostra comunitat desitja oferir avui a Europa.

—És greu que Europa no reconegui avui les seves arrels cristianes?

—No reconèixer que Europa, en el seu humus més profund, es troba arrelada a la creu de Crist és ser miop. El signe que dóna unitat avui a Europa és el signe de la creu. És un signe que ens uneix a tots i no reconèixer-ho evidencia miopia i una gran ignorància de les lliçons de la Història.

—Vostè creu que el monaquisme a Europa gaudeix avui de bona salut?

—Entès com l'esforç de recerca i de trobada amb l'Absolut, el monaquisme

sempre gaudeix de bona salut. El monaquisme ve a donar resposta a una inquietud que hi ha en el cor de l'home. La forma històrica en la qual s'expressa aquesta recerca pot anar canviant i adaptant-se als nous signes dels temps, però l'important és aquesta recerca, que sempre és actual.

—Sant Benet, patró d'Europa, què ens pot continuar aportant?

—Sant Benet, patró d'Europa, ens aporta una cosa molt important. La recerca de Déu sempre es conjumina amb l'atenció concreta vers l'home. El missatge que el monaquisme benedictí pot oferir avui a Europa és el següent: és possible construir un món veritablement humà a partir de Déu, i no com diuen molts filòsofs, i fins i tot polítics, que per construir un món humà cal excloure tot el que faci referència a Déu, a l'Evangeli.

—En aquest context s'emmarca la

creació de la Fundació Vida i Família, vinculada estretament amb Subiaco?

—Efectivament. La Fundació Vida i Família és un intent d'unir esforços en favor de la vida i de la família. Estem convençuts que l'Evangeli i les seves propostes són avui particularment provocadors i van contra corrent, especialment en els temes referits a la vida i a la família. Apostar per una cosa o per una altra significa construir un món cristià o un món definitivament allunyat de Déu.

—Des de Subiaco, talaia de l'Església a Occident, hi ha motius per a l'esperança a Europa?

—Sempre hi ha esperança. El nostre bon Déu és el Senyor de la història. Les dificultats i la foscor del moment present són circumstancials. La darrera paraula sempre serà de Déu.

—Com a abat de Subiaco, pesa gaire ser el successor de sant Benet?

—És una gran responsabilitat i un gran honor, tot i que m'estimo més no pensar-hi gaire. Com fa quinze anys, des de Subiaco, la meua missió i la de la comunitat continua essent doble: la recerca de Déu i la proposta a tots els homes de la bellesa que suposa orientar la pròpia vida a donar resposta a la necessitat d'absolut que habita al cor de l'home. Reconeix que no és una idea moderna, però que sempre serà una idea plenament contemporània.

Samuel Gutiérrez

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

ASIA APADRINA UN MISSIONER

Amb la teua aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €**
Àsia i Oceania: 265,13 €
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Una festa lluminosa

Aquest any el 6 d'agost, festa de la Transfiguració del Senyor, s'escau en diumenge i, per celebrar-se un fet de la vida de Crist —la seva Transfiguració, ocorreguda, segons la tradició, a la muntanya del Tabor—, els textos de la festa passen davant dels textos litúrgics previstos per al diumenge. La festa d'avui, d'origen oriental i monàstic, es pot dir que ens invita a mirar contemplativament el Senyor ressuscitat, il·luminat amb la llum plena de la Pasqua i amb una projecció cap a la restauració, en ell, de totes les coses creades.

La festa d'avui té, per això, un missatge de consolació i d'esperança. És, com diuen alguns comentaristes, una festa lluminosa. I és ben significatiu que Joan Pau II, en aquella reforma del Rosari que va fer l'any 2002 amb el document *El rosari de la Verge Maria*, posés aquest esdeveniment de la vida de Crist per ser contemplat en la pregària dels que ell anomenà misteris de llum, proposats per a la pregària del dijous de cada setmana.

Aquesta festa d'avui ens anima a tots en el nostre camí. Ens fa veure Jesús, que acceptà la creu però que ens ha deixat un horitzó de llum i de triomf pasqual. Especialment avui, els cristians tenim necessitat d'aquesta

visió. El nostre seguiment de Jesús ens resulta de vegades difícil i exigent. Però també per a nosaltres l'horitzó, enmig de les tribulacions de la vida present, és de llum i victòria, com ho fou per a ell. També nosaltres, com sant Pere, ens trobem més bé dalt de la muntanya alta del Tabor que no en la baixa i dramàtica muntanya del calvari. A tots ens passa que voldríem fer una selecció dels aspectes de l'evangeli, o del seguiment de Crist, quedant-nos amb els fàcils i consoladors i defugint els exigents. Però no podem pretendre fer-nos un cristianisme a la carta.

Però la Transfiguració del Senyor inclou també —com la seva resurrecció— un missatge per a tota la història humana i per a tota la creació. Romano Guardini (1885-1968), el teòleg italoalemany que tant admira el papa Benet XVI, en el seu llibre *Les darreries*, subratlla la importància còsmica de la Resurrecció, l'Ascensió i la Transfiguració. «Aquí —escriu— està clarament especificat que també el cos de l'home, també la seva història que és humana, també els seus actes i les seves obres que s'han succeït en l'espai i en el temps, han de ser portades a la intimitat de Déu. Perquè aquell que resta en l'eterni-

tat amb el Pare no és pas el Logos pur sinó l'Home-Déu, el Crist Jesús en la plenitud de la seva vida redemptora.»

Guardini diu que s'ha intentat eliminar aquest escàndol, «car hom no podia suportar la idea que el cos humà del Crist fos introduït en la puresa del Déu espiritual. Això no obstant, l'Església ha menat un combat per aquesta causa amb una vigilància de consciència i una concentració de forces que demostren que s'ho jugava tot. Que el Crist hagi ressuscitat realment, que Ell hagi restat Home i com a tal hagi entrat en l'eternitat, que en la intimitat de Déu no visqui solament el Logos sinó el Jesús de Natzaret transfigurat, és el punt del qual tot depèn».

Del fet que Crist mort i ressuscitat sigui la icona veritable de Déu Pare i hagi entrat com a home veritable en la glòria del Pare, «no en depèn només la redempció de l'home sinó també la redempció de l'univers. No es tracta de l'home solament —remarca Guardini— sinó també del "cel nou i de la terra nova"». Aquesta ferma esperança ens ha de portar a estimar l'home i totes les coses creades, cridades també a ser transfigurades pel poder del Crist ressuscitat.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Molt més que un animal intel·ligent

La persona humana, creada a imatge de Déu, és un ésser a la vegada corporal i espiritual.

Només cal obrir els ulls per adonar-se de la diferència que hi ha entre els éssers humans i la resta dels éssers materials: inanimats, vegetals o animals. Voler reduir la persona humana a un conjunt de cèl·lules o a un element més de l'ecosistema, el fruit més desenvolupat de l'evolució de la matèria, seria una manca de seny elemental, tot i reconèixer que les altres criatures són sorprenents i admirables.

És evident que no som només un cos intel·ligent: tenim capacitat de reflexionar sobre els nostres actes i decidir lliurement les nostres actituds, disposem del llenguatge per comunicar-nos idees i sentiments, podem copsar conceptes abstractes com ara felicitat, amor i llibertat.

Potser hi ha gent que vol reduir la seva existència a l'àmbit material, que limita el seu horitzó als plaers i

preocupacions merament terrenals; però és evident que l'home té una dimensió espiritual i que se sent feliç quan transcendeix la realitat sensorial.

En dies passats ja hem comentat que la Bíblia, en el relat de la creació, fa servir un llenguatge simbòlic, proper a les explicacions literàries del temps en què va ser escrit. El llibre del Gènesi descriu així la creació del primer home: «Lavors el Senyor-Déu va modelar l'home amb pols de la terra. Li va infondre l'alè de vida, i l'home es convertí en un ésser viu» (Gn 2,7).

L'al·lusió a «la pols de la terra» indica que el cos humà procedeix d'una matèria ja creada per Déu prèviament. La referència a «l'alè de vida» designa l'ànima, el principi vital que Déu va infondre en aquella matèria. Gràcies a l'ànima espiritual el cos, constituït de matèria, és un cos humà i viu. El cos de l'home participa, juntament amb l'ànima, de la dignitat de la «imatge de Déu» (cf. Gn 1,27).

Cos i ànima constitueixen una unitat. No els podem entendre com dues realitats independents, sinó que la seva unió forma una única naturalesa. El cos, per tant, no el tenim com si fos una eina al nostre abast: és part integrant de la nostra persona. Amb cos i ànima ens relacionem amb els altres; amb cos i ànima ens dirigim cap a Déu. Tant és així que el nostre Pare Déu ens vol tenir amb cos i ànima al cel.

L'ànima espiritual no procedeix de la matèria. És impossible, perquè l'ànima és immaterial i immortal. L'Església sempre ha ensenyat que l'ànima espiritual és immediatament creada per Déu en l'instant de la concepció. En la generació de tot ésser humà hi ha un singular acte creador de Déu; cada home i cada dona és individualment volgut i estimat per Déu. Des d'aquell moment hi ha un ésser humà cridat a ser fill de Déu, amb tots els drets i la dignitat de la persona humana.

LUNYA

25 ANYS

Missatgers de la Bona Notícia

CATALUNYA CRISTIANA

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

Reunió d'Associacions Pro Vida a Barcelona

La V. Scritura de l'Antic Testament contra el materialisme

«No podré oblidar mai l'entusiasme d'aquells joves».

Despediment Multifestival David

per Espais 63y

el Carles emprèn els contra la Torre Annunziata

opinió

Punt de vista

Joaquín Iglesias
Fundació Arsis

Autenticitat i coherència

Amb les seves paraules, Jesús arribava al cor de la gent. Era un home carismàtic que no deixava indiferent ningú. Jesús parlava d'allò que vivia, sentia i creia. Era un gran comunicador, no només per la seva capacitat retòrica, sinó perquè creia en allò que transmetia. Aquest seria un bon fonament per a la pedagogia moderna: a més d'adaptar el llenguatge i els criteris als nostres temps, el que realment queda és l'autenticitat i la coherència.

Jesús suscitava interès perquè no hi havia cap distància entre el que deia i el que vivia. Ell encarnava perfectament les seves paraules. Per això interpel·lava la gent i en despertava l'admiració.

Sens dubte, Jesús va aprendre molt a casa seva, amb els seus pares. El Papa, en la Trobada Mundial de les Famílies, ha defensat el valor de la família com un valor bo i insubstituïble. No hi ha res que pugui reemplaçar aquest valor. Voler desplaçar la família de la societat o treure-li importància condueix a una pèrdua d'identitat de la persona. Quan el rol del pare i de la mare queden confosos o diluïts, s'atempta contra el valor de la família i els fills pateixen una gran desorientació.

Jesús parla amb força i coherència. L'Església, que va fundar com a família de seguidors, havia tingut el seu preludi en la seva primera església domèstica: la llar. Una persona harmònica i madura revela una família compacta i seriosa que ha exercit correctament la seva funció educadora. No podem renunciar al valor de la família, no només des del punt de vista cristià, sinó humà, cultural i antropològic.

Sense família la societat es dilueix. La societat s'hi sosté. Per això, l'Església la defensa. Ningú no pot créixer sense un entorn càlid i acollidor. Els anys de la vida oculta de Jesús, abans de sortir a predicar, sens dubte, van ser temps de vivència familiar, càlida i entranyable, de proxi-

mitat als seus pares i al Pare del cel.

Però, Jesús va trobar poca fe en el seu poble, entre els seus. Se'n va anar trist, davant la seva incredulitat i, fins i tot, la seva ironia, ratllant el menyspreu. Ningú no és profeta a casa seva, diu la dita popular. Aquest fenomen es dona en molts barris i pobles. «Què ens ha d'ensenyar, aquest?», diem. I no ens adonem que un poble que es tanca a Déu perd l'horitzó.

Cal vigilar davant la manca de fe. En aquest món regit per la tecnologia i la ciència, Déu també té molt a dir-nos. Té un missatge que dona sentit a la nostra vida. Aprendre a escoltar és el nostre gran rept. Escoltem, no només amb les orelles, sinó en el sentit hebreu del terme. Escoltar significa obertura, acceptació i adhesió total al que sentim. Però, sovint, la pressa, l'agitació i la voràgine en què vivim immersos ens impedeixen escoltar com cal. Déu ens diu moltes coses cada dia. Però, sense reflexió, sense espais de silenci i meditació, no podem sentir-ne el missatge. Una societat que no s'atura, que no pensa, que va cap a l'abisme. Déu només demana que l'escoltem i que fem vida tot allò que sentim.

La gran tasca evangelitzadora és educar. El significat d'aquesta paraula també cal conèixer-la: educar significa treure a fora. En el cas de l'Església, es tracta de fer aflorar tot allò de Déu que tenim les persones.

Déu és qui ens dona la vida, l'existència, la família, els amics, la fe, i també la raó, la intel·ligència i la capacitat d'aprendre. El cel és allò que sentim quan estímem profundament. A la terra ja en podem fer un tastet. És aquest esclat de goig extraordinari que transforma tota una vida.

Cal que siguem apòstols fervents i passem la torxa de la fe, encesa, a les generacions properes. El món ens espera. Hem de brillar per despertar l'amor de Déu en la humanitat.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

De vacances

L'agost és, per a molts, el temps de les vacances. La propaganda les ofereix com una ocasió de gran felicitat. Fins i tot, felicitat a preu mòdic! Els avions, els trens i els vaixells poden traslladar-nos a paradisos insospitats. El sol de les platges fa tornar bruns els banyistes... Tot comptat i debatut, hi ha qui retorna de les vacances més cansat que quan les va iniciar i qui les aprofita per retrobar-se amb si mateix.

Hi ha un fragment de l'evangeli segons sant Marc que il·lustra el valor del temps de repòs. Els apòstols, enviats en missió, retornen a Jesús. Tenen unes enormes ganes d'explicar-li tot el que els ha passat. Jesús els convida a anar «en un lloc solitari i reposar una mica». És que la gent no els deixava temps ni de menjar. La barca els duu a l'altra riba del mar de Galilea. Quan desembarquen troben una multitud que els espera. Els homes, dones i infants havien arribat a peu abans que Jesús i els deixebles. Jesús mira compassivament la turba. El cor li bateja perquè tota aquella gent són com ovelles sense pastor. El Senyor els instrueix llargament. No hi ha hagut recés!

La vida necessita acció i calma, treball i pregària, atendre els altres i atendre's a si mateix en Déu. Tots plegats correm massa. Ens passa com a Charlot, al film *Temps moderns*, atrapat a la cadena de muntatge. Les coses ens arrossegueuen, no les sabem dominar. Llavors el caos i el desordre s'instal·len en la vida. Jesús, en canvi, no es deixa

irritar mai per la pressa. La serenitat presideix els seus actes.

Les vacances poden ajudar a la calma i la pau. Descans, diàleg en la vida familiar, lectura, contemplació de la naturalesa, pregària... Una ocasió important per al cos i l'esperit. Cal santificar les vacances. Temps per a Déu i temps per als altres. És bo entrar en una església i restar-hi sol amb Déu: per aprendre qui és Déu. Les vacances inclouen repòs, diàleg distès amb els de casa, lectura d'un llibre, contemplació de la natura...

Les vacances de Jesús amb els apòstols foren molt breus. Gairebé no mereixen el nom de vacances. La gent vol estar amb el Senyor i els seus. I el Senyor no s'enfada, ans al contrari, els parla amorosament. Què subratlla l'actitud de Jesús? El P. Cantalamessa escriu: «Això ens mostra que hem d'estar disposats a interrompre, fins i tot, el repòs necessari davant una situació greu del proïsme. Per exemple, no podem abandonar a la seva sort o aparcar en un hospital, un ancià que depèn de nosaltres a fi de gaudir de les vacances sense molèsties. No podem oblidar tantes persones que no han escollit la seva solitud, sinó que la pateixen, no durant una setmana, sinó des de molt temps, tal vegada de tota la vida. Heus aquí un suggeriment pràctic: mireu al voltant nostre i adonem-nos si hem d'ajudar algú a sentir-se menys sol en la vida, amb una visita, una telefonada, una invitació a veure'l un dia en el lloc de les vacances: allò que el cor i les circumstàncies ens suggereixin.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Hisop

Quan jo era petit, la paraula designava un «instrument» litúrgic que els sacerdots tenien per beneir. Era, és encara, un mànec metàl·lic acabat en una esfera petita foradada. Es guardava en un recipient metàl·lic, amb una mica d'aigua beneïda. Més tard, em vaig assabentar que la paraula original es referia a una planta. El segon record, d'això fa uns seixanta anys, es referia al fet que s'havia descobert que a les fulles de l'hisop hi havia uns fongs petits, amb poders curatius. Recordeu que en aquells anys la penicil·lina era molt actual i tots ens vam assabentar sorpresos del poder bacteriostàtic d'alguns microorganismes. La Bíblia ho havia descobert abans que el Dr. Fleming, es deia a l'article. Aleshores, vaig saber que s'esmentava aquesta planta al salm 51 (o *Miserere*) («aspergeix-me amb hisop, que quedi pur», diu al versicle 9). De Salomó es diu que va saber dissertar sobre les plantes: des del cedre fins a l'hisop (1R 5,13). No queda gaire clar quin paper va tenir per mitigar la set de Jesús crucificat. Apareix en altres llocs, era una planta corrent i coneguda de la plebs.

Llegeixo que és semblant a la menta, i també molt aromàtica. Segurament, el d'Israel és l'*Origanum syriacum* i no el nostre, que es defineix com *Hyssopus officinalis*. Tot i que els noms científics difereixen, el seu aspecte no deu ser gaire diferent. En tinc una bosseta comprada en un herbolari i em vaig emportar de Neot Kedumin, a Israel, llavors d'hisop, però, tot i el meu interès i les explicacions que em va donar la guia que m'acompanyava, no he aconseguit que en germinés cap. L'hisop nostre no és gaire comú en terres ibèriques.

Jo sé que molts, inicialment lectors d'aquests articles, els abandonen per frívols, i no els acaben, o no segueixen el fil del que escric periòdicament. No nego que el contingut de la Bíblia si només es conegués el que jo escric, seria molt pobre. Però, en defensa pròpia, he de dir que la meua afició és compartida pel mateix Salomó, com he dit abans, i espero amb il·lusió, trobar-me un dia amb ell en l'eternitat d'eternitats, que és l'existència definitiva, lliure dels lligams de l'espai i del temps, i passar una bona estona, un trosset d'eternitat, entre salm i salm, entre himne i himne, entre somriure i somriure, impregnats de l'amor de Déu, parlant de plantes que van poblar el planeta Terra. Però, és que tinc altres motius més seriosos per entretenir-me en aquestes ocupacions. Resulta que molts estudiosos, exegetes de laboratori els anomeno amb ironia, són tan doctes, i els continguts del Llibre tan profunds, que pretenen moltes vegades fer-nos arribar les veritats del text amb massa seriositat, difícil de digerir. Presentat d'aquesta manera, resulta molt pesat llegir-lo cada dia, per això és cert, això que dic, que fa uns anys, es llegia en pasquins d'atri d'església que la Bíblia era el llibre més editat del món, però el menys llegit. Aquest despropòsit és erroni i em feia vergonya observar el pòster a les entrades de les esglésies. Penso que es pot començar a llegir com un text entretingut. Iniciar-se amb els més amens i passar després als de contingut profund. Així ho faig jo. Cada dia llegeixo un fragment d'una edició bona, amb les seves notes i introduccions i, de vegades, en confronto altres versions, ja saben els meus lectors que tinc uns 600 llibres o llibrets bíblics. La meua reflexió personal, la meua meditació de la Bíblia, és una altra cosa, però em va molt bé que vingui precedida per comentaris més fàcils.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.l.j.

«Entrar i sortir
lliurement»

Fa un temps que m'agrada pensar en algunes frases de l'Evangeli i, després, les aplico a la vida dels pobres que m'envolten i que m'ensenyen.

Senyor, això és el que em va passar l'altre dia quan meditava la teva paraula. Era el capítol 10 de sant Joan. Pel que diu el text, i el seu context, la paràbola del Bon Pastor no en té res, de bucòlica; més aviat és una resposta als fariseus que es pensen que tenen la clau per entendre Déu i que menyspreen aquell pobre captaire cec de naixement que acaba de ser guarit. Ell, com els pobres, no es complica la vida amb disquisicions teològiques ni amb preceptes de dissabte... Ell l'únic que sap és que Tu l'has guarit i que l'has canviat per dins fins a arribar a fer-li reconèixer Déu en Tu.

És ben bonic allò que dius: «Jo sóc la porta; el qui entri per mi, se salvarà: entrà i sortirà lliurement i trobarà pasturatge.»

Dic que ho vaig aplicar als pobres que tenen una manera de relacionar-se amb Tu molt poc «ortodoxa», però molt del teu gust: amb la senzillesa del que no en sap, però és tan pobre que et necessita. Tant de bo la meva fe tingués aquesta simplicitat.

Els entren i surten lliurement....

Penso en aquella dona que tota la vida ha exercit l'ofici més antic del món, i diu que ho ha fet ben fet, «com Déu vol» per complaure els clients. Li agrada molt anar al temple, però diu que no es dirigeix mai a Tu, que no t'entén perquè li has donat molt mala vida. Es dirigeix sempre a la teva Mare a la qual estima amb bogeria. No està sotmesa a cap llei, ella estima la teva Mare i prou. Entra i surt com vol...

N'estic ben segura. Un dia sentirà de Tu aquelles paraules teves dirigides a Maria, que també va guardar sant Joan en el seu record: «Mare, aquí tens a la teva filla.»

Penso en aquell captaire que acostuma a estar a la porta de l'església, però que, de tant en tant, hi entra i es dirigeix a Tu a la seva manera; una mica casolana i, fins i tot, poc respectuosa per als que tenen un altre tipus de formació. A vegades s'enfada perquè li han anat malament les coses i, a vegades, et diu coses tan maques com ho va fer aquell dia quan et va dir: «Et miro i em miro. I em sento content.»

N'estic ben segura. La teva mirada l'embolcallarà qualsevol dia d'aquells que «entra lliurement» i estarà content per tota l'eternitat.

Penso en aquell presoner de psiquiatria, a Quatre Camins, que no hi toca gaire, però que m'acostuma a dir el mateix: «Jo sempre parlo amb Déu. Veig una llum i és Ell. Els altres diuen que estic malament del cap; però sempre parlo amb Ell...»

N'estic ben segura. No sé si veu llum o només és la seva imaginació, però que Tu ets la seva llum en la foscor del «xabolo» o del pati on es passa el dia amunt i avall és ben cert. I, a més, ho fa amb la llibertat que vas dir: entrant i sortint quan vol.

Penso i somric, com segur que ho faràs tu, recordant aquella pregària del pobre borratxo que va afegir a la que feia una dona perquè les famílies s'estimin i es mantinguin unides: «A mi, Senyor, si no m'ho fas amb caràcter retroactiu...»

N'estic segura. Amb un somriure d'amor infinit l'abraçaràs un dia i li diràs: «Vine, fill meu, que ara sí que tindràs tota la felicitat del món amb caràcter retroactiu de debò.»

Acollim i ajudem
les futures mares
amb problemes

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaparte 42, 1r 08034 Barcelona
Telèfon 932 047 111

La informació que ens facilites serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluís.serra@fms.it)

El bastó de la germaneta

Entra a la sala recolzada en el seu bastó i escolta, sorpresa i somrient, un gran aplaudiment. Un grup d'amics i persones agraïdes fa un homenatge a Maria Ció, germaneta de l'Assumpció, que deixa Santa Coloma de Gramenet, als seus 75 anys, després de viure en aquesta ciutat els 24 darrers anys. Una nova destinació l'espera al barri de Sant Andreu. Gent senzilla, emigrants, musulmans, agnòstics, gent de les parròquies, religiosos i religioses... li testimonien agraïment i afecte. Un llibre, firmat pels presents, serveix com a petit regal de reconeixement i amistat. Un pa de pagès a l'estil àrab s'afegeix a la taula, on hi ha plats per picar. Breus discursos, sempre carregats d'afecte. N'hi ha que no entenen per què les superiors la destinen a una altra banda. Ella no ho viu com un problema, sinó com una opció de vida. Si abans s'hagués resistit a anar a Santa Coloma, avui no hi hauria aquest comiat. Arribar i marxar, potser romandre-hi uns anys, tant se val! El que és essencial és estar al costat de la gent, del món obrer, dels pobres i de les seves famílies. El servei ve marcat per la necessitat de cada persona i no pel seu document d'identitat, ni pel seu origen. Ho viu com a expressió de la seva fe però respecta les creences dels altres. El català li surt fluid i espontani, perquè també és possible acollir des de la pròpia identitat, sense renúncies ni imposicions.

La seva senzillesa de vida transmet serenitat i esperança.

Contemplo el seu bastó i l'interpreto de dues maneres. Ella va arribar fa 24 anys, amb les energies d'una persona madura, amb molta empena. A poc a poc, va recórrer els barris, i parlava amb les persones, n'escoltava les pors, i els ajudava a resoldre els problemes. A poc a poc, com una pluja fina, gairebé imperceptible,

va penetrar al cor de la gent. En aquests anys, les seves energies han minvat i, ara, esporàdicament, necessita un bastó per recolzar-s'hi. Ha cremat la seva vida per l'Evangeli i a favor dels altres. El bastó indica que s'hi ha lliurat fins a l'oblit d'ella mateixa. Altres persones, també legítimament, van venir com a immigrants i han sortit amb cotxe oficial. Ella no pretén la seva promoció personal, sinó el bé dels altres. Com a germana, propera i servicial, lliure i acollidora. El bastó també serveix per expressar una altra realitat, el pes de l'agraïment i de l'amor de la gent. Va venir lleugera d'equipatge i se'n va carregada d'afectes de diferents persones i cultures. Santa Coloma és una amalgama internacional. Hi ha una mica d'arreu. Tothom vol agrair a qui va passar per les seves vides fent el bé.

Maria Ció, com moltes persones d'Església, no fa soroll però fa bé. Viu amb goig i senzillesa la seva vocació de dona consagrada enmig dels altres. En coneix les alegries i les esperances, els temors i sofriments. És hora de canviar de lloc, de posar-se les sandàlies i recórrer nous camins on veurà altres rostres i s'aproparà a altres cors. S'integrarà en una nova comunitat, però el seu cor vibrarà pels mateixos valors que donen sentit a la seva vida: el seguiment de Jesús a través de l'amor als homes i dones que es creuen pel seu camí. No hi ha una autoimatge de grandesa, sinó reconeixement dels propis límits a la vegada que consciència d'una crida a difondre el Regne. «Som tan sols uns servents: hem fet només el que havíem de fer», és un resum amb paraules evangèliques de la seva vida. Les germanes de comunitat la trobaran a faltar i també les persones que es creuen cada dia en la seva vida. Però, viure és també desaparèixer perquè horitzons nous reclamen reptes nous.

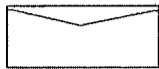
Zoom

Consuelo Chaves

Com es pot veure a la foto, qualsevol lloc és bo per oferir el sagrament de la Reconciliació. La iniciativa insòlita es du a terme a la costa de Pescara, a la província italiana dels Abruzzos i és realitzada per Mn. Vito Cantò, un sacerdot de 33 anys que es passa les nits assegut en una cadira enmig de la platja. «Volem ser, com diu l'Evangeli, el llevat del pa, la sal que dona gust. La nostra proposta és simple i està escrita en el tríptic que distribuïm a tothom: "A la nit, hi ha un cor que prega per tu." El cor de Crist és l'Eucaristia. I jo sóc aquí per impartir la confessió, que recorda el seu amor per nosaltres», va afirmar el rector al diari «La Repubblica».

CARTES DEL LECTOR

□ Es besen

La justícia i la pau es besen. Així ho diu el salm; i una interpretació (quantas lectures pot tenir un text profund i savi?) pot ser que l'una sense l'altra, cap no és possible. On no hi ha justícia no hi pot haver pau i on hi ha pau és perquè regna la justícia.

Tants esforços diplomàtics es revelen inútils senzillament perquè no hi ha voluntat de pau, ni recerca de la justícia.

Cadascun de nosaltres hauria de sentir com a propi el fracàs de pau al Pròxim Orient. El Líban, conegut com la Suïssa del Pròxim Orient, està tot arruïnat. Quant de temps més ha de patir la gent perquè els alts dignataris davallin a la Terra, baixin de les altures on viuen segurs?

PAULITA INFANTES ESTEBAN
Barcelona

□ «Fructus ventris tui Iesus»

A Joan Alemany (6 de juliol) li sembla millor dir en el rès de l'Ave Maria en castellà «vuestro santo vientre», i diu que això és el tradicional.

Comento, com es deia anteriorment en llatí?: «Fructus ventris tui Iesus.» I crec que és innecessari afegir-hi el «sant», quan al principi de l'Ave Maria, ja es dona a entendre que Maria és en tot santa.

És clar, la pietat és lliure per afegir epítets. Per què acabar concisament amb el nom *Jesús*? Es podria afegir «nostre Redemptor» i altres paraules més o semblants...

Quan es resa la *Salve*, moltes persones pietoses no en tenen prou de dir «aquests els teus ulls misericordiosos»... sinó que diuen «tan misericordiosos»... Jo em remeto novament a la tradició en llatí, «illos tuos misericordiosos oculos».

Al Pàrenostre dèiem tradicionalment en llatí: «Panem nostrum quotidianum da nobis hodie.» Sembla que va ser a Hispanoamèrica, on van preferir canviar-ho per «danos Señor el pan nuestro de cada día»... i aquest costum està arrasant a l'Estat espanyol... per què?

Entenc que la primacia correspon al pa... i que s'ha de dir en començar, no en el «danos». Crec que la frase concisa, sòbria, rotunda... és el millor. I que privadament, l'ànima pietosa hi afegeixi tot el que li dicti la pietat.

VICENTE PALACIOS GARRIDO
Barcelona

□ Qui provoca què?

No va ser el Sant Pare Benet XVI qui va provocar el gran desplegament policial i de forces de seguretat que va haver-hi a València. Qui realment provoca aquest moviment són les persones incíviques, matusseres, ressentides, amb ganes de provocar soroll i fer mal. Sense aquesta manera de comportar-se d'algunes persones, tot seria més fàcil.

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

□ En defensa de la família

Milers de famílies provinents d'arreu del món van anar a València el 8 i 9 de juliol per fer front comú en defensa de la família en la cloenda de la V Jornada Mundial, amb assistència del papa Benet XVI. Famílies de diferents llocs d'Espanya, Europa, Àsia, Àfrica, Amèrica i Austràlia. Tots en la seva llengua van manifestar els valors de la família, formada per home i dona i pel nombre de fills que, fruit del seu amor, aprenguin de boca i exemple dels pares el respecte a Déu i a la Mare de Déu.

Gràcies a la televisió vam poder gaudir la tarda del dissabte, dia 8, d'una manifestació doctrinal universal formada per matrimonis de diferents països i bisbes de diferents parts de la terra i sentir i delectar-nos amb els simpàtics cants i balls que van precedir el discurs del Papa. Les famílies amb aplaudiments i himnes van manifestar al Sant Pare el seu amor a l'Església i la seva

fidelitat a la primera cèl·lula de la societat, la família, formada per pare i mare.

El Sant Pare, en el discurs del dissabte i en l'homilia del diumenge, amb paraules serenes i assenyades va manifestar una vegada i una altra que el matrimoni format per home i dona és l'únic que l'Església defensa i admet, d'acord amb la tradició bàsica en la història de la humanitat. «La família —va dir el Papa— fonamentada sobre el matrimoni constitueix un patrimoni de la humanitat, una institució social fonamental, del màxim interès per a creients i no creients.»

Per tant, totes les persones que vam escoltar el Papa, vam entendre que Benet XVI d'una forma diplomàtica, però clara i sense excepcions, va recordar als governs de totes les nacions que l'única institució social sota el nom de *matrimoni* era la unió d'home i dona, «cèl·lula vital i pilar de la societat». Qui tingui oïdes per sentir, que escolti.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

□ Abans de jutjar...

He llegit a *Catalunya Cristiana*, en la secció «El Consultori» del 6 de juliol, una pregunta que, juntament amb la resposta, volen enviar a l'infern un propietari que apuja els lloguers i diu que, si no els sembla bé, que marxin.

Crec que abans d'acusar d'aquesta manera, s'haurien de conèixer més bé els impostos que graven les propietats i les seves rendes.

Catalunya: impost del patrimoni, 31.346 euros (suposant tres milions de 10 pisos a 300.0000 cadascun, segons escala de la declaració 2005).

Madrid: impost de la renda, 25.428 (suposant que els 10 pisos paguin 600 euros al mes, durant un any, són 72.000 euros, segons escala 2005).

Restant els impostos dels lloguers queden 15.226 euros perquè el «diabòlic» propietari que vol apujar els lloguers, passi tot l'any.

Hi ha bonificacions per situació familiar, però també passa que l'impost no resta si un llogater no paga.

En resum, que si un camell no passa pel forat d'una agulla, potser passarà un «ricàs» trimilionari que visqui amb la quantitat de 1.268,83 euros al mes.

ENRIC MONISTROL
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Unitat de criteri

—Fa uns anys, pocs, vaig assistir al bateig de la filla d'uns amics. Estaven indignats perquè el sacerdot no va permetre que el germà de la nena, que tenia deu anys, actués com a padrí. El mes passat em va tocar anar novament a un altre bateig i vaig constatar amb sorpresa que la padrina era una nena de nou anys. Crec que això desconcerta els fidels. No creu que hauria de donar-se una unitat més gran de criteri entre els sacerdots? Si us plau, posin-se d'acord.

—El criteri que han de seguir els sacerdots en molts aspectes de l'exercici del seu ministeri no ha de ser cap altre que l'observació atenta i diligent de les normes de l'Església. Quan l'Església, en les seves instàncies autoritzades, dona unes normes, per alguna cosa deu ser. La norma o llei eclesiàstica no és expressió arbitrària del poderós que vol imposar-se costi el que costi, sinó que és expressió de la veritat mateixa de les coses. El més prudent és seguir-la sempre, i quan això sembla que és difícil o inconvenient sempre es pot sol·licitar la dispensa, si aquesta està prevista. En el cas concret que vostè explica, la norma de l'Església és clara. La missió del padrí de bateig és important. No es tracta d'una funció decorativa. El padrí està cridat a col·laborar amb els pares en l'educació cristiana dels fills que bategen, i, en molts casos, els padrins potser han de garantir ells mateixos l'educació cristiana dels seus fillols. És evident que, per assumir dignament aquesta missió, han d'estar-hi mínimament capacitats. Es requereix que tinguin setze anys, que hagin rebut el sagrament de la Confirmació i que duguin una vida coherent amb la condició cristiana. Aquestes normes, lògicament, poden ser valorades i ajustades des del punt de vista pastoral. Així, per exemple, si al candidat a padrí li falta poc per complir l'edat requerida, però està confirmat, cal una dispensa particular per a la norma. Tinguem en compte que la dispensa sempre ha de ser l'excepció, perquè una llei que ha de ser constantment dispensada no tindria raó de ser. A parer meu, el sacerdot que no va acceptar per a la missió de padrí el nen de deu anys va actuar amb bon criteri i seny, en canvi, el que no va posar impediment al fet que una nena de nou anys exercís com a padrina, aparentant més liberalitat, va actuar de manera irresponsable, imprudent i injusta, donant peu a la perplexitat de molts fidels. Per últim, en el moment de descartar un candidat a padrí perquè falta un requisit important, cal saber fer-ho amb encert. No s'ha de donar al nen un «no» simple i senzill com a resposta, sinó que cal fer-li veure que es tracta d'una cosa molt important per a la qual s'ha de preparar i que podrà exercir en el seu moment. També cal fer veure als pares que tota concessió particular per eximir de la norma prudencial que obliga a tots pot suposar una situació de privilegi injust i establir un precedent perillós que sens dubte portarà problemes en negar el privilegi a altres que ho sol·licitin.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

□ Vacances

A punt per començar-les, o potser les hem partit, o potser només seran els caps de setmana. Bé, però l'ambient porta a intentar descansar una mica. La publicitat, les agències de viatges, les converses amb col·legues poden fer-nos pensar que només per vacances es pot assolir la felicitat. Gran error.

Probablement, serem més feliços segons la capacitat de sortejar dificultats, torejar el mal humor, i si sabem donar a cada cosa la importància que té, perquè no sempre som objectius.

La felicitat per vacances està molt relacionada també amb la imaginació, amb gaudir del que es té i de saber reconèixer que, sovint, per comparar-se amb els altres, creix l'enveja.

Viure al dia i riure's d'un mateix. Qui m'indicaria aquesta saviesa?

ENRICA COLOM BATLLE
Barcelona

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(Cicle litúrgic B; ferial 2)
Temps durant l'any
(Salteri: setmana 2)

AGOST

6. Diumenge

La Transfiguració del Senyor (F), Blanc. Lectures: Daniel 7,9-10.13-14 / Salm 96 / 2 Pere 1,16-19 / Marc 9,2-10

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Just i Pastor, mr.; Hormisdès, p.

Festa Major: a Alfés, Arsèguet, Beuda, Biure, les Cabanyes, Cabrera, Caldes de Malavella, Castellgalí, Collsuspina, la Fatarella, Fontcoberta, Font-rubí, Godall, Golmés, Jorba, la Llacuna, Margalef, Masdenverge, Masllorenç, Massanes, Miravet, Montoliu de Segarra, Mont-ral, Móra la Nova, Olvan, Orrius, els Pallaresos, Pals, el Papiol, la Riba, Riells i Viabrea, Rocafort de Queralt, Salàs de Pallars, Sant Feliu de Buixalleu, Sant Guim de Freixenet, Sant Esteve de Palautordera, Sant Esteve Sesrovires, Sant Just Desvern, Sant Pere de Riudebitlles, Sant Salvador de Guardiola, Sarroca de Bellera, Tarroja de Segarra, Tavèrnoles, la Torre de Fontaubella, Torrebesses, Torrefeta i Florejacs, Vacarisses, la Vall de Boí, la Vansa i Fornols, Vilabella, Viladamat i Vila-sacra.

7. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: Jeremies 28,1-17 / Salm 118 / Mateu 14,13-21. Si es vol: *Sant Sixt II (MLI), Vermell; Sant Gaietà (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Albert Tràpani o de Sicília, prev.

Festa Major: al Lloar.

8. Dimarts

Sant Domènec de Guzmán (MO), Blanc. Lectures: Jeremies 30,1-2.12-15.18-22 / Salm 101 / Mateu 14,22-36

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ciríac, Llarg i Esmaragde, mr.

9. Dimecres

Santa Teresa Beneta de la Creu (F), Vermell. Lectures: Osees 2,16b.17b.21-22 / Salm 44 / Mateu 25,1-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domicià, b.; Romà, mr.; Esteve, b. i mr.

10. Dijous

Sant Llorenç (F), Vermell. Lectures: 2 Corintis 9,6-10 / Salm 111 / Joan 12,24-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Deodat; Santes, Astèria, vg. i mr.

Festa Major: a Bescanó, Botarell, Das, la Galera, Gratallops, Guardiola de Berguedà, Llorenç del Penedès, el Pinell de Brai, Preixana, Sant Climent de Llobregat, Sant Llorenç d'Hortons, Sant Llorenç de Morunys, Sant Llorenç de la Muga, Vilalba dels Arcs i Vila-rodona.

11. Divendres

Santa Clara (MO), Blanc. Lectures: Nahum 2,1.3;3,1-3.6-7 / Deuteronomi 32,35-41 / Mateu 16,24-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tiburci, mr.; Santes, Susanna, vg. i mr.

Festa Major: a Santa Susanna i Ullastret.

12. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: Habacuc 1,12-2,4 / Salm 9 / Mateu 17,14-20. Si es vol: *Santa Joana Francesca de Chantal (MLI), Blanc.* SOLSONA; Aniv. òbit bisbe Antoni Deig, Morat.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Herculà, b.; beat Innocenci XI; p.; beat Joan de Rieti, rel.; Santes, Hilària, mr.

Festa Major: a Puigpelat i Sant Julià de Cerdanyola.

Lectures bíbliques

La Transfiguració del Senyor

Lectura primera

Dn 7,9-10.13-14

El seu vestit era blanc com la neu

Lectura de la profecia de Daniel:

Tot mirant la visió, vaig veure que posaven uns trons, i un vell venerable s'hi assegué. El seu vestit era blanc com la neu i els seus cabells, com la llana blanquejada. El tron on seia era de flames i les rodes de la seva carrossa eren de foc ardent. Davant d'ell naixia i corria un riu de foc. Els seus servidors eren mil milers, els seus assistents, deu mil miríades. El tribunal s'assegué i foren oberts els llibres.

Després, tot mirant aquella visió de nit, vaig veure venir enmig dels núvols del cel com un Fill d'home, s'acostà al vell venerable, el presentaren davant d'ell i li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa, i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. La seva sobirania és eterna, no passarà mai, la seva reialesa no decaurà.

Salm responsorial

96

El Senyor és rei. La terra ho celebra,
se n'alegren totes les illes.

Fosc i nuvolades vetllen entorn d'ell,
justícia i raó sostenen el seu tron.

R. El Senyor és rei, l'Altíssim sobre la terra.

Es fonen com cera les muntanyes
davant del Senyor de tota la terra.

El cel proclama la seva justícia,
i tots els pobles contempen la seva glòria. **R.**

Perquè vós sou el Senyor,

l'Altíssim sobre tota la terra,

i excels per damunt de tots els déus. **R.**

Lectura segona

2Pe 1,16-19

Aquesta veu del cel, nosaltres la vam sentir

Lectura de la segona carta de sant Pere:

Estimats, tot el que us vam fer saber del poder i de la vinguda gloriosa de Jesucrist, el nostre Senyor, no era tret de faules hàbilment teixides. Nosaltres mateixos vam contemplar amb els nostres ulls la seva grandesa, quan rebé de Déu Pare honor i glòria, i una veu que venia de la glòria majestuosa de Déu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en el qual jo m'he complagut.» Aquesta veu del cel, nosaltres la vam sentir quan érem amb ell a la muntanya santa.

Això ens ha confirmat les paraules dels profetes, i vosaltres fareu bé d'escoltar-les amb tota atenció, ja que són una llum que fa claror en un lloc fosc, mentre espereu que neixi el dia i l'estrella del matí surti a l'horitzó dels vostres cors.

Al·leluia

Mt 17,5c

*Aquest és el meu Fill, el meu estimat,
en qui m'he complagut; escolteu-lo.*

Evangeli

Mc 9,2-10

Aquest és el meu Fill, l'estimat

Lectura de l'evangeli segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem, de bé, aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.» Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules i discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

El pa i el vi per a l'Eucaristia

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Melquisedec i Jesucrist

El llibre del Gènesi explica breument un episodi de la vida d'Abraham en el qual, després d'una victòria d'Abraham, apareix sobtadament un personatge anomenat Melquisedec. D'ell es diu que «era rei de Salem [Jerusalem, segurament], va portar pa i vi; era sacerdot del Déu Altíssim, i va beneir Abraham» (Gènesi 14, 18-19.)

L'Escriptura fa poques referències a Melquisedec, però en el salm 110, salm messiànic típic, es parla del sacerdot del Messies «com ho fou Melquisedec». La carta als Hebreus, per la seva banda, s'estén llargament en la interpretació del personatge, veient-hi una figura de Jesús com a Fill de Déu.

La catequesi patristica sobre l'Eucaristia ha interpretat la relació entre Jesús i Melquisedec en la línia de la matèria de l'ofrena: el pa i el vi. Aquesta interpretació, però, demana alguns aclariments.

La forma de pa i de vi

Un text de l'escolàstica medieval analitza la realitat de l'Eucaristia i distingeix tres nivells; el nivell de la «forma», és a dir, de la realitat visible; el de la «veritat», és a dir, de la identitat real d'allò que tenim davant; en tercer lloc, el nivell de la «força», és a dir, de l'eficàcia, o finalitat.

Jesús, en el darrer sopar, d'entre els diversos aliments que hi havia sobre la taula, va prendre concretament el pa i la copa amb el vi. El seu gest fou, doncs, un gest paral·lel al de Melquisedec. Però per a ell, el pa i el vi foren només el punt de partida: en donar-los als deixebles els anunciava un do molt més important: això és el meu cos..., aquest és el calze de la meua sang... El do de Jesús és la seva mateixa persona oferta al Pare per la salvació del món. El manament de Jesús implica que, necessàriament, per a l'Eucaristia, hi hagi pa i vi veritables. Qualsevol altra cosa que no fos exactament pa i vi no serviria per celebrar l'Eucaristia que Jesús ha confiat a la seva Església.

Què ofereix l'Església?

L'Església repeteix amb fidelitat el gest de Jesús i el de Melquisedec: pren pa i vi, però no és el pa i el vi el que constitueix el sacrifici eucarístic, sinó el misteri pasqual de Crist. «Us oferim el sacrifici sant i vivent», diu una Pregària eucarística. Però també diu, en altres pregàries: «Us oferim el pa de la vida i el calze de la salvació.» És una manera d'expressar el canvi que s'ha produït quan el pa i el vi han passat a ser la persona de Jesús Ressuscitat.

Tanmateix, és cert que en el moment en què Jesús en el cenacle —i ara l'Església en la celebració eucarística— prenen en les mans el pa i el vi que són destinats a

l'Eucaristia, aquestes realitats materials adquireixen una particular identitat: són les ofrenes. Ofrenes dels fidels, ofrenes que l'Església prepara per poder realitzar l'ofrena veritable. Aquest llenguatge és freqüent precisament en l'oració sobre les ofrenes, que demana ja sovint el fruit de l'Eucaristia. Les pregàries que acompanyen el moment de prendre el pa i el calze expressen bé aquesta situació: «Us beneïm, Senyor, Déu de l'univers, per aquest pa que hem rebut de la vostra bondat, i que és fruit de la terra i del treball de l'home; us el presentem; perquè es converteixi per a nosaltres en pa de vida.» Les paraules del calze són paral·leles: «Fruit de la vinya..., beguda espiritual.» El text llatí diu *offerimus*, on la versió posa «presentem». És la mateixa idea.

El pa i el vi resten presentats com a tals a Déu, sobre l'altar: són les realitats de la creació i del treball de l'home. Són com un resum del món: els dons de la terra, el treball de l'home. El sacerdot els posa al mig de l'altar, sobre els corporals. La litúrgia bizantina desplega un ritual solemne per a aquest gest, que anomena «Gran Entrada». No és, doncs, un gest banal, ràpid, sense relleu. El Ressuscitat farà que passin a ser la seva persona vivent, en la realitat de la seva ofrena eterna, i en aquesta conversió d'unes realitats materials hi haurà l'anunci d'aquell moment d'alliberament vers el qual gemega tota la creació: que Déu sigui tot en tots. La Pasqua de l'univers.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- Nascut a Vicenza, nord d'Itàlia, l'any 1480
- Sacerdot renovador de la vida eclesiàstica
- Fundador dels Pares Teatins
- Va morir a Nàpols l'any 1547
- Canonitzat el 1671 per Climent X

La vida d'aquest sant es desenvolupa de ple dins del complex context històric de l'època —el Renaixement italià i, sobretot, l'aparició de la Reforma protestant— i la seva obra ha estat considerada com una bona base per a les disposicions del Concili de Trento.

Gaietà Thiene, com a fill d'una família noble i amb bons contactes amb el poder, va estudiar dret a la millor universitat italiana de l'època, la de Pàdua, i amb només 26 anys va ser designat secretari particular del papa Juli II. Al Vaticà el nostre jove sant va poder ser testimoni, d'una banda, de l'esplendor de l'art del Renaixement, però de l'altra, també va prendre consciència dels errors i les greus mancances de l'Església de l'època. Sant Gaietà es va proposar, doncs, des del principi, treballar per una Església més autèntica, però a diferència del que van fer més tard els líders protestants, el sant de Vicenza va actuar sempre des de dins, amb la intenció de renovar la institució, no pas de separar-se'n. Així, sense

Sant Gaietà

oblidar mai l'actuació en el camp social com ara la fundació d'hospitals, per a sant Gaietà aquesta renovació de l'Església serà l'objectiu de la seva vida. En aquesta empresa no va estar sol, sinó que va comptar amb el suport de diverses personalitats, com ara la religiosa agustina Laura Mignani.

Amb 36 anys sant Gaietà es va ordenar capellà i poc temps després, l'any 1523, en ple esclat de la Reforma, rep l'autorització per fundar la Congregació dels Clergues Regulars, més coneguts com a Pares Teatins. Els membres del nou orde es van caracteritzar per dur una vida molt senzilla, reduïda a allò essencial, però plena d'autenticitat. Aquesta actitud els va fer populars entre els fidels, especialment a Nàpols, ciutat on sant Gaietà es va establir els darrers anys de la seva vida. El seu exemple, l'atenció als desvalguts, una vida religiosa profunda i propera als fidels van ajudar a fer brollar saba nova en el cos de l'Església.

El llegat de la venerable Mare Esperança González

La religiosa va fundar el 1862 les Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria, dedicades a l'atenció de la dona marginada

Fa 121 anys, el 5 d'agost de l'any 1885, víctima del còlera, moria a Lleida amb fama de santedat la religiosa lleidatana M. Esperança González Puig, fundadora de les Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria. La religiosa ha estat recent-

ment declarada venerable pel papa Benet XVI i cada vegada és més a prop de pujar als altars. El seu carisma i la seva espiritualitat continuen vius en la congregació que va fundar, present a Espanya, amb 9 comunitats, i també a l'Argentina, Paraguai i Costa Rica.

La mare Esperança va néixer el 19 de maig del 1823 i ho va fer concretament al Palau de la Paeria de Lleida, on residia la seva família. El seu pare, Bonaventura González era col·lector de l'Ajuntament. Va ser batejada a la parròquia de Sant Joan i celebrar la primera comunió a la parròquia de Sant Llorenç de Lleida.

Des de molt petita va sentir una especial inclinació per la vida contemplativa, i ja llavors dedicava moltes hores a l'oració en soledat i silenci. Fruit d'aquesta intensa vivència espiritual, en va sorgir l'ansia per fundar una congregació que dediqués els seus esforços a l'atenció espiritual i humana de la dona maltractada i marginada, amb un carisma especial de vida austera i penitent, dedicades a l'exercici de la caritat.

No sense vèncer moltes dificultats, el 19 de juny del 1862, ella i tres joves més — Mercè Arqués, Lluïsa Martí i Assumpció Calderó — vestien per primera vegada l'hàbit de la Congregació de Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria. Cinc anys després, les religioses ja eren 27. La seva missió era l'atenció a 58 dones marginades. L'any 1896 la congregació va rebre l'aprovació pontifícia del papa Lleó XIII i el 1901 en van ser aprovades definitivament les constitucions.

La congregació està formada avui per poc més d'un centenar de religioses, que porten a terme la seva missió originària adaptada als nous temps. Actualment atenen les joves i dones marginades en la protecció de menors i en el camp de l'educació. Fidels al seu carisma tenen al seu càrrec centres residencials per a infants i joves, centres educatius, residències i missions. En els seus 144 anys d'existència, la congregació ha gestionat 13 col·legis i 14 cases d'acollida.

D'acord amb les necessitats dels temps i de la mateixa congregació, les Missioneres s'han fet presents en

Les prop de mig centenar de religioses amb la fotografia de la seva fundadora a la catedral de Lleida.

noves realitats i n'han deixat altres. Així, l'any 1967 van obrir les seves portes i van anar a l'Argentina, on van fundar la primera comunitat fora d'Espanya. Posteriorment han fundat també comunitats al Paraguai i Costa Rica. Durant deu anys han

estat presents a les Filipines.

Les filles de la Mare Esperança són presents a Lleida, bressol de la seva fundadora, amb dues comunitats. Una és a l'avinguda de Catalunya, avui residència femenina de l'Immaculat Cor de Maria i

Casa Mare de la Congregació. És el lloc on la M. Esperança va fundar la congregació i on va morir. Se'n conserva la cambra on va traspasar, convertida en petit oratori. L'altra és la Llar Mare Esperança, a la partida de Montserrat, on les religioses atenen infants i joves amb problemes familiars.

A Espanya les religioses tenen la seva casa general i el noviciat a Madrid i col·legis del Cor de Maria a Figueres, Maó, Barcelona i també a Madrid; així com l'Hogar Santa Lucia, a Bens, la Corunya.

Virtuts heroiques

La declaració com a venerable, el 28 d'abril passat, de la M. Esperança González ha estat viscuda amb molta alegria per la seva congregació. Les religioses Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria van voler commemorar la proclamació de les virtuts heroiques de la seva fundadora a la catedral de Lleida, ciutat que la va veure néixer: «Aquesta ciutat ha estat testimoni dels molts privilegis que el Senyor va concedir a la nostra fundadora i de les obres de caritat que va exercir amb les famílies necessitades. Quin millor indret per cele-

Casa Mare de la Congregació i avui residència femenina del Cor de Maria a Lleida.

La Llar M. Esperança de Lleida, les religioses hi atenen joves de Protecció de Menors.

Mons. Ciuraneta va presidir la missa d'acció de gràcies a la catedral i va felicitar les nou comunitats que hi ha a Espanya.

brar aquest esdeveniment que la ciutat de Lleida i la seva catedral, on tantes vegades la nostra fundadora, amb el seu germà, el canonge González, s'atansaria a rebre el Senyor», va dir la mare general, Purificació Ramos.

Va ser així com en aquest temple es va celebrar el dissabte 17 de juny, vigília de la festivitat del Corpus, la solemne missa d'acció de gràcies per la declaració de les virtuts heroïques de la M. Esperança González Puig (1823-1885), fundadora de les Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria, presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i concelebrada per una trentena de preveres i religiosos diocesans.

En la celebració van participar una cinquantena de religioses, i set novícies, que representaven les nou comunitats existents a Espanya; encapçalades per la mare general, Purificació Ramos, i el seu consell general.

Després de la proclamació de l'Evangelí, l'escolapi P. José Luís Cepero, postulant de la causa de canonització, va procedir a la lectura del decret pontifici pel qual el papa Benet XVI declara les virtuts heroïques de la M. Esperança, signat a Roma el 28 d'abril del 2006 pel cardenal prefecte de la Congregació de les Causes dels Sants, Mons. José Saraiva Martins. S'hi fa una aproximació biogràfica del la M. Esperança, que en destaca les seves virtuts cristianes, i es narra la fundació de la seva congregació. El decret es tanca amb la següent declaració: «El Sant Pare Benet XVI ha declarat que hi ha constància que la serventa de Déu Esperança González Puig, fundadora de la Congregació de les Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria, va practicar en grau heroic les virtuts teològiques de fe, esperança i caritat a Déu i als germans; les cardinals de prudència, justícia, templança i fortalesa, i les vinculades a elles. El Sant Pare ha manat que aquest decret es faci de públic dret i es conservi entre les actes de la Congregació dels Sants.» Finalitzada la lectura, el Petit Cor de la catedral de Lleida va entonar l'aleluia per la bona notícia.

«Tota de Déu»

En l'homília de la missa, Mons. Ciuraneta va dir que la declaració de venerable de la M. Esperança era motiu de goig: «En primer lloc per a les seves religioses, per l'Església diocesana, per al seu bisbe i també per a l'Acadèmia Mariana», recordant així que el seu fundador, Mn. Josep M. Escolà, va ser el confessor de la M. Espe-

La congregació conserva el bressol de la fundadora en el petit Museu de la Casa Mare de Lleida.

rança. Mons. Ciuraneta va afirmar que ella volia ser tota de Déu: «Com a fidel seguidora de Jesucrist, buscava també en l'oració la llum i la força per ser fidel a la voluntat de Déu.» El bisbe de Lleida, en referir-se a la fundació de les Missioneres Esclaves, ho va fer amb aquestes paraules: «Va ser un regal, un do de Déu per a tantes dones marginades i explotades.» Mons.

Ciuraneta va finalitzar la seva homília qualificant aquest esdeveniment com a *kairós*, és a dir, com a moment de «gràcia» que ens esperona a enriquir la nostra vida interior amb les virtuts evangèliques.

Un moment simbòlic va ser l'ofertori, quan entre les ofrenes del pa i del vi, de flors i ciris, es va presentar una relíquia de la M. Esperança, juntament amb una ora-

ció autògrafa a la Mare de Déu, que va ser dipositada als peus del retrat de la venerable.

Finalitzada la celebració, les religioses van rebre la felicitació de l'alcalde de Lleida i de la resta d'autoritats presents, de religioses i religiosos d'altres congregacions i dels nombrosos fidels que van omplir la catedral: «Les Esclaves del Cor de Maria cantem el nostre magníficat perquè el Senyor ha fet també meravelles en aquesta venerable lleidatana, la M. Esperança», es va dir en les paraules de comiat i d'agraïment, alhora que es convidava tothom a pregar «perquè prompte arribi el miracle necessari per a la seva canonització».

Abans de la Missa a la catedral, les Missioneres havien anat primer a pregar i dipositar un ram de flors a la fossa comuna del cementiri de Lleida. Es dona la circumstància que en esclatar la guerra civil l'any 1936, un escamot va entrar a la Casa Mare i es va apoderar de les despulles de la seva fundadora, que posteriorment serien enterrades juntament amb les restes d'un gran nombre de sacerdots i religiosos, màrtirs de la guerra civil, com és el cas del beat Francesc Castelló. Va ser aquest un acte íntim, però alhora ple d'emoció i també de goig.

Jordi Curcó

Fotos: Josep M. Prada

Història del procés de canonització

La proclamació com a venerable de la serventa de Déu M. Esperança González és un pas important i previ a la seva canonització, pendent ara del preceptiu miracle.

El procés per portar aquesta lleidatana als altars es va obrir a Lleida el 1990 i va ser clausurat el 1993; després va passar a Roma el 1997, on se'n va aprovar la *positio*. El 12 d'abril del 2005 els teòlegs van donar el seu vot favorable sobre l'heroïtat de les seves virtuts i el 13 de desembre del 2005 aquest vot favorable va ser ratificat pels cardenals.

Finalment ha estat el papa Benet XVI qui el 28 d'abril passat va autoritzar la promulgació del decret pontifici pel qual es declaren les virtuts heroïques de la M. Esperança. El decret es va fer públic a Lleida durant la missa d'acció de gràcies celebrada a la catedral el 17 de juny passat.

Escultura de la fundadora.

Sant Feliu de Llobregat

diòcesis

Ordenat el primer sacerdot de la diòcesi

■ Mons. Agustí Cortès consagra com a prevere el jove Antoni Fernández

SANT FELIU DELLOBREGAT.— Amb l'ordenació del primer sacerdot de la diòcesi de Sant Feliu, el jove bisbat sufragani de Barcelona va escriure el 22 de juliol passat una nova i important pàgina de la seva curta història. El bisbe

Agustí Cortès va ordenar com a prevere Antoni Fernández Garcia, un jove vilafranquí llicenciat en Econòmiques i en Estudis Eclesiàstics que ha estat nomenat vicari de la parròquia de Santa Maria de Castelldefels.

Per a Mn. Antoni Fernández, l'ordenació presbiteral rebuda el 22 de juliol passat «no és pas el final del camí; al contrari, és el primer pas d'un camí encara per escriure, un camí que és en mans de Déu, que són les millors mans». Des d'aquesta convicció va ser viscuda a la catedral de Sant Llorenç l'emotiva celebració que el consagrava com a primer sacerdot de l'Església de Sant Feliu. En aquesta nova diada històrica per a la diòcesi, tothom compartia la satisfacció i la joia, com va expressar el mateix bisbe en la presentació, de «veure com un germà nostre del poble de Déu és cridat, consagrat i enviat per Jesús al servei de l'Església»: «Donem gràcies a Déu —va afegir Mons. Cortès— perquè en el llarg itinerari de la fe i de la vocació d'Antoni, ell ha anat dient que sí, en consciència i en llibertat, a la proposta i a la crida de Jesús.»

La història vocacional d'Antoni va començar a prendre una mica de forma en l'adolescència, quan s'adona que hi ha alguna cosa dins seu que «no li quadra». Tot i que a mesura que passen els anys aquest dubte es va aclarint, els èxits acadèmics apaivaguen una crida que tornarà a revifar més tard. Així van passar els anys fins que quan acabava la carrera d'Econòmiques, va veure clar quin havia de ser el seu futur: «El Senyor volia que fos feliç, i m'oferia ser-ho servint-lo d'una manera molt concreta, com a capellà.» En aquell moment van començar les complicacions, els rebuigs, les desaprovaacions... Malgrat tot, res no va poder apagar la flama que tenia dins, ni tan sols la feina estable que tenia al departament d'assessoria jurídica de Caixa Penedès, on treballava des dels 17 anys. La seva incorporació al Seminari, ara fa set anys, va ser viscuda com un veritable «repòs en el cor». «El temps del seminari —recorda avui Antoni— va ser un temps meravellós per a mi, de descobriments continus, tots ells joiosos.» Des d'aquí fins a l'ordenació: estudi, pregària, servei pastoral... i una vida, cada vegada més, abandonada en mans de Déu.

Servei de comunió

Davant d'aquest itinerari personal i abans de la seva consagració com a prevere, el bisbe Agustí Cortès es va adreçar durant l'homília a Mn. Antoni per oferir-li algunes consideracions sobre la

Amb la imposició de mans, Mn. Antoni va rebre l'orde de prevere.

nova etapa que estava a punt de començar: «Els preveres i els ministres de l'Església, els successors dels apòstols, som enviats com Jesús és enviat. I es tracta d'un ministeri amb una triple vessant: la Paraula, els sagraments i el servei de la comunió en l'amor.» El bisbe de Sant Feliu va parlar del missatge agosarat i revolucionari que representa l'Evangeli, «que capgira els criteris i les maneres de pensar i viure dels nostres germans». D'una manera particular, el prelat va insistir en el servei de comunió que ha d'oferir el sacerdot: «Hauràs d'ajudar, en representació de Jesús, a viure l'amor entre els teus germans, a reconstruir la comunió i establir llaços de fraternitat

que afavoreixin la unitat entre els homes.» I va afegir adreçant-se aquesta vegada a tots els fidels: «A través de l'acció transformadora de Déu en la seva vida, Antoni esdevindrà el pastor que sap estimar i ajustar les seves pròpies mirades i sentiments a les mirades i sentiments de Jesucrist bon pastor.»

En la primera ordenació de prevere celebrada a la diòcesi de Sant Feliu no podia faltar per part del bisbe una crida vocacional que, en el cas de Sant Feliu, esdevé realment apressant: «Necessitem urgentment —va exclamar el bisbe— tanta generositat i disponibilitat perquè en el poble de Déu no falti mai el ministre que, en llibertat i obediència, li digui al Senyor: "Vull que les meves paraules, la meua vida i el meu amor siguin els teus i demana'm tot el que calgui per dur a terme aquesta missió".»

El ritu d'ordenació, molt ric en imatges, va ratificar visualment aquests pensaments abans que Mn. Antoni Fernández passés al presbiteri per concelebrar, al costat de Mons. Agustí Cortès i una cinquantena de preveres més, la seva primera Eucaristia. La pau i la joia regnaven en el seu rostre mentre en el seu cor no deixaven de ressonar unes paraules de l'Evangeli que, com va explicar el bisbe Cortès durant l'homília, concentren de manera admirable el sentit de la seva missió: «La Pau sigui amb vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.»

Samuel Gutiérrez

El nou sacerdot va concelebrar la seva primera missa.

Mn. ANTONI FERNÁNDEZ GARCIA,
VICARI DE SANTA MARIA DE
CASTELLDEFELS

«Ser sacerdot és unir-se a la font de la vida i de la felicitat sense fi»

—Què representa per a vostè el sacerdot?

—Per a mi el sacerdot, és la participació especial i concreta en la vida i missió de Crist: «Com el Pare m'ha enviat a mi, jo us envio a vosaltres.» És fer present Crist enmig del món en la pròpia persona, encarnar-lo i fer-lo arribar al món a través dels seus dons, dels sagraments i de la seva paraula, en la seva Església, sempre en la seva Església, fidel a Déu en la fidelitat al bisbe, successor dels apòstols, i al Sant Pare, que és Pere que ens confirma en la fe.

—Què és el que més l'atrau del ministeri?

—No és una qüestió d'atracció, és una qüestió de resposta a un amor infinit manifestat en una crida inesperada i sorprenent, que sobrepasa tot el que es pugui esperar i preveure. És l'experiència d'un amor il·limitat que descol·loca.

—Suposa una responsabilitat més gran per a vostè el fet de ser el primer sacerdot ordenat a la diòcesi de Sant Feliu?

—És cert que sóc el primer prevere de la diòcesi de Sant Feliu, però no hem d'oblidar que realment sóc una anella més d'una cadena llarguissima d'homes entregats a Crist en la seva Església al llarg de la història en les nostres terres. Tanmateix és cert que el naixement d'una nova diòcesi suposa il·lusió i curiositat, per tant una especial atenció vers tot el que es vagi portant a terme. Una d'elles ha estat l'ordenació del primer prevere, fet que suposa una especial atenció, no tant per la meua persona, com pel desenvolupament del ministeri que m'ha estat confiat.

—Davant la manca de vocacions al sacerdot, què diria als més joves?

—Tant avui, com ahir, com sempre, val la pena ser sacerdot perquè és unir-se a la font de la vida, de la felicitat sense fi. Això no exigeix de llàgrimes però omple de veritable vida, sentit i felicitat. És respondre a un amor immerescut, un amor que ens supera immensament, que omple plenament. Una confiança que posa en les nostres mans la seva vida, perquè donem vida al món, reconciliant-lo amb el Pare a través de la participació en la vida i missió de Crist, el seu Fill i Senyor nostre, feta possible per l'acció de l'Esperit Sant en la seva Església.

Sant Feliu de Llobregat

Sentiments agredolços a Montserrat

■ Mor el germà Maur Alcalà i pocs dies després el P. Agustí Figueras compleix 100 anys

MONTSERRAT/RINER.— El divendres 14 de juliol va morir al monestir de Santa Maria del Miracle (Riner, Solsonès), casa dependent del monestir de Montserrat, el Gmà. Maur Alcalà i Vendrell, als 75 anys d'edat. La tristesa d'aquesta notícia contrasta amb la joia de celebrar, el 23 de juliol passat, els 100 anys del P. Agustí Figueras. Per aquest motiu, la consellera de Benestar i Família, Carme Figueras, li va lliurar una medalla commemorativa d'aquesta efemèride.

El germà Maur (Josep Maria, de nom de bateig) va néixer a Poboleda (Priorat), el 19 d'octubre del 1930, tot i que ben aviat es va traslladar a El Vendrell. Feia 52 anys que era monjo. Va entrar al monestir el 1951 i va fer la professió monàstica al cap de dos anys. Des de 1961 va ser assistent del P. Gabriel Brasó, abat coadjutor del monestir de Montserrat, i quan aquest va ser elegit president de la Congregació de Subiaco, el va acompanyar a Roma, a la cúria de Sant Ambrós, fins al 1977 que va tornar amb ell a Montserrat per assistir-lo en la seva darrera malaltia fins a la mort.

Poc abans de la seva mort, el P. abat Gabriel va deixar escrit que el Gmà. Maur l'havia tractat «amb una dedicació i una cura maternals». Anys després del traspàs del P. abat Gabriel Brasó, el Gmà. Maur va tornar a la cúria de Roma per prestar-li novament el seu servei. Més tard, entrà el 1981 i el 1983, va formar part de la comunitat que Montserrat tenia a l'Institut Ecumènic de Tantur a Jerusalem. Retornat a Montserrat va ser responsable de la porteria i va treballar a la secció de catalogació de la biblioteca. De fet, al llarg de la seva vida a Montserrat, entre les diverses estades a l'estranger, havia treballat a la sastreria, a la infermeria, a l'hostatgeria i al Centre de Coordinació Pastoral. També l'Escolania va gaudir dels seus serveis: va ser professor de clarinet, sotsprefecte i bibliotecari. Des del 1997 va anar fent algunes estades al Miracle per ajudar el grup de monjos que hi vivia d'una manera permanent. Sempre s'hi va sentir molt bé en aquell santuari de la Verge Nena. El 2002 va passar ja a formar part d'aquella co-

Germà Maur Alcalà.

munitat, amb gran joia per part d'ell. A finals d'aquest mes de juliol, el Gmà. Maur tenia previst tornar a Montserrat per motius de salut i per continuar prestant el seu «bon servei, aquest monjo piadós, fidel a la pregària comunitària i devot de la Mare de Déu», segons va dir el P. abat de Montserrat, Josep M. Soler, en l'homilia del seu enterrament.

«El Gmà. Maur era un home amb un amor profund per la seva família, discret, força més sensible del que semblava però que en general sabia relativitzar prou les coses, sabia fer ús del bon humor i era amant de l'ordre i de la netedat, servicial, responsable i lleial amb tot el que se li encomanava, molt treballador, amb ganes de ser sempre útil als altres.» El P. abat Josep M. Soler va dir també del Gmà. Maur, durant la missa exequial, que era «molt poc donat a parlar de la seva experiència espiritual; però quan ara fa tres anys va celebrar les noces

Acte de lliurament de la medalla commemorativa al P. Figueras.

d'or de la seva professió monàstica va deixar entreveure quelcom del fons espiritual que vivia amb la frase que va posar al seu recordatori, modificant intencionadament el text evangèlic original: *Senyor, vós ho sabeu tot; vós sabeu que he volgut estimar-vos*.

Monjo centenari

Pocs dies després de l'enterrament del Gmà. Maur, va tenir lloc a Montserrat una altra celebració comunitària, en aquest cas de caire festiu. El P. Agustí Figueras feia 100 anys i esdevenia així el monjo més gran de l'Estat espanyol.

El P. Agustí Figueras va néixer el 23 de juliol del 1906 a Barcelona. Va entrar al monestir de Montserrat el juliol del 1919 i va fer la professió monàstica el 5 d'agost del 1928. El 13 de juliol del 2005 va celebrar 75 anys de la seva ordenació sacerdotal, i per aquest motiu va presidir la missa conventual del monestir.

El P. Agustí (Pere, de nom de bateig) Figueras i Figueras va ser professor de Física i d'Alemanya a Montserrat. El 1933 va estar destinat a Terra Santa, entre 1939

i 1940 va dirigir la impremta de Montserrat, activitat que combinava amb l'ofici d'orfebre; del 1939 al 1950 va ser professor de violí i de ciències a l'Escolania. Entre 1943 i 1946 va ser secretari del P. abat Marcet i el 1950 va estar destinat a Roma, on va exercir de penitencier. Entre el 1958 i el 1965 va anar a un monestir que Montserrat regentava a Medellín (Colòmbia). Del 1965 al 1975 va ser ajudant del professor oficial de violí de l'Escolania de Montserrat i reparador d'instruments. Actualment, toca encara aquest instrument, assisteix diàriament a la missa conventual del monestir i dedica el seu temps a la pregària i a la lectura.

El 23 de juliol passat, dia del seu 100 aniversari, el P. Agustí Figueras va presidir la missa conventual del monestir de Montserrat, a les 11 hores. Dos dies abans, la consellera de Benestar i Família, Carme Figueras, li va lliurar una medalla commemorativa d'aquesta efemèride, en presència del P. abat de Montserrat, Josep M. Soler, i del director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, Jordi López Camps. (C.C.)

TERRASSA

El bisbe Saiz visita les colònies

PLANOLES/FÒGAR DE LA SELVA.— Com ja va fer l'estiu passat, el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, no ha volgut deixar passar l'estiu sense visitar algunes de les tandes de colònies vinculades a parròquies de la diòcesi. Enguany li ha tocat el torn a les colònies del Centre d'esplai el Roser de Cerdanyola del Vallès i de l'esplai 0.5 de la parròquia del Sant Esperit de Terrassa. La primera de les visites va tenir lloc a l'Alberg Pere Figuerola, a Planoles, el 26 de juny passat. El bisbe va saludar els assistents, va sopar amb ells i va compartir una estona amb els monitors. El 15 de juliol passat Mons. Saiz es va desplaçar fins a la casa Raimó Aula Natura de Fogar de la Selva. Allà es va trobar amb l'esplai 0.5 en el dia que justament celebrava el 22è aniversari de la seva ordenació presbiteral. Infants i monitors el van felicitar, tot sentint-se molt agraïts per la presència del bisbe entre ells. (C.C.)

El bisbe Saiz amb les colònies de l'esplai 0.5.

Inauguració del frontal de l'altar major de la catedral

TERRASSA.— Amb motiu del segon aniversari de la presa de possessió de Mons. Josep Àngel Saiz com a bisbe de Terrassa es va inaugurar el 23 de juliol passat a la catedral del Sant Esperit el frontal de l'altar major. Sobre un projecte inicial que es remunta a poc després de la guerra civil, l'artista Jeroni Font Casals ha realitzat els dibuixos definitius i s'ha encarregat a Jaume Mercadé, joier i gemmòleg, la realització de l'obra.

El frontal ha estat realitzat en coure amb una mida de 250cm x 75cm. Està format per tres planxes cisellades en relleu a mà on hi ha representats els símbols cristians de la Passió, l'Esperit Sant, la Resurrecció i l'Ascensió. (C.C.)

Tarraconense

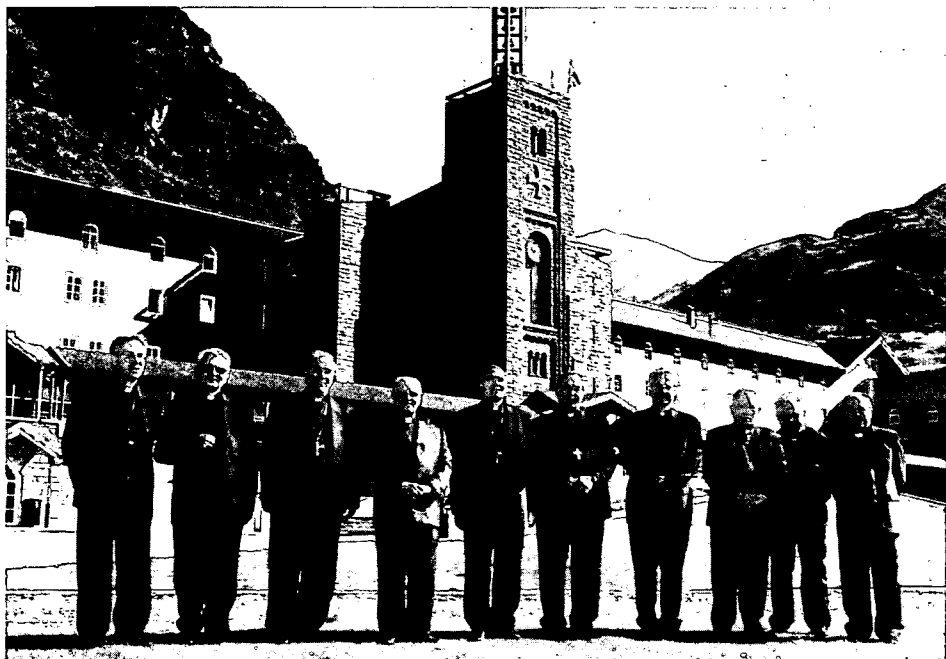
Els bisbes catalans tanquen el curs a Núria

■ Comunicat de la reunió n. 180 de la Conferència Episcopal Tarraconense

VALL DE NÚRIA.— Els dies 17 i 18 de juliol de 2006 va tenir lloc la reunió n. 180 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) al santuari de la Mare de Déu de Núria. La reunió va ser presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, i hi van assistir tots els seus membres, excepte el bisbe de Tortosa, que va excusar la seva assistència.

En començar, els bisbes van fer una valoració molt positiva de la V Trobada Mundial de les Famílies, celebrada a València i presidida pel papa Benet XVI. Així mateix, van felicitar Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, pel seu nomenament com a membre del Tribunal Suprem de la Signatura Apostòlica i van expressar el seu sentiment pel recent traspàs de Mn. Pere Llabrés, canonge de Mallorca i eficient col·laborador de la CET en la Comissió de Versions dels textos litúrgics.

Els bisbes van fer un balanç dels fets més rellevants succeïts en els darrers mesos en l'àmbit eclesial, polític i social i van passar tot seguit a tractar diverses qüestions relacionades amb la litúrgia, presentades per Mons. Joan-Enric Vives, bisbe d'Urgell. Entre elles destaca l'informe sobre les activitats i publicacions de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia (CIL)

Els bisbes es van reunir al santuari de Núria.

i l'acord pres en relació amb les característiques de la nova edició de la Litúrgia de les Hores, la pregària oficial de l'Església.

En l'àmbit de l'ensenyament, els bisbes van analitzar la situació actual, tenint en compte les noves lleis que l'afecten i van refermar la importància formativa de la classe de religió catòlica i la necessitat de vetllar per la seva qualitat, tant pel que fa als materials didàctics com a la preparació i condicions professionals del professorat que l'imparteix.

Els bisbes van reflexionar sobre la rea-

litat actual de l'apostolat seglar en les diòcesis catalanes, en les seves diverses modalitats, i van acordar que el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, acompanyi la reflexió i el treball interdiocesà dels delegats diocesans d'aquest àmbit pastoral, per a la seva millor coordinació i eficàcia.

Mirant al futur

Així mateix, els bisbes van aprovar un programa formatiu per a agents de la pas-

toral de la salut, estructurat en tres itineraris. La proposta va ser presentada pel bisbe de Lleida, encarregat d'aquest àmbit.

Els bisbes, a proposta també de Mons. Francesc X. Ciuraneta, van nomenar Mn. Gaspar Mora Bartrés, de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, com a assessor eclesial interdiocesà de l'associació de Professionals Sanitaris Cristians (Prosac).

Mons. Traserra, bisbe de Solsona, delegat de la CET per a les qüestions relacionades amb el patrimoni eclesial, va exposar als bisbes les característiques del nou acord marc entre el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i els bisbes membres de la Conferència Episcopal Tarraconense [l'esmentat acord va ser signat per les dues parts pocs dies després de la reunió de la Tarraconense].

Els bisbes van ser informats per Mons. Saiz de la preparació de l'Aplec de l'Esperit, la trobada interdiocesana de joves que tindrà lloc a Tarragona el diumenge de Pentecosta del 2007, amb el lema «Marcats per l'Esperit». Els bisbes van comentar aquesta informació i després van tenir un llarg intercanvi d'opinions sobre el present i el futur de la pastoral de joves.

Durant el transcurs de la reunió, es va fer present a Núria Joaquim Nadal Farreras, conseller dels Departaments de Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques i portaveu del Govern de la Generalitat de Catalunya, el qual va saludar els bisbes i els va presentar el nou director general d'Afers Religiosos de la Generalitat, Jordi López Camps.

En acabar, Mons. Pujol, en nom dels bisbes, va agrair a Mons. Vives la invitació per celebrar aquesta reunió de la CET al santuari de la Mare de Déu de Núria, amb motiu del 50è aniversari de la seva proclamació com a patrona principal del bisbat d'Urgell. (C.C.)

Catalunya s'uneix al Papa en la jornada per la pau

BARCELONA/TARRAGONA.— Amb motiu de la jornada de pregària per la pau al Pròxim Orient convocada per Benet XVI el 23 de juliol passat, els arquebisbes metropolitans de Barcelona i Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach i Mons. Jaume Pujol, van convidar públicament totes les comunitats cristianes de les seves diòcesis a «resar per aquest do» i a col·laborar econòmicament en les organitzacions solidàries que ajuden les poblacions afectades.

El desig del Sant Pare, secundat pels dos arquebisbes metropolitans i per la resta de diòcesis sufragànies a Catalunya, és «elevant l'oració al Senyor perquè s'aturi immediatament el foc entre les parts, s'instaurin immediatament passadissos humanitaris per poder dur ajuda a les poblacions que pateixen i s'iniciïn després negociacions raonables i responsables per posar fi a situacions objectives d'injustícia existents en aquella regió, segons va expressar el mateix Papa a l'Àngelus del 16 de juliol passat». Més concretament, en paraules de l'arquebisbe de

Tarragona, «els libanesos tenen dret que es respecti la integritat i la sobirania del seu país, els israelians tenen dret a viure en pau en el seu Estat i els palestins tenen dret a una pàtria lliure i sobirana». «Al marge d'aquesta confrontació més evident —va afegir—, tots els pobles tenen dret a viure lliures del flagell de la guerra.» (C.C.)

Signat un conveni de col·laboració cultural entre Generalitat i Tarraconense

BARCELONA.— El 20 de juliol passat, a la seu de la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Mons. Jaume Traserra i Cunillera, bisbe de Solsona i representant de la Conferència Episcopal Tarraconense, i Ferran Mascarell i Canalda, conseller de Cultura, en representació del Govern de la Generalitat de Catalunya, van signar el conveni marc de col·laboració entre la Generalitat de Catalunya i els deu bisbats de Catalunya, per al manteniment i restauració del Patrimoni Cultural.

Amb la signatura d'aquest conveni es garanteix la inversió, a parts iguals entre la Generalitat i les diòcesis catalanes, de 37 milions d'euros en el patrimoni eclesial català entre el 2006 i el 2010. Aquesta quantitat permetrà abordar els treballs necessaris de manteniment i restauració a 97 edificis

Santa Maria de Taüll.

de l'Església, entre els quals s'inclouen, entre altres, la catedral de Barcelona, l'església de Santa Maria de Taüll, l'església de Sant Felix de Girona o la catedral de Tarragona. Per bisbats, les diòcesis que rebran una inversió més gran són les d'Urgell, Girona i Tarragona, amb 30, 17 i 14 milions d'euros, respectivament.

Aquest conveni, i els que després cada bisbat signarà per a les actuacions concretes que es decidiran per al seu propi territori, és el primer d'aquest tipus que se signa

entre les diòcesis catalanes i la Generalitat de Catalunya. Com s'assegura des de la Generalitat, «aquesta col·laboració permetrà abordar la conservació i restauració del patrimoni eclesial amb un finançament sostenible de llarga durada i assegurar l'ús cultural i social d'aquest riquíssim bé patrimonial». (C.C.)

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES RELIGIOSES - MEDALLES - RESTAURACIONS - MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Estamperia San José

Boters 7 i 9 Tel. 933 175 685
08002 Barcelona Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Tarragona

L'arquebisbat cedeix a una empresa la gestió de la catedral

■ La seu tarragonina i el Museu Diocesà incorporen un nou servei d'autoguies

TARRAGONA.— Des del 20 de juliol passat, el nombrós públic que visita la catedral de Tarragona i el Museu Diocesà disposa d'un servei d'autoguies, enregistrades en sis idiomes, per explicitar acuradament l'excel·lència del conjunt arquitectònic i del patrimoni historicoartístic que custodia. La posada en marxa del nou servei coincideix amb la decisió del Capítol Catedral de traspasar la gestió de les visites a l'empresa Aldeasa, de contrastada competència en aquest camp i que ja té al seu càrrec catedrals de primer ordre, com ara Girona, Granada, Sevilla, Toledo, Santiago o Conca. El contracte signat és per a un període de sis anys i s'exhaurirà el juliol del 2012.

Fins ara, a banda de les visites guiades, el visitant rebia amb l'entrada a la catedral un fullet informatiu sobre el temple. Aquest sistema s'ha substituït pel servei d'autoguia en sis idiomes — català, castellà, anglès, alemany, francès i italià —, «que permet efectuar una visita més còmoda i silenciosa», declara Mons. Josep Martí Aixalà, delegat diocesà de Patrimoni Artístic i Documental i Art Sacre. Els principals elements patrimonials estaran

numerats i l'usuari, només marcant un dígit, rebrà la informació que desitja, de manera que «la visita es podrà fer completa o selectiva, d'acord amb les conveniències de cadascú», matisa Mons. Martí Aixalà.

Per la seva banda, el degà del Capítol Catedral, Mn. Francesc Gallart, ha manifestat que amb la incorporació del nou sistema «se'n millora el servei i la imatge, amb la confiança d'incrementar el nom-

Foto: Joan Boronat

Presentació del canvis en la gestió de la catedral.

bre de visitants». En aquest sentit, Mn. Gallart comenta que, de moment, la venda de tiquets es fa a través d'una taquilla provisional, «a l'espera que finalitzin les obres del Museu Diocesà i de restauració de la catedral». Així, també està previst incrementar el servei d'oferta de productes culturals de qualitat relacionats amb l'àmbit dels esmentats espais.

Altrament, una de les novetats introduïdes a través de la gestió d'Aldeasa, és l'aplicació d'un servei de control de nau, per a la catedral, i de sala, per al museu diocesà, la qual cosa fa que desaparegui la figura del vigilant jurat. Segons Mons. Martí Aixalà, «el personal destinat tindrà una presència més discreta i a la vegada estarà preparat per facilitar informació i assessorament a la gent que ho requereixi».

Noves tarifes

Es calcula que anualment visiten la catedral i el Museu Diocesà de Tarragona unes 70.000 persones, de les quals, entre 3.000 i 4.000, corresponen a nens i nenes a través dels camps d'aprenentatge del Departament d'Ensenyament.

A partir d'ara el preu de les entrades

queda establert de la següent manera: el preu del tiquet de visita individual costa 3,50 euros; 2,50 euros per als grups, jubilats i estudiants, i 1 euro per als col·legis i infants. Òbviament, això no exclou la modalitat de les visites guiades en grup i que els visitants amb entrada de tarifa reduïda o gratuïta no puguin fer ús del servei d'autoguia amb una aportació suplementària.

Mn. Francesc Gallart explica que obrir el temple al públic i el museu representa un cost aproximat als 375 euros diaris i que els nous preus serveixen «per cobrir la despesa», ja que el benefici que deixen les visites són molt minses.

Segons l'acord subscrit entre la Generalitat de Catalunya i Patrimoni de les diòcesis de Catalunya, la catedral de Tarragona rebrà una dotació econòmica de 1,9 milions d'euros per a la restauració dels béns culturals. En aquest aspecte, Mons. Josep Martí Aixalà afirma que els treballs del nou Museu Diocesà permetran exposar una major quantitat d'obres, sobretot algunes peces de la pinacoteca gòtica, que s'han restaurat recentment, com és el cas del retaule d'Alcover.

Joan Boronat

L'Hospitalitat porta 650 pelegrins a Lourdes

TARRAGONA.— L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de l'arquebisbat de Tarragona va celebrar del 1 al 5 de juliol el XXXIV pelegrinatge al santuari de Lourdes, presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol

El dilluns dia 3 al matí, es va celebrar l'eucaristia a la gruta de l'aparició de la Mare de Déu, oficiada per l'arquebisbe Pujol, i posteriorment els malalts es van poder banyar a les piscines. A la tarda els pelegrins van participar en el Via Crucis, amb assistència a la celebració penitencial i a la processó de les torxes.

El dimarts al matí va tenir lloc la celebració d'una missa a Santa Bernadeta, amb el pas dels malalts per la Gruta. A la tarda es va fer un acte lúdic a la sala de cinema del Bosc Laforet, amb intervenció de diferents grups de l'Hospitalitat de Lourdes que van animar una festa força reeixida, enmig d'un ambient distès i de germanor. Al final de l'eucaristia celebrada el dimarts, l'ar-

quebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va lliurar a Mn. Joaquim Gras i Minguella, la creu distintiva de capellà d'honor de santuari de Lourdes, que li ha estat atorgada pel bisbe de Tarbes-Lourdes, Mons. Jacques Perrier. Mn. Joaquim és el primer sacerdot de l'Estat espanyol que ha estat distingit amb la creu del santuari, en reconeixement a la tasca que ha realitzat en qualitat de consiliari nacional de l'Hospitalitat de Lourdes, càrrec que comparteix amb el de consiliari diocesà de l'arquebisbat de Tarragona.

Actualment és també delegat diocesà de Pastoral de la Mobilitat Humana i exerceix el seu ministeri com a rector de les parròquies d'Altafulla, la Riera de Gaià i Ardenya. (J.B.)

Mn. Joaquim Gras va ser distingit amb la creu de capellà d'honor del santuari.

i Balcells. En total s'hi van desplaçar 650 pelegrins, entre malalts, acompanyants i voluntaris.

L'expedició va sortir de Tarragona el primer de juliol, en quinze autocars, amb parades, primer a Torrefarrera, i a Viella, a l'hora de dinar. L'arribada a Lourdes va tenir lloc cap a les sis de la tarda. El diumenge al matí els pelegrins tarragonins van participar en la missa internacional, presidida per l'arquebisbe de Sevilla, cardenal Carlos Amigo Vallejo i concelebrada per Mons. Jaume Pujol, després de la qual el grup es va fer la tradicional fotografia de família. Ja a la tarda va tenir lloc la processó del Santíssim, amb benedicció dels malalts que es trobaven situats a la basílica de Pius X.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Urgell

Canvi d'imatge i d'estructura a Càritas diocesana

■ La Fundació de "la Caixa" dóna suport econòmic al programa «Per un servei amb una organització eficaç»

LA SEU D'URGELL.— Càritas diocesana d'Urgell i la Fundació de "la Caixa" han signat un conveni a través del qual es vol impulsar el programa de l'entitat de voluntariat i suport social «Per un servei amb una organització eficaç». L'organització de Càritas Urgell ha rebut una injecció econòmica de 15.000 euros per part de la Fundació per dur a terme aquesta iniciativa d'enfortiment institucional. Els objectius que s'han establert són: establir i definir millor els projectes actuals, traçar noves línies d'actuació de l'entitat, i també elaborar un pla estratègic que marqui unes directrius d'actuació comunes per a tots els serveis de Càritas Urgell.

«Per un servei amb una organització eficaç» és un ambiciós projecte que es va començar a gestar ara fa un any, i que ja ha estat presentat en l'Assemblea general de l'entitat, celebrada el mes de juny al castell del Remei, a la diòcesi d'Urgell. En l'assemblea es va posar a sobre de la taula la necessitat de modificar els estatuts de l'entitat per adequar-se a les necessitats de la societat actual. La notifi-

cació dels estatuts ja està en la línia que estableix el projecte que ara ha rebut el suport econòmic de l'entitat financera. El projecte està inspirat en la necessitat de redissenyar l'estructura de l'entitat des de dues vessants: l'organització interna dels serveis i del funcionament, i d'altra banda, la modificació de la imatge que la societat té de l'entitat.

Darrera d'aquest esforç de modificació

Acte de signatura del conveni entre Càritas Urgell i "la Caixa".

i millora hi ha la voluntat de millora i adequació progressiva als nous temps. Com ha explicat Josep Casanova, director de Càritas d'Urgell, cal tenir en compte «les noves necessitats que sorgeixen en la societat i ens hi hem d'adaptar», sobretot pel que fa a les accions més immediates i més properes geogràficament. «L'entorn social canvia, les seves necessitats també, i nosaltres hem de ser capaços de donar-hi resposta. La nostra és una organització que ha demostrat que sap estar al costat dels més necessitats. Ara també hem d'estar a l'alçada, perquè els costums, les persones, les ètnies, les cultures... ens porten necessitats noves i creiem que hem d'estar al costat dels qui pateixen.» Josep Casanova va ser present en l'acte de signatura del conveni entre les dues entitats —la Fundació de "la Caixa" i Càritas— i també el delegat episcopal per a Càritas, Jaume Mayoral.

El programa també ha de servir per elaborar una estructura d'organització interna sostenible per ella mateixa i que alhora introdueixi i desenvolupi nous models de gestió, tant dels recursos humans com tècnics i econòmics. El projecte també vol fomentar la participació activa de totes les persones que formen Càritas, ja siguin gestors —tècnics i assistents— com els voluntaris. Un dels punts més importants és tenir present i elaborar un model de gestió a través d'una xarxa telemàtica per combatre la manca de comunicació a causa de la dispersió geogràfica. Els diners també serviran per posar en funcionament una xarxa d'Intranet que faciliti la coordinació i el creixement com a equip de totes les gestores que formen part de la plantilla remunerada de Càritas, així com dels voluntaris.

També es preveu la contractació d'una persona que es dediqui exclusivament a fer la implantació d'aquest projecte per tot el territori. Aquesta implantació es preveu dur a terme en el termini d'un any, tot i que no es descarta la possibilitat que es pugui allargar en el temps, almenys un trimestre més. L'Obra Social "la Caixa" col·labora amb aquesta entitat amb un ajut de 15.000 euros.

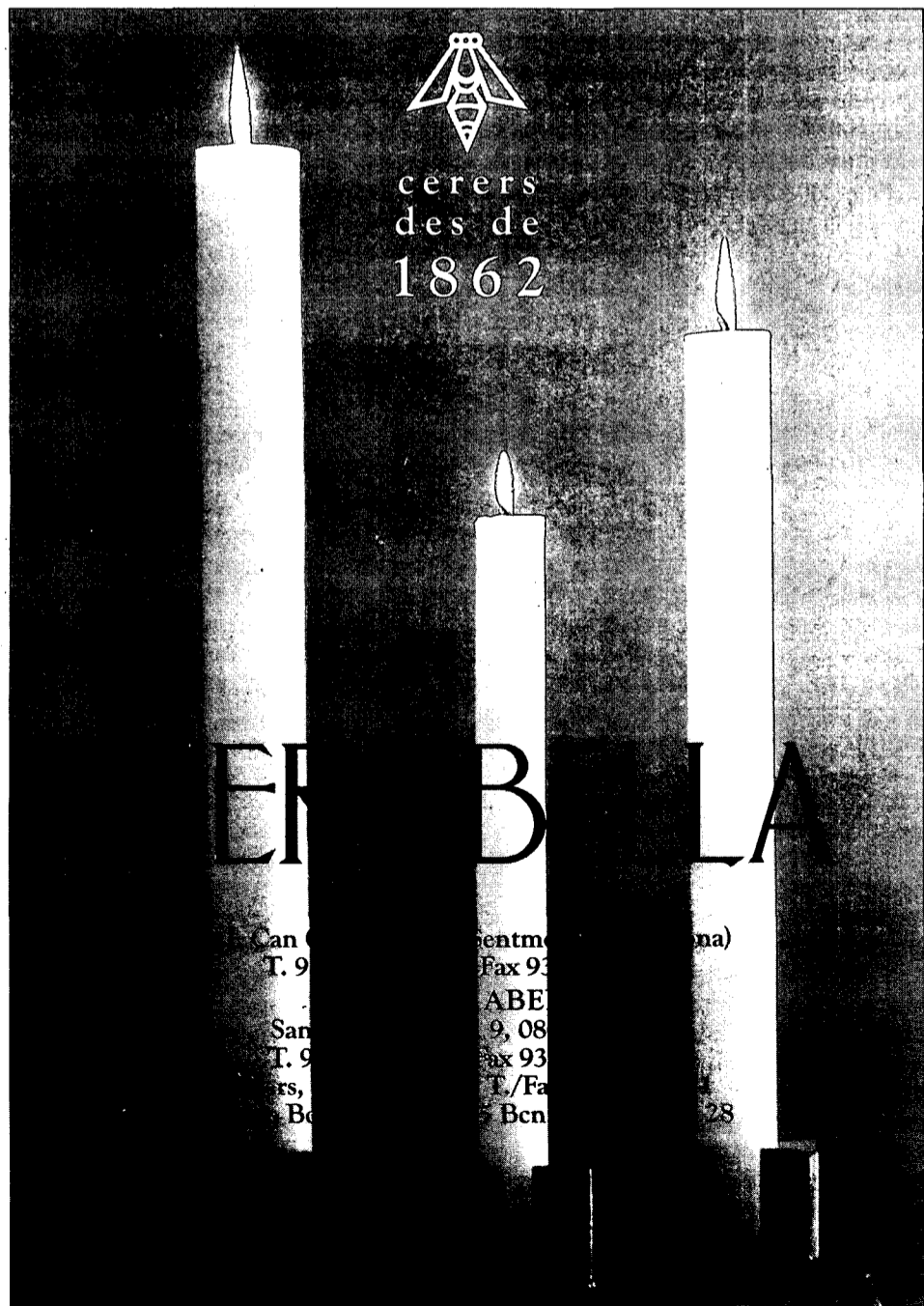
A favor de les entitats socials

Les entitats socials d'Espanya han evolucionat en els darrers anys perfeccionant els seus programes amb l'objectiu de proporcionar una millor atenció als beneficiaris, la qual cosa els ha dut a tenir una importància creixent en el benestar de molts sectors de població. En aquest sentit, l'Obra Social "la Caixa" ha destinat tres milions d'euros al finançament dels 213 projectes seleccionats en la convocatòria del 2005. L'objectiu majoritari d'aquests projectes és potenciar el desenvolupament intern i el creixement organitzatiu de les entitats socials que compten amb voluntaris. Cal tenir en compte que el voluntariat és un moviment social que a Espanya ha esdevingut un àmbit normal de participació ciutadana en la lluita contra la desigualtat social. Actualment s'estima que a Espanya hi ha més d'un milió de persones voluntàries col·laborant en més de 37.000 organitzacions socials, de les quals més d'un 60% funcionen únicament amb voluntaris.

La convocatòria d'ajuts ha seleccionat 213 projectes en la convocatòria del 2005. Els projectes es reparteixen de la següent forma: Catalunya (66), Andalusia (34), Comunitat de Madrid (33), Comunitat Valenciana (14), Castella i Lleó (11), Illes Canàries (10), Castella la Manxa (9), Astúries (6), País Basc (6), Galícia (6), Múrcia (6), Aragó (5), Extremadura (3), Illes Balears (1), Cantàbria (1), Navarra (1) i La Rioja (1).

Els projectes seleccionats se centren a donar resposta a les necessitats de les entitats socials que treballen amb voluntariat amb un triple objectiu: augmentar el nombre de voluntaris amb la creació i posada en marxa de programes de captació i formació; millorar la capacitat d'adaptació de les entitats als canvis de l'entorn; i millorar el seu funcionament a través de la capacitat professional dels seus treballadors i els seus voluntaris i del reforç de la seva organització interna.

M. C. Orduña

Exercicis espirituals per a preveres

LA SEU D'URGELL.— Del 24 al 28 de juliol va tenir lloc al Seminari de la Seu d'Urgell la segona tanda anual d'exercicis espirituals per a preveres. El recés ha estat predicat per Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona, i hi han assistit 30 sacerdots de la diòcesi d'Urgell, i dos més de Solsona i Girona, acompanyats de Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell.

Els exercicis espirituals són per als preveres dies de renovació espiritual, de reorientar la vida, de fidelitat a l'Esperit Sant, de silenci i desert, de retrobament profund amb un mateix i amb Déu, i de refer la fidelitat sacerdotal. (C.C.)

Vic

Festa patronal a les Carmelites d'Igualada

IGUALADA.— Com és ja costum a Igualada, les religioses del monestir de les Carmelites Descalces van celebrar solemnement el 16 de juliol passat la festa de la seva patrona, la Mare de Déu del Carme. Ho van fer amb una concelebració eucarística matinal presidida per Mn. Josep Massana, arxiprest de l'Anoia-Segarra i rector de la parròquia de la Soledat. A la tarda, després del rés del sant Rosari, es va celebrar una nova missa concelebrada, presidida per Mn. Josep Grau, capellà del monestir.

A més de la vessant religiosa, la festa del Carme va ser també viscuda al monestir de les Carmelites amb un to festiu. En les vigílies d'aquesta festa, la Coral de Santa Maria d'Igualada va visitar les monges carmelites per oferir un concert coral com a mostra d'agraïment pel seu servei silenciós a la ciutat. Els comentaris van anar a càrrec de Lleonard del Rio: «Avui el nostre món —va afirmar— està ple de trencacolls i és difícil mantenir viva la torxa del cant al servei de l'Església. Però portem un bagatge de 67 anys i això ens anima a continuar treballant.» I va afegir: «Per això la nostra coral s'ha renovellat i des d'aquest curs que avui acabem, hi hem entrat unes quantes veus masculines. I tots plegats assagem setmanalment amb entusiasme, perquè hem après a gaudir del cant i de la música.»

Sota la direcció de Coni Torrents i amb l'acompanyament a l'orgue d'Isidre Solé, es va interpretar el programa següent: *Pregària a la Verge del Remei*, de L. Millet; *Prop teu* de M. Cubeles; *Maig-amor*, d'A. Rodamilans; *El tell*, de F. Schubert; *Dona nobis*, de W. A. Mozart; *Salve Maria*, de M. del Rio; *Ave Verum*, de W. A. Mozart; *Tu Jesús*, de M. Cubeles; *Rosa de Bardissa*, de H. Werner; *Laudate Dominum*, de V. Miserachs, i *Salve dels monjos*, d'E. Marfany. Molt emotiva va ser la lectura del poema *Mira dins teu, oh cor*, de la poeta Gna. Montserrat Maristany.

Les religioses carmelites van tenir també el detall d'afegir-se a la cantada amb tres delicioses cançons d'elaboració pròpia —*Si sabia...*, *Et vull a Tu* i *Per sempre*—, que van interpretar amb un gust excel·lent.

La devoció a la Mare de Déu del Carme es remunta a molts segles enrere. A principis del cristianisme alguns ermitans s'intal·laren al mont Carmel,

La Coral Santa Maria va cantar per a les monges carmelites.

a Terra Santa, amb el desig de viure en obsequi de Jesucrist. Van prendre el profeta Elies com a inspirador de la seva vida contemplativa i a Maria com a exemple i model de lliurament a la voluntat de Déu. Van prendre el nom de Germans de la Benaurada Verge Maria del Mont Carmel i se'ls coneix més popularment amb el nom de Carmelites.

Un dels esdeveniments més emblemàtics per a l'orde va ser el lliurament, en el segle XIII, del sant escapulari per part de la Mare de Déu a sant Simó Stock. Allò va representar un senyal més de la seva protecció i del seu amor envers els seus fills. Tota la família carmelitana, tots els qui vesteixen el seu sant Escapulari i, en fi, tots els fills i filles de tan dolça Mare, aprofiten el 16 de juliol, festivitat de la Mare de Déu del Carme, per agrair la seva intercessió davant del Senyor, per posar-se novament entre els seus braços i per demanar-li que els ajudi a conèixer i estimar cada vegada més Jesús, el seu Fill estimat. (L.R.)

BARCELONA

Nomenaments a la diòcesi

BARCELONA.— Com acostuma a passar cada any per aquestes dates, l'arxidiòcesi de Barcelona planifica ja el curs vinent. Un dels aspectes més importants d'aquesta planificació són les altes i baixes dins del presbiteri diocesà, és a dir, les jubilacions canòniques de capellans i el nomenaments de nous rectors en algunes parròquies del bisbat.

Amb data de 14 de juliol del 2006, l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va signar els nomenaments parroquials següents: Mn. Jaume Abril Figueras, nou rector de Sant Esteve, de Canyamars; Mn. Vicenç Araque Elvira, de Sant Josep Oriol, de Santa Coloma de Gramenet; Mn. Joaquim Brustenga Miquel, de Sant Ramon Nonat, de Barcelona; Mn. Jordi Espí Vives, de Maria Auxiliadora, de Mataró; Mn. Jaume González Padrós, de Sant Llorenç, de Barcelona; Mn. Enric Grases García, del Sagrat Cor, de Barcelona; Mn. Lluís Hernández Alcàsser, de Santa Clara, de Badalona; Mn. Ignasi Marquès Rodríguez, del Crist Redemptor, de Barcelona; Mn. Rafael Míguez Melero, de la Santíssima Trinitat, de Barcelona; Mn. Francesc Ortiz Porras, de Sant Jaume,

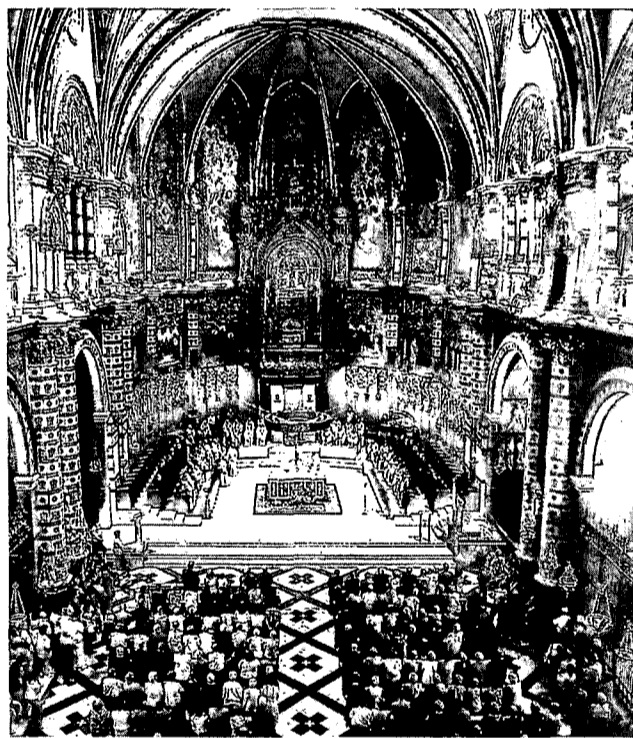
de Badalona; Mn. Ramon Roca Font, de la Sagrada Família, de Mataró; Mn. José Rodríguez Fernández, de Sant Antoni de Pàdua, de Barcelona; Mn. Joan Rodríguez Gómez, de la Mare de Déu de Betlem, de Barcelona; Mn. Joan Sabé Colom, de la Mare de Déu de l'Esperança, de Mataró; i Mn. Manuel Seliva Ponce, de Sant Martí del Clot, de Barcelona.

L'arquebisbe de Barcelona ha alliberat també com a rector del Sagrat Cor del Poblenou Mn. Antoni Roman Luís, perquè tingui dedicació plena com a delegat diocesà de Pastoral de Joventut, un dels àmbits prioritaris recollits en el Pla Pastoral Diocesà 2006-2009. *Enviats per donar fruit.*

Així mateix, han estat acceptades les peticions de jubilació canònica de Mn. Joaquim Bosch Casas, de la parròquia de Crist Redemptor, de Barcelona; Mn. Joaquim Comas Xirau, de la de la Mare de Déu de Betlem, de Barcelona; Mn. Francesc X. Cortés Juncadella, de la de Sant Esteve, de Canyamars; Mn. Alfons Rey Martínez, de la de Sant Antoni de Pàdua, de Barcelona, i Mn. Francesc Tort Mitjans, de la de Sant Martí del Clot, de Barcelona. (C.C.)

Cada
diumenge

La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

☐ Barcelona 106.6	☐ Tortosa 90.1	☐ Lleida 91.5
☐ Tarragona 100.6	☐ Garraf 96.8	☐ Cerdanya 104.4
☐ Catalunya Central 93.7	☐ Vic 91.3	☐ La Seu d'Urgell 105.0
☐ Girona 103.4	☐	☐ Andorra 107.5

www.radioestel.com

SURT, contra la feminització de la pobresa

■ Una entitat ancorada al Raval ofereix els seus recursos a les dones amb risc d'exclusió social

L'alcalde Joan Clos va inaugurar el 2005 les instal·lacions de Ravaltext.

L'Associació de Dones per a la Inserció Laboral SURT va néixer l'any 1993 com una entitat sense ànim de lucre per donar suport a dones en situació desfavorida enfront del mercat laboral. L'atenció directa a la dona, la investigació i el contacte permanent amb el teixit empresarial són la base de la seva feina. Aquestes tres vies permeten la reflexió, millora i innovació constant de la tasca feta.

Cada vegada hi ha més documentació i estudis que assenyalen un fenomen que es comença a generalitzar i que té a veure amb la relació entre gènere i exclusió: la feminització de la pobresa. Un percentatge significatiu de dones, no només no tenen cobertes les seves necessitats bàsiques i les de la seva família, sinó que històricament han estat privades de la participació en gairebé totes les àrees de satisfacció de necessitats, fet que incrementa la xifra de dones pobres que entren en un procés d'exclusió.

Les menors taxes d'ocupació, el major nivell de treball precari, juntament amb les dificultats resultants dels processos de canvi familiar i grupal (hi ha un elevat percentatge de famílies monoparentals sustentades per dones), són alguns elements que cal considerar en l'estudi de les causes que incideixen en l'increment de la pressió del risc de pobresa i exclusió que viuen les dones.

Els grups amb els quals treballa l'associació SURT a la ciutat de Barcelona són, precisament, dones que es troben en una situació de discriminació social i laboral i que presenten un risc d'exclusió alt i vulnerabilitat sociolaboral. És a dir: dones immigrants amb dificultats per incorporar-se al mercat laboral, dones responsables de famílies monoparentals, dones que pertanyen a minories ètniques com

ara les gitanes, les preses i expreses i, en general, dones que estan a l'atur amb dificultats d'accés al mercat laboral.

Donen suport a les dones en el seu procés d'incorporació sociolaboral, i posen l'èmfasi en el desenvolupament de les competències professionals i personals, dins d'un projecte laboral i vital en el qual elles són les protagonistes del procés de canvi i millora.

SURT té un equip de tècniques encarregades de l'assessorament en l'àmbit professional i personal, programes de formació i d'inserció per a aquelles dones que estan a l'atur amb dificultats per trobar feina i una borsa de treball que relaciona les demandes de feina de les alumnes amb les ofertes laborals de les empreses.

Ofereixen: itineraris d'inserció, formació ocupacional i preocupacional, tallers d'ocupació, recursos de suport, intermediació, autoocupació, projectes d'investigació, materials didàctics i guies metodològiques i serveis de càtering.

Pel que fa als itineraris d'inserció, on es presenten eines per trobar feina, entre els sis existents en destaquen diversos. El SADI-PADI Servei d'Atenció a Dones Immigrants, programa dirigit a dones immigrades sense permís de residència i/o feina. L'itinerari d'inserció sociolaboral per a dones maltractades destinat a l'aten-

ció de dones que són o han estat víctimes de maltractament i La Mina, itinerari d'inserció per a dones gitanes del barri de la Mina.

SURT també té un equip de formació ocupacional orientat a proporcionar a les dones les competències professionals requerides per a l'exercici d'una ocupació: cuina, cambres de sala, confecció, etc.

Una altra de les iniciatives més profitoses i interessants és el projecte EMA, destinat a donar suport a les iniciatives de les dones emprenedores en la creació del propi lloc de treball o de la seva petita empresa i en la recerca de finançament a través de la gestió de microcrèdits.

Recerca-acció

El binomi recerca-acció constitueix un dels segells identitaris de SURT. Tot i que és una organització que es dedica principalment a la intervenció directa amb les dones en situacions de dificultat especial en l'accés al mercat laboral, des dels seus inicis ha cregut fonamental compaginar aquesta activitat d'intervenció directa amb un espai de reflexió, recerca i innovació pel que fa a la realitat sobre la qual actuava. Amb això, es persegueix entre altres coses, conèixer altres experiències i formes d'abordar problemàtiques semblants tant en l'àmbit autonòmic, nacional com en altres països europeus que tenen reptes similars. La recerca s'ha de nodrir a partir de l'experiència que proporciona l'acció, i els resultats de la investigació han d'estar dirigits a millorar, enriquir, possibilitar l'adaptació, el canvi i dotar d'eines noves per a l'acció.

Ravaltext, més que una petita empresa

El novembre del 2005, es va inaugurar en ple cor del barri del Raval barceloní una de les iniciatives participades per SURT; l'empresa d'inserció laboral Ravaltext, dedicada a arreglar roba per a cadenes de moda i particulars. Les treballadores són dones, la majoria d'entre 30 i 40 anys, tant immigrants com de nacionalitat espanyola, que tenen dificultats per incorporar-se al mercat laboral ordinari, per la qual cosa Ravaltext pretén ser un pont d'aprenentatge que faciliti l'accés al teixit laboral, a més, de contribuir al desenvolupament econòmic i social sostenible del barri del Raval.

Ravaltext es dedica a arranjat roba per a grans cadenes de moda com ara Zara, Cortefiel, Armand Bassi i Podium, entre altres.

SURT també ha posat en marxa el Càtering de SURT, un servei d'hostaleria a mida per a entitats, administracions, empreses i particulars, la realització del qual es dut a terme per dones formades a SURT guiades per experts professionals del sector.

Consuelo Chaves

SURT

ASSOCIACIÓ DE DONES PER
A LA INSERCIÓ LABORAL
C/ GUÀRDIA 14
08001-BARCELONA
TEL. 933 428 380
WWW.SURT.ORG

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

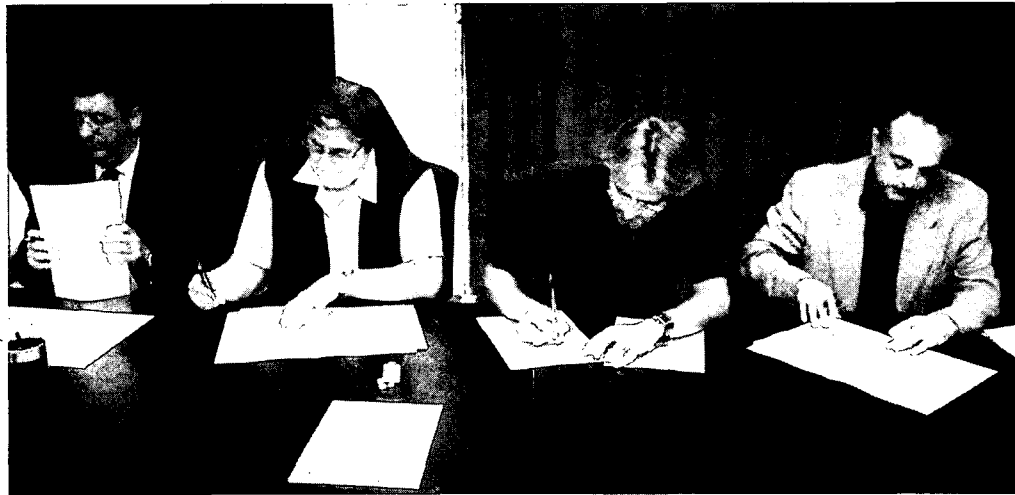
Aliança al servei del malalt

■ Sant Joan de Déu i l'Hospital de Nens de Barcelona es comprometen a coordinar activitats i optimitzar recursos

ESPLUGUES DE LLOBREGAT.— L'Hospital Sant Joan de Déu d'Esplugues (HSJD) i l'Hospital de Nens de Barcelona (HNB) van establir el 25 de juliol passat un acord estratègic de col·laboració per a la prestació de serveis assistencials i també en els àmbits de la recerca i la docència, així com per l'optimització de recursos. Totes dues institucions ja estaven vinculades per un acord, assolit l'any 2002, a partir del qual l'HSJD va passar a ser el laboratori de referència del centre barceloní.

El conveni va ser signat per la presidenta del Patronat de l'HNB, Sor M. Dolores Cruz Arbeloa, i pel superior provincial de l'orde hospitalari de Sant Joan de Déu, Gmà. Joaquim Erra, així com pels gerents dels dos centres, Xavier Massaguer i Manel del Castillo.

Els responsables de totes dues institucions han destacat que es tracta d'una aliança entre dues entitats amb una mateixa vocació de servei, en la recerca sempre del benefici més gran per al nen malalt. L'activitat assistencial que desenvolupen els dos centres hospitalaris té, en determinats aspectes, caràcter complementari i, en certs àmbits és susceptible de l'aprofitament conjunt de recursos. La voluntat

Signatura del conveni entre l'HSJD i l'HNB.

és la d'afavorir la col·laboració en la prestació de serveis assistencials, en la docència, en la recerca i també en la cooperació social envers els sectors més desfavorits de la població.

El conveni estableix que el servei de Pediatria de l'HSJD, i les seves especialitats, donarà suport a l'HNB en tota aquella patologia de complexitat que li sigui derivada, i hi mantindrà una comunicació fluida en relació amb l'evolució del pacient i compartint els protocols assistencials que siguin compatibles. A més, es promourà la col·laboració en docència entre les dues institucions facilitant la realització de jornades docents conjuntes i la rotació formativa de professionals.

El personal facultatiu dels hospitals elaboraran conjuntament protocols de recerca clínica i estudis en aquells àmbits d'interessos compartits.

L'Hospital de Nens de Barcelona, fundat l'any 1886, és un dels centres pioners en assistència, docència i investigació en el camp de la pediatria. Té totes les especialitats, amb servei d'ambulatori i quirúrgic, urgències les 24 hores per a pacients d'entre 0 i 18 anys i un dels millors serveis d'ortodòncia i odontologia d'Europa. Actualment, realitza 235.000 actes mèdics l'any.

L'HNB té concert amb la majoria de les entitats d'assegurances sanitàries, amb les quals col·labora per oferir una nova

medicina de qualitat als infants i adolescents.

Amb l'objectiu d'ampliar l'atenció i el servei als seus pacients, l'HNB està fent millores en les seves instal·lacions. El setembre del 2004 va inaugurar un nou centre de consultes externes i actualment fa reformes al servei d'Urgències per atendre millor les més de 80.000 visites que rep cada any.

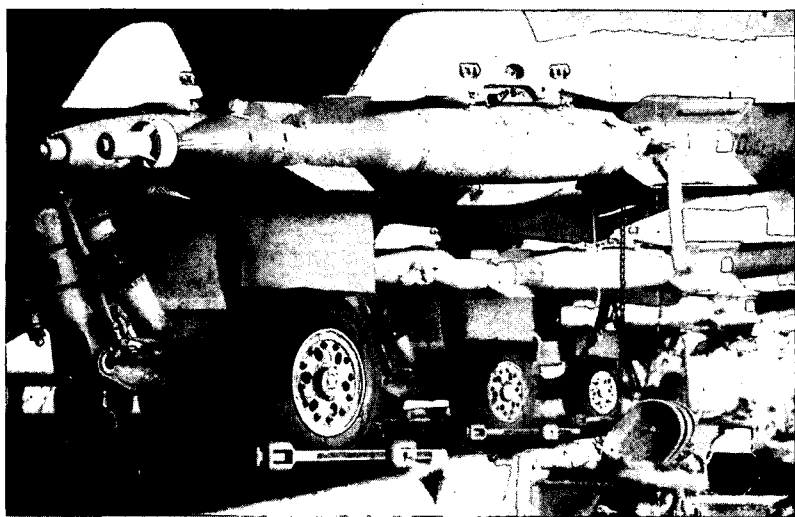
Amb una trajectòria de més de 130 anys, l'Hospital Sant Joan de Déu és actualment un dels principals referents dins i fora de Catalunya en pediatria i àrees d'alta especialització com les neurociències, la neonatologia, l'oncologia o la cardiocirurgia. Tot això combinant la darrera tecnologia amb una assistència de rostre humà i d'acord amb els seus valors d'hospitalitat i solidaritat.

L'HSJD ha posat en marxa el Pla Estratègic PAIDHOS 2005-2008, que preveu 50 mesures per adaptar la seva estructura a les noves necessitats i reptes del panorama sanitari. L'objectiu és potenciar la vessant assistencial i també les activitats en els àmbits de la docència i la investigació. Actualment, registra cada any més de 25.000 altes i atén més de 4.000 parts. Per les seves consultes externes passen quasi 200.000 pacients i pel servei d'Urgències, gairebé 130.000. (C.C.)

La Fundació per la Pau denuncia les despeses en investigació militar

BARCELONA.— Dins de la campanya «Per la Pau: prou investigació militar», la Fundació per la Pau ha manifestat públicament la seva denúncia per la «nul·la voluntat política del govern socialista de portar a terme el compromís d'explicar per què 1 de cada 4 euros invertits en Recerca i Desenvolupament (R+D) es dedica a despesa militar». La fundació pacifista recorda que el govern es va comprometre a elaborar un informe sobre els programes de R+D, especificant quins són de caràcter militar i quins civil. Aquest informe havia de ser enviat al Parlament en el primer semestre del 2006, fet que encara no s'ha produït.

Des de la Fundació per la Pau es denuncia des de fa temps, ja amb els governs del Partit Popular, que es presentin com a inversió en R+D partides que estrictament es dediquen a recerca amb finalitats militars. En aquest sentit, el pressupost del 2006 va significar un augment de la despesa de R+D militar en un 27% —1.648 milions d'euros en total—. Això significa que, segons el darrer informe de l'OCDE, l'Estat espanyol és el membre de la UE que més esforç dedica,

La despesa en investigació militar ha augmentat en els últims anys.

en percentatge del PIB, a R+D militar.

Des de la campanya «Per la Pau: prou investigació militar», la Fundació per la Pau vol posar de relleu, una vegada més, l'incompliment de la promesa electoral del PSOE de «reubicar les corresponents despeses militars destinades a la fabricació d'armament en el lloc adequat». A aquest incompliment, afirmen des de la Fundació, cal afegir-hi ara «el menyspreu per l'expressió de la sobirania popular representada al Parlament, en no crear una Comissió d'Estudi per avaluar, especificar i ser més transparents en la despesa dedicada a R+D». (C.C.)

La bona notícia...

Premiada l'agència catòlica «Zenit»

Recentment va ser premiada l'agència *Zenit* per la Universitat Catòlica de Nostra Senyora de l'Assumpció. *Zenit* va rebre el guardó en la categoria de Periodisme Internacional, i això per la seva contribució al desenvolupament d'una cultura cristiana.

Zenit és una agència internacional catòlica de notícies constituïda i finançada amb l'aportació dels fidels. El seu objectiu és proporcionar una cobertura objectiva, puntual i detallada dels esdeveniments més importants relacionats amb l'Església Universal. L'ur informació es distingeix per una profunditat i professionalitat.

L'equip de redacció està format per periodistes, traductors i tècnics que informen sobre temes i esdeveniments a mesura que es van produint. En l'actualitat, *Zenit* ofereix el seu producte en espanyol, anglès, francès, portuguès i alemany. És utilitzat per centenars de publicacions arreu del món, i també per estacions de ràdio i televisió. Està al servei dels mitjans de comunicació general i dels religiosos en particular.

Zenit es destaca per donar bones notícies.

Francesc Gamissans

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

cultura

Montserrat i Televisió de Catalunya signen un conveni de col·laboració

■ TVC facilitarà cobertura informativa de Montserrat i el monestir posarà a l'abast del canal autonòmic les seves instal·lacions

MONTSERRAT.— El director de Televisió de Catalunya (TVC), Francesc Escribano, i l'administrador i portaveu del monestir de Montserrat, P. Ignasi M. Fossas, van signar el 19 de juliol passat un conveni de col·laboració entre TVC i l'abadia de Montserrat, en presència del P. abat de Montserrat, Josep M. Soler.

Per mitjà d'aquest acord, Televisió de Catalunya (TVC) es compromet a facilitar cobertura informativa dels esdeveniments i activitats programats per l'abadia de Montserrat —a través sobretot de programa *Agenda 33*— i, per la seva part, l'abadia de Montserrat posarà a l'abast de TVC les seves instal·lacions per a la realització d'activitats pròpies de la cadena, com ara presentacions, reunions de treball o actes similars. De la mateixa manera, el conveni deixa oberta la possibilitat d'establir col·laboracions conjuntes, sobretot en el marc de la producció audiovisual. Un dels projectes en els quals es treballa actualment és l'elaboració d'un CD de nades cantades per l'Escolania. El conveni signat entre TVC i Montserrat ofereix un marc molt ampli de col·laboració, d'acord amb l'actualitat informativa que la mateixa abadia pugui generar. La vigència del contrac-

El P. Ignasi Fossas i Francesc Escribano, després de signar el conveni.

te és per a un any, renovable automàticament per a anualitats successives si cap de les dues parts no manifesta el contrari.

L'acord entre TVC i l'abadia de Montserrat no genera cap contraprestació econòmica i, per tal de vetllar pels objectius de la col·laboració, es crearà un comitè de seguiment que el formaran persones designades per cadascuna de les parts. Des de l'abadia de Montserrat, el portaveu, el P. Ignasi Fossas, ha valorat molt positivament aquest acord com a «instrument que permet formalitzar jurídicament el que es feia fins ara i d'alguna manera millorar-ho». «Tot i que és el primer acord formal que se signa entre TVC i Montserrat —afirma el P. Fossas— les nostres relacions han estat sempre bones, ja que fa molts anys que col·laborem. Certament, hi ha un interès recíproc i des de Montserrat podem dir que estem prou satisfets de la cobertura informativa i del tractament que de l'abadia es fa a Televisió de Catalunya.»

A la signatura del conveni entre TVC i l'abadia de Montserrat, que va tenir lloc al monestir de Montserrat, hi van assistir, a més de Francesc Escribano, el P. Ignasi Fossas i el P. abat Josep M. Soler, el director de Comunicació, Màrqueting i Relacions Institucionals i subdirector de TVC, Ramon Rovira; i la responsable de Relacions Externes de TVC, Tona Català. (C.C.)

El vicedegà de Periodisme de la UIC publica una tesi sobre «L'Osservatore Romano»

BARCELONA.— El vicedegà de Periodisme de la Universitat Internacional de Catalunya (UIC), Salvador Aragonés, acaba de publicar la primera tesi sobre *L'Osservatore Romano*. L'estudi ofereix una anàlisi en profunditat i de forma global del diari del Vaticà.

corresponsal de l'agència *Europa Press* a Roma durant nou anys. Durant aquella època va elaborar un primer treball d'anàlisi de continguts de *L'Osservatore Romano* que no va arribar a publicar. Aquest treball ha estat la base de la seva investigació, a la qual ha dedicat dos anys.

El vicedegà de Periodisme de la UIC afirma que l'objectiu de la investigació ha estat «saber què és *L'Osservatore Romano* i conèixer el funcionament d'un diari de 145 anys de vida». La conclusió ha estat contundent: «Es tracta d'un diari molt *sui generis* i únic en el seu gènere.» L'anàlisi de Salvador Aragonés és abordada

des d'una perspectiva històrica, jurídica, professional i de continguts.

L'autor ressalta que es tracta d'un diari oficial i religiós, ja que canalitza alguns missatges del Vaticà, encara que aborda també la política exterior. Entre altres particularitats, el periodista destaca la tirada de 70.000 exemplars que té i que edita en sis idiomes, amb un públic de gent molt influent, com ara diplomàtics, polítics i periodistes. (C.C.)

Aragonés va poder lliurar la seva tesi a Benet XVI.

Després de la presentació del treball a la UIC, el periodista ha tingut ocasió de lliurar personalment al Papa un exemplar de la seva tesi. Benet XVI va mostrar satisfacció per la iniciativa alhora que sorpresa pel fet que l'únic estudi que s'ha fet sobre el diari vaticà hagi estat elaborat per un periodista català.

Salvador Aragonés ha comptat, per dur a terme aquesta investigació, amb un bagatge personal privilegiat, ja que va ser

Ferran Mascarell a «Amb llum pròpia»

BARCELONA.— El conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Ferran Mascarell, ha estat recentment convidat al programa *Amb llum pròpia*, de Ràdio Estel, que presenta i dirigeix Joan Armengol.

En el decurs de l'espai van intervenir la seva filla Sònia, el Dr. Tilbert Dídac Stegman, des de Frankfurt, que ha estat el darrer guanyador del premi internacional Ramon Llull, i el periodista Jaume Boix.

El conseller va fer una exposició de les seves prioritats al capdavant del seu departament a la vegada que, continuant amb la línia de l'espai, va reflectir la seva trajectòria humana i espiritual.

Amb llum pròpia celebra 10 anys en antena amb 400 programes emesos. (C.C.)

Ferran Mascarell, amb el presentador Joan Armengol.

El Reial Cercle Artístic de Barcelona homenatja M. Teresa Llorens

BARCELONA.— Amb motiu de 125è aniversari de la fundació del Reial Cercle Artístic de Barcelona, l'entitat va voler homenatjar amb el lliurament d'una placa commemorativa alguns dels seus membres més il·lustres, entre ells la compositora M. Teresa Llorens. També va ser homenatjat l'actual president

del Cercle, el pintor Joan Abelló.

M. Teresa Llorens és autora, entre altres, de la lletra i la música de l'Himne del Reial Cercle Artístic, entitat a la qual pertany des del 1987. La compositora va rebre la placa amb molta satisfacció, com a mostra de reconeixement de tota una vida dedicada a l'art. (C.C.)

El Museu Diocesà de Barcelona recupera el Noucentisme

■ Una mostra presenta 160 obres d'aquest moviment cultural

BARCELONA.— L'any 2006 es commemoren els centenaris de la mort del pintor Paul Cézanne i dels inicis del Noucentisme, moviment cultural i artístic hegemònic a Catalunya durant les primeres dècades del segle XX i que va tenir com a referència l'esmentat geni francès «pare de la pintura moderna». L'escriptor i filòsof català Eugeni d'Ors va impulsar el nou moviment amb la publicació del *Glossari*, el 1906. En aquesta exposició, que es podrà veure fins a l'1 d'octubre, es podrà gaudir, per primer cop, de la col·lecció privada d'Eugeni d'Ors.

Retrat de Teresa Mestre de Baladia, de Ramon Casas.

L'exposició, organitzada per Bancaja i el Museu Diocesà de Barcelona, *La Ben Plantada (El Noucentisme 1906-2006)* mostra aquest moviment català que gaudeix d'un notable reconeixement en l'àmbit internacional, perquè s'hi van formar els nostres grans genis de les avantguardes: Dalí, Miró i Picasso, de qui també el 2006 es commemora el 125è aniversari del seu naixement. L'exposició itinerarà a Tarragona i Gijón durant aquest any.

Aquesta mostra inclou una selecta tria d'obres d'aquells artistes europeus que els primers anys del segle XX van determinar el nou tombant de l'art contemporani i una àmplia representació del l'art noucentista català, que configura un suggeridor intent de reflectir plàsticament les inquietuds del nou segle, el nou-cents, i de configurar una nova tradició estètica superadora dels postulats vuitcentistes, decadentistes i de la fi de segle. El conflicte entre tradició i modernitat que emmarca tot l'art d'aquest moment és ben patent en el noucentisme català i es plasma simbòlicament en una figura literària, *La Ben Plantada*, perfilada per Eugeni d'Ors (signat Xènius) a través d'una sèrie de glosses publicades l'any 1911 i tot seguit recollides en forma de llibre novel·lat.

La Ben Plantada glossada per d'Ors, de nom Teresa, és una dona arquetípica dotada d'una sèrie de virtuts que representen la cultura i la tradició catalanes.

L'ideal femení del Noucentisme el va perfilar Eugeni d'Ors amb aquesta obra, que simbolitzava les virtuts de la cultura catalana, arrelada en les antigues cultures mediterrànies, Grècia i Roma. Així, l'exposició presenta més de 150 representacions femenines de grans artistes com Cézanne, Maillol, Matisse, Derain, Casas, Gargallo, Hugué, Albéniz, Clarà, Marès, Obiols, d'Ors, Pichot, Pruna, Ricart, Smith, Sunyer, Tógors, Torres García, Dalí, Miró o Picasso, entre molts d'altres.

L'àmbit introductor de l'exposició reserva un espai significatiu per mostrar elements de l'entorn personal i artístic d'Eugeni d'Ors, el principal teoritzador del Noucentisme i un dels crítics d'art més influents a Catalunya i a Espanya durant el segle XX. A diferents àmbits de la mostra es presenten obres que van pertànyer a la col·lecció particular d'Eugeni d'Ors, i que són testimoni de la seva relació amb artistes noucentistes. Destaca la presència de peces de Joaquim Torres García i de Joaquim Sunyer, dos dels màxims exponents de l'estètica noucentista segons la teoria dorsiana. Són

Il·lustració d'«Alicia en terra de meravelles», de Lola Anglada.

igualmente notables les obres d'artistes que d'Ors va consagrar com a noucentistes: Ismael Smith i Pere Torné Esquius, per exemple.

El discurs expositiu prossegueix amb una selecció d'obres de pintura, escultura

i arts de l'objecte que mostren l'evolució i la diversificació de l'art noucentista més enllà de la teoria dorsiana que el va configurar. S'hi concedeix atenció preferent al protagonisme de la figura femenina, que adopta identitats molt característiques. L'influx del classicisme en l'escultura noucentista resulta ben patent en dues tipologies escultòriques del moment de les quals s'ha tractat d'aplegar mostres representatives. La tria de retrats que s'hi exposen miren de reflectir diferents caràcters femenins entre els quals es podrien arribar a reconèixer els de les amigues i altres dones que es movien a l'entorn de *La Ben Plantada*.

El darrer dels àmbits de l'exposició conté una petita selecció de les arts de l'objecte, expressió d'aquells noucentistes «Obra ben feta» i «Amor a l'ofici», com a mostra de l'interès noucentista per la regeneració de les pràctiques artesanals tradicionals i del polifacetisme de molts dels artistes del moment. (C.C.)

Fotos: MDB

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Coses ben diferents

El Lorenzo, un company de fatigues i amic meu, suca una magdalena en una tassa de cafè amb llet. La magdalena xucla com una esponja aquest líquid apreciat. A l'altre extrem de la barra del bar, un senyor gran, aliè a nosaltres, tasta un platet d'amanida d'arròs amb tonyina amb una mica de maionesa per sobre.

L'arròs és de gra llarg, ideal per a aquesta recepta i plats freds. El meu company i jo acabem d'esmorzar i, llavors, el barman absorbeix part de la meva cartera.

Quines coses més diferents. La magdalena xucla el cafè amb llet; l'arròs llarg xucla la maionesa; i jo em sento xuclada la butxaca. Ai, renoi d'euros!

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

XII Cicle internacional d'orgue de música sacra a Torreciudad

TORRECIUDAD.— El santuari de Torreciudad acull del 4 al 25 d'agost la XII edició del Cicle internacional d'orgue de música sacra, amb una oferta d'alta qualitat artística. Enguany el festival incideix en tres aspectes particulars: la presència d'intèrprets de trajectòria internacional consolidada, l'actuació del grup The Scholars Baroque Ensemble i l'original combinació d'orgue amb flauta de Pan i trompeta. La directora del festival de Torreciudad, Maite Aranzabal, ha explicat que en aquesta edició convergeixen diferents camins o intencions amb el propòsit d'enriquir el món de l'organística: la procedència dels intèrprets i l'heterogeneïtat dels seus programes, així com la combinació de l'orgue amb instruments dissímils. Aquest cicle retrà homenatge a l'organista catalana Montserrat Torrent, que inaugurarà els concerts. (C.C.)

Llibres

Deixar-se mirar per Jesucrist

La pregària pot tenir moltes manifestacions, però és possible arribar al desig de no voler utilitzar la intimitat amb Déu i abandonar tota pretensió dominadora. Avui cal l'espai gratuït, entranyable, en què percebre la certesa de la presència consoladora, on respirar al ritme de la confiança. En l'adoració hi entra expressar la relació més justa, serena i afirmativa, aquella que reconeix la veritat de qui ens ha fet i explicita la resposta enamorada i agraïda.

Ángel Moreno, *A la mesa del Maestro. Adoración. Ediciones Narcea, Col·lecció Espiritualidad, Madrid 2006, 130 pàg.*

Una gastronomia per descobrir

Aquest no és un llibre de rutes gastronòmiques. Aquí el punt d'atenció se centra en els aliments més atractius i representatius de les comarques de Catalunya. Els calçots, la ratafia, el xató, els vins, les tòfones, el torró, el mató... són més que productes, ja que corresponen a una manera de viure, de gaudir... associada íntimament a la natura, a l'arquitectura i a les tradicions dels pobles. Carne Gasull ha fet una tasca única seleccionant-ne els productes més emblemàtics.

Carne Gasull, *Catalunya al paladar. Cossetània Edicions, Col·lecció Azimut Turisme, Valls 2006, 276 pàg.*

Màrqueting infantil

D'anuncis adreçats als nens n'hi ha pràcticament per tot arreu. Diverses innovacions han portat una forma més subtil de publicitat al cinema i la televisió. Hi ha empreses que recluten nens per fer campanyes de màrqueting de guerrilla amb l'objectiu d'arribar als amics i familiars seus. Schor examina a fons el procés mitjançant el qual unes tècniques de màrqueting de gran abast, ambició i eficàcia causen un enorme impacte en la infància.

Juliet B. Schor, *Nacidos para comprar. Los nuevos consumidores infantiles. Editorial Paidós, Col·lecció Controversias, Barcelona 2006, 365 pàg.*

El plaer de viatjar

Aquesta nova edició de *Hoteles con encanto* ressenya 246 petits hotels de tot Espanya que conviden a viatjar només pel plaer d'allotjar-s'hi: establiments amb un estil propi, seleccionats amb aquest especial encant i la cura en els detalls que els fa únics, però també per la comoditat de les seves instal·lacions i l'atenció en el servei. Els establiments estan ordenats per províncies, municipis i localitats. A més, presenta una oferta gastronòmica, cultural, de *wellness* i d'oci dins i fora de l'hotel.

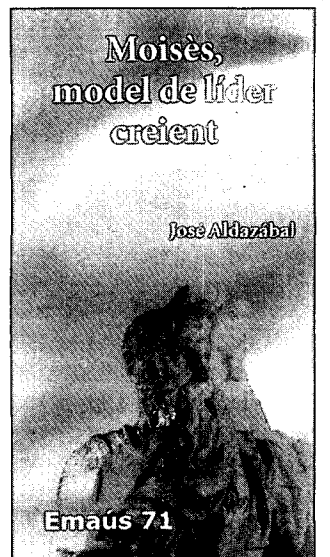
AA.DD., *Hoteles con encanto. España 2006. El País-Aguilar, Col·lecció Guías con Encanto, Madrid 2006, 392 pàg.*

Exemple de líder creient

Moisés és aquell nen hebreu salvat de les aigües, educat a la cort del faraó i cridat després per Déu per alliberar el seu poble. És una història de salvació, l'obra de Déu que actua en el món. Però és també la història d'un home concret, algú que a poc a poc va descobrint el que Déu li demana, i que aprèn a actuar, i que reconeix en la vida els camins de Déu. És la història d'algú que serà, per sempre més, model de líder creient.

José Aldazábal, *Moisés, model de líder creient. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Emaús, 66 pàg.*

La història de Sabatina James

«He de reconèixer que la meua història és realment difícil de comprendre per als europeus. (...) Tracta d'amor, de fe, de conflictes que sorgeixen quan creixem a Europa i cal continuar vivint com si estiguéssim al Pakistan. Al Pakistan regeix la xària, el dret islàmic. I segons la xària, a la qual els meus pares se sentien vinculats, una dona musulmana que passa al cristianisme ha de ser lapidada. (...) Els meus pares han amenaçat de matar-me. Sóc presonera entre dues cultures...»

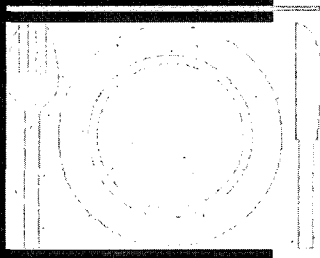
Sabatina James, *Del islam al cristianismo: mi historia. Editorial Palabra, Col·lecció Astor Juvenil, Madrid 2006, 169 pàg.*

Patates a la cervesa

INGREDIENTS:

mantega
100 g de llom
1 ceba
4 grans d'all
cervesa negra
1/2 kg de patates
sal

PREPARACIÓ:

Fregiu, amb meitat de mantega i meitat d'oli, 100 grams de llom tallat a tires fines, juntament amb una ceba ben picada.

Passats cinc minuts, afegiu-hi quatre grans d'all picats. Doneu-hi unes quantes voltes i afegiu-hi un got de cervesa negra i deixeu-ho reduir.

A part, fregiu mig quilo de patates i afegiu-les al conjunt.

Deixeu-ho coure tot, a poc a poc, uns vuit minuts i rectifiqueu-ho de sal.

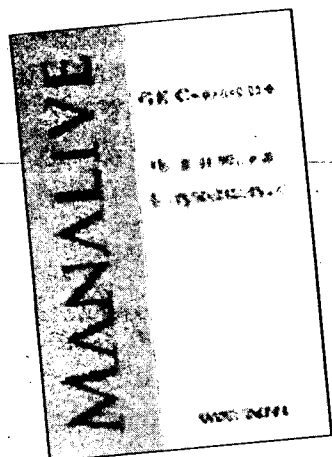
La crítica literària d'aquesta setmana

Torna Chesterton...

Torna Chesterton i amb tots els honors. Una altra vegada tornarà a entrar a les biblioteques el candor del P. Brown, aquell home que una vegada va ser Dijous, i les elucubracions entre l'esfera i la creu. Alegrem-nos-en...

Manalive és una novel·la típicament anglesa, amb tota la retòrica i la ironia subtil que li pot proporcionar l'estil de Chesterton. No estem acostumats al 2006 a aquest estil, sobretot si intentem fer entrar aquesta obra dins del circuit dels autors actuals. I cal dir que gràcies a Déu, perquè de tant en tant necessitem trobar textos que no tinguin por de ser genials sense necessitat de buscar l'originalitat en la comunicació, o la necrofilia, o en qualsevol altre dels «ismes» que ens apropem més a les revistes de societat, amb tota la degeneració de la qual són capaços l'home i la dona quan no fan cas de les normes de la moralitat o de les convencions socials (parlo del flux de paraules grolleres amb què ens obsequien alguns escriptors, perquè així es creuen moderns i... populars).

Que un home entri inopinadament a les vides alienes, i les embolcalli amb la

G. K. CHESTERTON

Manalive

Voz de Papel, Madrid 2006, 282 pàg.

sorpresa, la suspicàcia, la novetat i la intriga pot donar molt de si, i és el que aconsegueix el protagonista de *Manalive* amb aquells que, de sobte, veuen aterrar un paraicajuda verd i, un estrafolari ésser que els connectarà amb alguna cosa diferent a la que han viscut fins aleshores.

Chesterton, com sempre, juga amb avantatge: el de la seva intel·ligència indubtable. Per a ell no hi ha cap misteri en les paraules, ni en els jocs que se'n poden

fer. I aquest és un dels seus grans valors.

I a *Manalive* s'uneix la voluntat de ser positiu. Chesterton sempre és positiu. Pot ser complicat, complex, de vegades, laberíntic, però al final ens aboca a la claredat i als valors positius de la vida.

La seva novel·la indueix, com diu el subtítol, a «l'alegria d'estar vius», i encara que només fos per això, ja valdria la pena llegir-la avui, quan ens assetgen per tot arreu les morts, les destruccions i el caos.

«La calavera i les tibies encreuades, el *memento mori*. Són coses que no només ens recorden l'esperança de la vida futura, sinó també la vida present. Amb la nostra pusil·lanimitat ens fariem vells en l'eternitat, si la mort no ens conservés joves. La Providència ens ha de costar la immortalitat a trossos, de la mateixa manera que les enfermeres tallen el pa amb

mantega a mossegades» (pàg. 169).

Això és Chesterton pur, que s'enfronta amb l'home i les seves pors, i que trivialitza aparentment els moments importants de la vida, i els dona un sentit de dimensions d'eternitat.

Manalive és l'ocasió de dialogar de nou amb un escriptor intel·ligent, i creient. No busqueu en aquesta obra frivoltat o espectacle, sinó la serietat adusta i optimista d'un escriptor que coneix molt bé quin ha de ser el seu missatge, i el dona a consciència.

Feu-ne la prova.

Cristóbal Sárrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Reus organitza una «Cobla de Cobles»

A iniciativa del pare Joaquim Alqueza, Medalla al Mèrit Sardanista i impulsor de diferents iniciatives de formacions de cobla infantils i juvenils, s'està preparant l'organització de la primera Trobada de Músics de Cobla de la capital del Baix Camp, en una festa que portarà el nom de *Cobla de Cobles* i que se celebrarà el divendres 22 de setembre, a les 8 del vespre, en el programa d'actes de la Festa Major de la Misericòrdia.

En aquest sentit, s'ha format una comissió organitzadora, amb la participació de totes les entitats de la ciutat relacionades amb el món de la sardana. Concretament, hi participen l'Ajuntament de Reus (IMAC), la Cobla Pare Manyanet, la Cobla Reus, la Cobla Ciutat de Reus, la Cobla Reus Jove, la Colla Sardanista Rosa de Reus i el Patronat Sardanista de Reus.

L'objectiu és reunir el màxim nombre de músics que tinguin relació amb la ciutat de Reus, bé sigui perquè hi han nascut o hi resideixen, han tocat en alguna de les formacions locals o actualment formen part activa de les cobles de la ciutat. L'acte constarà d'una macro cobla que oferirà un ballada sardanes (hi haurà sardanes de concert i per ballar) amb l'ambició d'interpretar composicions dedicades a entitats o persones de la nostra ciutat.

Com a pas previ a l'organització s'ha

fet una crida per tal que tots els músics que vulguin prendre part en aquesta *Cobla de Cobles* es posin en contacte amb algun dels promotors d'aquest projecte. Els contactes són: el pare Joaquim Alqueza, tel. 977 330 832, c/e: banda@manyanet-reus.net; Montse Balcells, tel. 667 261 179, c/e: cobladereus@miximail.com; Alfons Barenys, tel. 679 414 909, c/e: coblareus@terra.es; Eduard Sendra, tel. 639 394 419, c/e: reusjove@wanadoo.es. (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 820 c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcris.com

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

 Amb un únic pagament de 95,90€ per any

 Amb dos pagaments semestralment de 47,95€

 Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

 Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA

(Departament de Subscripcions).

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona

Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VACANCES

Misses a llocs d'estiu de l'interior

✓ **ALELLA**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ **ALMACELLES**
Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè
V.: 21.00 h, D.: 10.00 h, 11.15 h, 18.00 h.
Suchs
D.: 8.30 h, 12.30 h.

✓ **BAGÀ**
Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.0 h, D.: 11.00 h.
Santuari de Paller
D.: 10.00 h.
Residència
D.: 9.00 h.

✓ **BANYOLES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Monestir
V.: 18.00 h, D.: 9.00 h.
Sant Pere
V.: 19.00 h, D.: 11.00 h.

✓ **BERGA**
Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h,
Església de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.00 h., 19.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 20.00 h, D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Sagramentàries
V.: 19.30 h, D.: 11.00 h.
Santuari de Queralt
D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ **BISBAL D'EMPORDÀ, LA**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h., 20.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 19. h, D.: 11.00 h.

✓ **BESALÚ**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ **BORGES DEL CAMP, LES**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.30 h, D.: 12.30 h.
Capella del Carme, D.: 10.00 h.

✓ **CABRILS**
Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h, D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

✓ **CALDES DE MALAVELLA**
Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.

✓ **CAMPRODON**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 8.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella del Carme D.: 10.00

✓ **CASTELLAR DE N'HUG**
Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ **CASTELLFOLLIT DE LA ROCA**
Parròquia del Santíssim Salvador
V.: 19.45 D.: 11.30 h.

✓ **CASTELLÓ D'EMPÚRIES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h., D.: 9.00 h., 10.00 h., 12.00 h., 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ **CERDANYA, LA**
Alp
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.
Bellver
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. (Santuari de Talló)
D.: 12.00 h.
Bor
D.: 13.00 h.
Das
D.: 10.00 h.
Prats
V.: 18.00 h.
Prullans
D.: 10.30 h.
Urús V.: 18.30 h

✓ **FIGUERES**
Parròquia de Sant Pere
V.: 18.00 h, 20.00 h, D.: 9.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de La Immaculada i St. Pau
V.: 20.30 h, D.: 11.30 h, 20.30 h.
Parròquia del Bon Pastor
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
V.: 20.15 h, D.: 10.30 h.
Capella dels Desemparats.
V.: 19.00 h, D.: 8.30 h, 10.00 h, 19.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 10.30 h.

✓ **GARRIGA, LA**
Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.30 h.
D.: 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h.

✓ **GUALBA**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.30 h, D.: 12.00 h.

✓ **GUARDIOLA DE BERGUEDA**
Parròquia de Sant Llorenç
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ **LA JONQUERA**
Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ **LLANARS**
Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.00 h, D.: 10.30 h, 20.30 h.

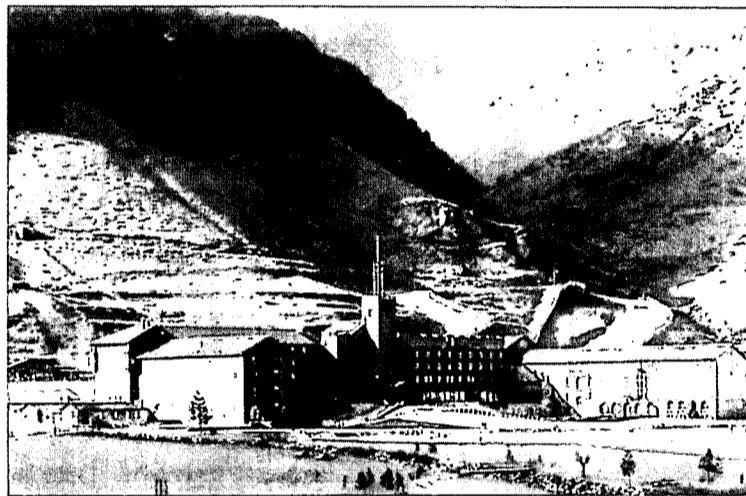
✓ **LLÍVIA**
Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h, D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **MARTINET**
Parròquia de Sant Eloi
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h.

✓ **MORELLA**
Parròquia de l'Assumpció de Maria (Basílica)
V.: 20.15 h, D.: 12.00 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
D.: 10.00 h.

✓ **OLOT**
Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.00 h, D.: 11.00 h, 12.00 h, 20.00 h. (vespres)
Temple del Carme
V.: 20.30 h, D.: 7.30 h, 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h. (vespres)
Santuari del Tura
D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.
Divina Providència
V.: 18.30 h, D.: 18.30 h. (vespres)
El Cor de Maria
V.: 19.00 h, D.: 13.00 h.
Residència del Tura
V.: 18.00 h, D.: 11.00 h, 18.00 h. (vespres)
Parròquia de Sant Cristòfol (Les Fonts)
D.: 10.45 h.
Sagrat Cor (Caputxins)
V.: 19.00 h., D.: 9.30 h,
Parròquia de Santa Maria (Batet)

Vall de Núria.

D.: 12.15 h.
Parròquia de Sant Pere Màrtir
V.: 20.00 h, D.: 10.00 h.
Maria Reina, D.: 12.00 h.

Les Planotes
V.: 18.00 h.
Parròquia de Sant Roc
V.: 19.00 h, D.: 11.00 h.

✓ **PALS**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ **PERALADA**
Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h, D.: 12.00 h.

✓ **POBLA DE LILLET, LA**
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, D.: 11.30 h, 20.00 h.
Santuari de Falgars
D.: 13.00 h.

✓ **PONT DE SUERT, EL**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.00 h, D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ **PRADES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.15 h, D.: 13.00 h.

✓ **PREMIÀ DE DALT**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.30 h, D.: 9.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
La Cisa
V.: 18.30 h.

✓ **PUIGCERDÀ**
Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h, D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 13.00 h, 20.00 h.

✓ **QUERALBS**
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.
Santuari de la Mare de Déu de Núria
V.: 19.00 h, D.: 12.30 h.

✓ **RIBES DE FRÈSER**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.45 (Residència Geriàtrica) 12.30 h, 20.00 h.

✓ **RIPOLL**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h.
D.: 8.00 h, 11.00 h,
Parròquia de Sant Josep Obrer
V.: 19.00 h, D.: 12.00 h.

Capella dels Salesians
D.: 10.30 h.

✓ **SANT HILARI SACALM**
Parròquia de Sant Hilari
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h, 20.00 h.

✓ **SANT JOAN DE LES ABADESSES**
Parròquia de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ **SANT JULIÀ DE VILATORTA**
Parròquia de Sant Julià
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ **SANT PAU DE SEGÚRIES**
Parròquia de Sant Pau
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.
Colònia Estabanell
V.: 19.00 h.

✓ **TARADELL**
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h, D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ **TEIÀ**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 D.: 9.00h, 11.30 h, 20.00 h.

✓ **TORDERA**
Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Sant Andreu
V.: 18.30 h.
Sant Pere, D.: 9.30 h.

✓ **VALL D'ARAN**
Vielha - Parròquia de Sant Miquel V.: 19.30 h, D.: 11.00 h, 19.30 h.
Baquèira - Parròquia Mare de Déu de les Neus V.: 19.30 h.
Bossòst - Parròquia de la Purificació de N. S. V.: 20.00 h, D.: 12.00 h.
Salardú - Parròquia de Sant Andreu D.: 11.00 h.
Les - Parròquia de Sant Joan Baptista V.: 19.15 h, D.: 11.00 h, 19.30 h.
Arties - Parròquia de Santa Maria D.: 12.30 h.
Betren - Parròquia de Sant Serni D.: 9.00 h.

✓ **VALLS D'ANDORRA**
Canillo
D.: 11.30 h.
Soldeu.
D.: 10.00 h.
Santuari de Meritxell
V.: 18.00 h, D.: 12.30 h.
Encamp
Parròquia de Santa Eulàlia
V.: 19.30 h, D.: 12.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
D.: 10.30 h.
Pas de la Casa, El
V.: 19.30 h, D.: 19.30 h.
Ordino
V.: 19.30 h, D.: 11.00 h, 19.30 h.
La Massana
V.: 20.15 h, D.: 10.00 h, 12.00 h.
Arinsal V.: 19.00 h.
Santa Coloma
D.: 10.30 h.
Sant Julià de Lòria
V.: 19.30 h, D.: 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Escaldes, Les
V.: 19.30 h, D.: 8.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.30 h.

✓ **ANDORRA LA VELLA**
Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.30 h, D.: 8.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Santa Maria Fener
V.: 20.30 h, D.: 9.00 h, 17.00 h.

✓ **VALLS D'ÀNEU**
Sort
V.: 20.00 h, D.: 12.30 h, 20.00 h.
Rialb
V.: 19.00 h, D.: 12.00 h.
Llavorsí
D.: 12.00 h.
Ribera de Cardós
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h.
Esterrí d'Àneu
V.: 20.30 h, D.: 12.30 h.
Gerri de la Sal
V.: 20.00 h, D.: 13.00 h.
València d'Àneu
D.: 11.00 h.

✓ **VILADRAU**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h, D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ **VILASSAR DE DALT**
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h, D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Hospital de Sant Pere, D.: 10.00

LA 2, A LES 10.30, SANTA MISSA
amb la participació del grup Clau de Sol de Vic (Osona), dirigit per Teresa Serra.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.s.

A Màlaga ja es preparen per a la seva setmana gran. Del 12 al 20 d'agost la ciutat acollirà un any més la famosa Fira d'Agost, en la qual milers de persones es vestiran de gala i sortiran al carrer per celebrar una festa que es remunta a més de cinc segles. A d'altres, en canvi, els tocarà treballar, com és el cas dels firaires, que amb motiu de la Fira de Màlaga també hi acudeixen en bon nombre. En atenció a ells el bisbat va posar en marxa ja fa uns anys un servei pastoral interessant i necessari, del qual forma part la jove malaguenya Margarita Soubiron.

Margarita Soubiron, membre de la Pastoral de Fires i Circs del bisbat de Màlaga

«Els firaires i la gent del circ també necessiten atenció religiosa»

—Com va arribar al món de les fires i els circs?

—La parròquia en la qual formo comunitat està al costat del recinte on cada any s'instal·la la Fira de Màlaga. Fa temps que des del bisbat es buscava a la ciutat gent que s'ocupés de la pastoral de fires i circs, però no trobaven ningú. No hi havia una estructura formalitzada ni a la ciutat ni a la diòcesi, i realment calia. Finalment el sacerdot que és al capdavant de la meua parròquia va rebre l'encàrrec de ser l'agent pastoral de fires i circs, també anomenat de mobilitat. La seva missió és la d'atendre pastoralment les persones que vénen amb les fires i els circs. Conscient de la necessitat i del treball que això representa em vaig decidir a ajudar-lo i integrar-me en l'equip pastoral de fires i circs.

—Quina és la seva missió?

—Jo estic implicada en aquest camp de la pastoral des de fa aproximadament set anys i fonamentalment m'ocupo de gestionar, a través de l'Ajuntament de Màlaga, ajudes i infraestructures per atendre els fills dels firaires durant els 10 dies que duren les festes de Màlaga. Cada tarda, de 17.00 a 21.00 h, oferim

catequesi i ajuda escolar a una mitjana de 40 o 50 nens. És alhora un suport als pares, que en aquelles hores poden descansar una mica.

—Suposo que a més d'atenció religiosa també ofereix atenció social...

—Efectivament. Tan important com la preparació per als sagraments i l'oferta de culte, és l'ajuda que se'ls pot oferir en l'àmbit educatiu. Els fills dels firaires solen estar molt mal escolaritzats, molts pateixen analfabetisme. Amb 10, 11 o 12 anys no saben escriure. Alhora un problema greu és que no estan educats solidàriament. Per les seves mans passen molts diners i no són solidaris entre ells. No tenen un mínim d'educació i mostren mancances de respecte cap als adults. El temps que ocupem amb ells, a més d'intentar transmetre'ls el missatge de Jesús, és també per intentar fer-los una mica més persones, cosa que de fet està en perfecta sintonia amb l'Evangelí.

—La vostra acció pastoral es concentra en els deu dies que dura la fira?

—Aquest és el temps fort però també ens ocupem dels circs i altres realitats itinerants que passen per la ciutat de

Màlaga. Celebrem eucaristies a l'inici i al final de la seva estada i els preparem per als sagraments.

—Hi ha molta demanda d'atenció religiosa?

—Com qualsevol batejat, els firaires i la gent del circ també desitgen casar-se per l'Església, batejar els fills o que els preparin per a la primera comunió... Per a ells aquesta atenció és fonamental i ho agraeixen molt.

—Com es viu la fe a la fira?

—La fe és viscuda amb molta intensitat en els moments de necessitat, però en el dia a dia tenen els conflictes normals de la condició humana, amb problemes entre les diferents ètnies, rivalitats... En aquest sentit, hi ha molta feina a fer.

—Quines experiències simpàtiques has viscut com a conseqüència de la teua col·laboració en aquest àmbit pastoral tan peculiar?

—Aquest tipus de pastoral ofereix experiències molt curioses, com la celebració de batejos, comunions i noces enmig d'una pista de circ. En una ocasió, fins i tot, després del bateig de la filla d'uns trapezistes, d'uns dos mesos, el pare la va agafar en braços i la va pujar a un trapezi. I es va quedar penjat pels talons! Va ser bonic, perquè van integrar el moment religiós del baptisme amb la seva faceta artística, tot i que he de confessar que personalment vaig passar molta por.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Israel: si no canvien els criteris no hi haurà pau

Terra Santa torna a ser víctima de la violència. De moment, ja són dues les peregrinacions que Amics de Catalunya Cristiana ha hagut de suspendre: les de la tardor propera. És una pena per als qui pensaven participar-hi... i és un desastre per als nostres germans cristians de Palestina que troben en els pelegrinatges un dels pocs mitjans de supervivència i de contacte amb l'exterior...

Però això no és res comparat amb la llista imparable de morts i amb la destrucció material i social que causen les bombes dia a dia. Ningú —de qualsevol mentalitat o credo— que tingui un mínim de sensibilitat humana pot restar indiferent a aquesta inacabable tragèdia. Benet XVI ha exigit l'alto el foc immediat, l'inici de converses raonables amb vista a posar fi a les injustícies de la zona, i el respecte a la sobirania del Líban. Qui li fa cas? Entre els qui tenen poder real de decisió... ningú.

La pau no serà possible al Pròxim Orient si no se sotmeten a revisió alguns criteris fins ara intocables.

Ara mateix

Tenen tota la raó els dirigents dels Estats Units quan anomenen terrorisme tot el que s'oposa als seus interessos i democràcia tot el que els afavoreix? I quan qualifiquen d'armes de destrucció massiva només les que fabriquen els seus adversaris, però mai les seves que, per cert, en constitueixen l'avantguarda i el més potent arsenal? És difícil conversar si no es matissen aquests conceptes. Joan Pau II aconsellava d'esbrinar i atendre els pretextos que invoquen els terrorismes, no pas per justificar-los, sinó per arrabassar-los qualsevol aparença de justificació.

I l'estat d'Israel... la té tota, la raó? Partim, la majoria de demòcrates occidentals, també els d'aquí, d'un sentiment de simpatia i àdhuc d'entusiasme per la restauració de la ciutadania jueva, amb tot el que comporta. Ara bé, a mesura que han anat passant els anys, se'ns han anat obrint alguns interrogants... Per què no estendre el suport als jueus injustament perseguits i massacrats, a les altres ètnies també radicades en aquella terra? Qui són, avui i allà, els pobres? Per què aquesta desproporció entre els atacs terroristes —absolutament injustificables— i el desplegament d'un exèrcit regular que representa un estat? Per aquest camí, serà possible que, algun dia, Israel visqui de debò en pau? Recordo que, l'última vegada que vaig ser-hi, una cristiana de molta cultura, libanesa, em va fer observar com en resulta, de difícil, veure-hi ciutadans que riuen...

I els palestins, quan s'adonaran que la violència contra els jueus i contra el seu propi govern, a més de criminal, resulta inútil? Quan s'avindran a construir, sense maximalismes, un estat palestí capaç de negociar el seu futur amb eficàcia?

És difícil modificar aquests criteris... Però sense aquest canvi mental, la pau no serà possible.

Eduard Brufau

Solidaritat i no discursos

Fa unes setmanes els mitjans de comunicació es van fer ressò del vaixell pesquer espanyol que va recollir davant la costa de Malta un grup d'immigrants que feia dies que anaven a la deriva sense aigua ni menjar. La tripulació no va dubtar ni un moment a fer pujar a bord la cinquantena de naufrags, encara que aquesta decisió els obligués a suspendre la feina durant dies i els suposés pèrdues econòmiques importants. Aquesta actitud compromesa i generosa dels pescadors va sorgir d'una manera natural davant d'una situació clamorosa com aquella, i han assegurat que en una altra ocasió semblant ho tornarien a fer. Això sí que és solidaritat de debò!

En contrast amb aquest capteniment exemplar i desinteressat, l'actitud dels governs espanyol i maltès —que van trigar una setmana a permetre el desembarcament dels immigrants— ha estat vergonyosa. Els que tant s'omplen la boca de solidaritat en mítings, declaracions o grans manifestacions que no comprometen a res, quan és l'hora de la veritat, com hem pogut comprovar en aquesta ocasió, no mouen ni un dit. En canvi, els pescadors, sense pronunciar mai discursos de bones intencions, han fet el que havien de fer: salvar unes persones de morir de gana i de set.